CONFESIUNILE OMULUI-CAINE

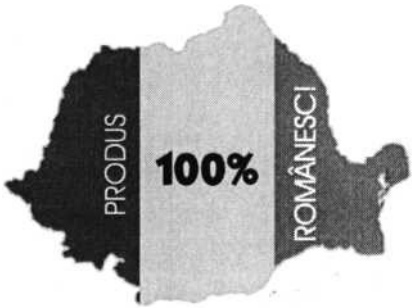

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # SCIENCE-FICTION # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction 9

$6

Florin Giurcă
CONFESIUNILE OMULUI-CÂINE

© 2018, Editura PAVCON
© 2018, Florin Giurcă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României GIURCĂ, FLORIN
Confesiunile Omului-câine / Florin Giurcă. - București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-85-7

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Editor: **Constantin Pavel** Coperta: **George Ionescu**

ISBN 978-606-8879-85-7

DRAGONUL FĂRĂ ARIPI

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

67

Sergiu Someșan
DRAGONUL FĂRĂ ARIPI

© 2021, Sergiu Someșan
© 2021, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SOMEȘAN, SERGIU
Dragonul fără aripi / Sergiu Someșan. - București: Pavcon, 2021
ISBN 978-606-9057-78-0

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-78-0

SERGIU SOMESAN
9

Dragonul fără aripi

Editura **PAVCON**
București, România, 2021

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

 # 1 Extra-Terestrul
 # 2 Secretul emisferei
 # 3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
 # 4 Scornituri spăimântâtoare
 # 5 Rangkook
 # 6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
 # 7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
 # 8 Erezia egumenului Glicherie
 # 9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
 # 10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
 # 110 tragedie cerească
 # 12Cetiți-le noaptea
 # 13 Marginea curcubeului
 # 14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15Praf
 # 16 Manuscrisul episcopului Petronius
 # 17Steaua fulgurantă - IVA 2
 # 18Un român în Lună
 # 19Oameni pe care i-am cunoscut
 # 20 Sawtooth
 # 21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Progradia
 # 23 A doua Lună a Pământului
 # 24 Dialogul păsărilor
 # 25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
 # 26Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27Tl
 # 38RSA - Auro Luck
 # 39 Războiul Celestinei
 # 40-49 Aripile Albastre
 # 50 Sânge, Metal și Speranță
 # 51 Decadența sufletelor noastre
 # 52Povestiri spăimântâtoare
 # 53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
#56Dinosauria
 # 57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
 # 58 învățătorul
 # 59 Noaptea orașului ilustrat
 # 60 Praf 3
 # 61 Saurianul de metan - IVA 3
 # 62 Artefactul
 # 63 Casa fără cărți
 # 64 Apophis
#65Parlamentul
 # 66 RSA - Hora hoiturilor
 # 67Dragonul fără aripi
 # 68RSA - Judecata de Apoi
 # 69Avatarii faraonului Tlâ
 # 70RSA - România sub Asediu
 # 71 Efectul Metamorphis
 # 72Dicționar de Enigme și Mistere
 # 73Elogiu muncii de partid
 # 74 Insula pescărușilor
 # 75 Aurul beznei
#76București, 2058
 # 77Încăpățânarea Timpului
 # 78 Deocamdată... enigme
 # 79 Tunelul de la capătul lumii
 # 80 Ultima frontieră

Capitolul 1

Trei ieșiri la creastă

Trei ieșiri la creastă ar fi trebuit să fie suficiente pentru o singură zi de instrucție, dar plutonierul-adju- tant Tom Trame, instructorul nostru, nu părea să fie de aceeași părere. Ce-i drept, nimeni din grupă nu se descurcase prea bine la primele două ieșiri, dar, la naiba, toți eram proaspeți sergenți și, în așteptarea repartizării, ne pregăteam mai degrabă de câteva zile de leneveală și nicidecum de o nouă porție de instrucție. Colonelul Clawers, comandantul școlii de gradați, credea că ar fi bine să nu ne pierdem îndemânarea, fiindcă, așa cum nu ezita să ne repete de câte ori avea ocazia, el credea sincer în vechea zicală a infanteriei: „Cu cât mai multă transpirație pe terenul de instrucție, cu atât mai puțin sânge pe câmpul de luptă". Drept urmare, în fiecare zi, noi, cei mai proaspeți sergenți ai Armatei Americane, revedeam chiar pe terenul de antrenament al fortului Hood câte un capitol din „Manualul Cercetașului", chiar dacă nu ne mai ardea

deloc de instrucție.

Dragonul fără aripi Sergiu Soineșan

Astăzi venise rândul capitolului „Ieșirea la creastă" și, înainte de a pleca din unitate, plutonierul-adjutant ne adunase în sala de pregătire și ne citise, cu glas puternic, primul paragraf:

„Apropierea de înălțime și ieșirea la creastă a luptă- torului-cercetaș se face mascat, iar locurile pentru oprire se aleg astfel încât să asigure câmp de vedere și de tragere pe o distanță cât mai mare. Dacă se constată că nu există inamic, luptă to rul-cercetaș face semnul pentru continuarea acțiunilor.

Dacă se constată că înălțimea este ocupată de inamic, se încearcă nimicirea lui sau ocolirea înălțimii, funcție de situație."

După ce a citit toate acestea din manual, individul a pus cartea pe masă și ne-a privit crunt, așa cum făcea când voia să sublinieze ce avea să spună:

— Asta zice manualul, dar ar fi bine să uitați ce scrie aici, pentru că azi o să facem trei, poate chiar patru ieșiri la creastă. Ca la carte, nu ca în manual, care, fie » ' ' ' vorba între noi, e puțin cam depășit.

Ne-a împărțit câte patru foi de hârtie, numerotate de la unu la patru, și ne-a explicat:

— După fiecare creastă e un observator care o să noteze dacă vă vede. Cel descoperit

va ieși din exercițiu și se va deplasa la punctul de adunare de Ia poalele crestei. Spre binele vostru, ar fi bine să nu vă vadă!

Bătu cu degetul în foaia mea de hârtie. întâmplător, stăteam chiar în primul rând din sala de instrucție:

— Voi, după ce veți ieși la creastă fără să fiți reperați, veți nota pe aceste foi de hârtie tot ce observați și ce ar putea pune în pericol grupa de cercetași pe care se presupune că într-o săptămână, două, o veți conduce.

Dacă plutonierul-adjutant contribuise la pregătirea terenului, nu ne îndoiam nicio clipă că testul avea să fie unul al naibii de greu. La cel dintâi exercițiu am fost observată încă din primele cinci secunde, de cum am scos capul la creastă. în timp ce mă duceam spre locul de adunare, plutonierul-adjutant a aruncat, în treacăt, câteva cuvinte care m-au făcut să tresar:

— Dezamăgitor, sergent Amber Blood. Dezamăgitor. Fiind singura fată din grupă, mă așteptam să le dai peste nas camarazilor tăi!

Am strâns din dinți și mi-am jurat ca la următoarele ieșiri să fiu mai atentă.

La a doua ieșire la creastă am fost printre puținii care au rămas nedescoperiți. în schimb, nu am observat un cuib de mitralieră, așa că am mai obținut o grimasă de

nemulțumire din partea instructorului.

De data asta, la a treia ieșire la creastă, voiam să-mi iasă totul perfect, gândindu-mă că astfel plutonierul- adjutant va uita de cel de-al patrulea exercițiu. M-am apropiat cât am putut de încet de creasta pleșuvă și, înainte de a scoate capul, am privit în stânga și în dreapta. La vreo zece metri în stânga se zărea un tufiș des, care parcă te îmbia să îl folosești drept ascunză-

 toare. Dar Sergiu probabil că la fel gândea și observatorul care, în mod sigur, era cu ochii pe el, așa că m-am târât spre dreapta, unde se găsea o grămadă informă de pietre. Am ales două mai mici și mi le-am prins cu elastic de cască, apoi am privit dincolo de creastă. Mă așteptam ca observatorul să mă zărească din prima secundă, dar atenția lui era concentrată încă asupra tufișului. Dacă s-ar fi uitat acum spre mine, n-ar fi văzut nimic deosebit: doar încă două pietre lângă vechea grămadă de pietre. Nimeni n-avea o memorie atât de bună încât să rețină astfel de amănunte, așa că, dacă ratase ocazia să mă vadă când scosesem capul, de-acum era greu să mai observe ceva. Iar eu ieșisem la creastă cu o viteză de melc, cam cu un centimetru pe secundă sau poate chiar mai puțin.

— O adevărată ieșire la creastă, sergent! se auzi vocea lui Tom Trame, de undeva din josul pantei. Sunt mândru de tine până acum... Să vedem de-aici încolo.

De-aici încolo mă puteam încrede doar în

ochii mei, așa că am privit mai întâi în vale. Era acoperită de ierburi prin mijlocul cărora curgea un râu sinuos care se preta de minune unor ambuscade. Creasta din față era la fel de pietroasă ca cea pe care mă aflam, așa că nu putea să-mi ofere prea multe surprize. Nu, n-o neglijam cu totul, dar voiam să dau prioritate mai întâi râului și malurilor lui. Chiar din primul minut am văzut un lunetist așezat într-o poziție imposibilă, la unul din meandrele râului. Nu l-aș fi descoperit în

vecii vecilor, pentru că avea corpul pe jumătate în râu, iar capul și arma cu lunetă superb camuflate cu ierburi de pe mal. Totul era perfect, numai că ierburile de lângă ape își schimbă în mod imperceptibil culoarea, după mai puțin de o oră de la tăiere. Nu, nu se ofilesc, dar devin mai palide, mai ales în lumina directă a soarelui. Mda, ierburi de apă. Să țin minte și să le evit pe viitor dacă voi pregăti vreodată cu grupa mea vreo ambuscadă. Mi-am notat în gând poziția și am cercetat malurile râului mai departe.

La vreo treizeci de metri în aval, ceva nedefinit mi-a atras atenția, deși n-aș fi putut spune ce anume. Era ceva, dar nu mă puteam lămuri despre ce era vorba, așa că am aplicat metoda pe care instructorul ne-o explicase de atâtea ori: am relaxat ochii și i-am plimbat fără grabă pe deasupra locului suspect. La

cea de a treia trecere am văzut: într-o vale plină de curbele grațioase ale plantelor de apă nu prea avea ce să caute o linie dreaptă. Mi-am concentrat privirea și am descoperit imediat periscopul. L-am notat și pe el în minte și mi-am ridicat privirea asupra peretelui stâncos din fața mea: din câte îl cunoșteam pe Tom Trame, era imposibil să nu fi ascuns și acolo ceva. Era în stare chiar să pună o trupă de geniști să sape un tunel mascat în stâncile din față.

Am auzit un bâzâit ușor în ureche și am fost tentată să întorc capul, pentru că semăna cu cel produs de o viespe furioasă, dar m-am relaxat într-o clipă: era

vechiul meu bâzâit și nimic mai mult. *„Stai nemișcată!"* am auzit o voce sau poate numai un gând și mi-a venit să-i răspund, dar mi-am dat seama că mă enervez degeaba. Poată că nici nu era o voce în adevăratul sens al cuvântului, ci doar un gând de-al meu pe care, din cauza stresului, îl transpuneam în cuvinte.

De câteva luni bune mi se părea mereu că aud sunete și, înspăimântată, înainte de a mă adresa unui medic, am răscolit toate paginile medicale de pe internet, în căutarea unei explicații. Schizofrenie sau droguri erau cele mai dese explicații, iar unii spuneau că și vechii prooroci auzeau voci. Prooroc nu mă

credeam, droguri, în afară de trei țigări cu marijuana fumate în toaleta liceului, cu vreo trei ani în urmă, nu-mi aminteam să fi folosit, așa că mai rămânea schizofrenia. După ce am citit tot ce am găsit despre această boală, mi-am dat seama că nu am nici asta, pentru că îmi lipseau mult prea multe simptome. Prima oară când auzisem așa ceva - de fapt, o singură voce, pe care multă vreme am confundat-o cu vocea interioară - fusese imediat după ce cățelușa mea, Bella, murise. Fusese o femelă husky, alături de care, practic, copilărisem, și care depusese steagul într-o noapte ploioasă de toamnă, la puține zile după ce împlinisem 18 ani. Am găsit-o țeapănă, dimineața, în culcușul ei și în primul moment nu mi-a venit să cred că murise. Abia după vreo oră a reușit mama să mă desprindă de ea. în cele din urmă, mi-am luat inima în dinți și, în ciuda ploii,

io

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

am plecat cu un hârleț și o lopată spre fundul grădinii, unde i-am săpat o groapă chiar în locul ei preferat, unde obișnuia să stea și să urmărească joaca veverițelor. Deși era destul de grea, nu i-am lăsat nici pe tata, nici pe mama să mă ajute. Am învelit-o în pledul ei vechi, am dus-o în brațe și am așezat-o încet în groapă. Eram atât de tristă încât simțeam

că aș fi vrut să mă așez și eu lângă ea și să chem pe cineva să ne îngroape împreună. Am plâns ce-am plâns și, în cele din urmă, mi-am făcut curaj și-am îngropat-o. Am rămas acolo aproape o oră și atunci am auzit prima dată *vocea.* Spunea ceva de genul: *„Biata Bella! Ce cățelușă drăguțăafost!"* Dar nu mi-am dat seama de la început că ar fi un glas bărbătesc. Putea să fie foarte bine un gând de-al meu. Abia când *vocea* a continuat, mi-am dat seama că s-ar putea să fie altceva decât un simplu gând. Mai ales că mă îndemna să fac ceva ce nu-mi trecuse niciodată prin cap: *„Ca să uiți de ea, ar trebui să te angajezi în armată."*

Nici prin cap nu-mi trecuse așa ceva: aveam de gând să joc teatru, să ajung o actriță celebră, nicidecum să mă înrolez în armată!

Un timp, vocea m-a lăsat în pace, dar apoi n-a uitat să-mi amintească de câteva ori pe zi: *„Ca să uiți de Bella, ar trebui să te angajezi în armată!"*

Am făcut cât am putut abstracție de ce-mi spunea, dar după o vreme vocea a început să fie însoțită de un zumzet care devenea tot mai puternic pe zi ce trecea. Și dacă la început era numai deranjant, după o

bucată de timp a ajuns să fie de-a dreptul dureros, astfel că într-o bună dimineață m-am urcat în mașină și, fără să le spun nimic părinților mei, m-am prezentat la cel mai apropiat centru de recrutare. Mi-am spus în sinea mea că înainte de a mă primi în armată îmi vor face un control medical amănunțit și doctorii precis vor descoperi ce am.

Surpriza a fost că imediat după ce am semnat în josul liniei punctate de pe hârtiile care mă transformau în soldat al Armatei Americane, vocile si zumzetul în- cetaseră ca prin minune.

Și uite-așa m-am trezit pe câmpurile de instrucție ale Fortului Hood, fugărită pe dealuri de un instructor perfecționist, plină de praf, de transpirație și de o furie abia mascată că nu mai găseam nimic acum în vale care să-mi dea de bănuit. Am hotărât să-mi alung amintirile și să mă concentrez asupra dealului stâncos din fata mea.

I

N-am mai avut vreme, pentru că dinspre capătul văii a apărut Humvee-ul colonelului Clawers, în care am recunoscut silueta inconfundabilă a maiorului Darryl, adjunctul comandantului Centrului de Instruire. Avea în mână, ca de obicei, o portavoce și, tot ca de obicei, nu ezită să o folosească.

— Atenție, grupă cercetare! Exercițiul se întrerupe!

Capitolul 2

Nu-i rostul lor să pună vreo-ntrebare!

Humvee-ul opri în dreptul observatorului și maiorul Darryl îl întrebă ceva pe individ, dar acesta dădu nedumerit din umeri, așa că maiorul reveni la porta- vocea lui:

— Atenție la mine, grupă cercetare! Exercițiul se întrerupe! Sergentul Amber Blood trebuie să se prezinte urgent la comandant.

Am vrut să cobor în vale, la locul de adunare, dar vocea mi-a ordonat cu fermitate:

— Rămâi pe loc!

Și ca nu cumva să-mi treacă prin cap să nu ascult, un bâzâit teribil mi-a scurtcircuitat creierul, făcân- du-mă să-mi îngrop fața în pietrele de pe creastă de durere.

Mi s-a părut că aud mai multe voci în același timp, lucru care nu mi se mai întâmplase până atunci. Era ca și când la un aparat de radio prost reglat aș fi auzit mai multe posturi în același timp și, în ciuda durerii, am încercat să le urmăresc.

— Nu-i da drumul, așteaptă să caut! se auzi

în capul meu un glas îndepărtat și oarecum în surdină.

— *Pericol, pericol, pericol! Mare pericol!* repeta o voce monotonă.

După un timp, vocile au părut să ajungă la un consens, dar apoi glasul îndepărtat a spus iar:

— *Nu e cum am vrut noi, nu e cum am vrut noi...*

Am rămas acolo, în vârful dealului, ascultând cu o parte din mine vocile, iar cu alta întrebându-mă ce să fac, când vocea principală, adică cea pe care o tot auzisem, a conchis:

— *Gata! Poți să cobori!*

Maiorul Darryl striga mai departe în portavoce și nu părea că are de gând să se oprească:

— Atenție la mine, grupă cercetare! Exercițiul se întrerupe! Sergentul Amber Blood trebuie să se prezinte urgent la comandant.

Mi-am scuturat pietricelele care mi se lipiseră de fața transpirată și încet, cât am putut de încet, am coborât de pe creastă înapoi câțiva metri și am așteptat. Putea foarte bine să fie adevărat, dar la fel de bine putea fi un tertip al instructorului. Puțin probabil să se lase spilcuitul maior implicat într-un asemenea joc, dar nu voiam să risc nimic, așa că am rămas culcată între pietre, fixându-1 pe plutonierul-adjutant care urca

spre mine cu pași mari.

Oricum, maiorul ar fi trebuit să știe că atâta vreme cât comanda se afla la plutonierul-adjutant, numai el

putea da ordin pentru întreruperea exercițiului. între timp, se pare că șoferul sau observatorul îi spusese asta, pentru că maiorul își schimbă mesajul:

— Plutonier-adjutant Tom Trame. Comunică grupei de cercetare că exercițiul s-a terminat și că sergentul Amber Blood trebuie să se deplaseze urgent la mașină, pentru că e chemată neîntârziat la Comandament.

Plutonerul-adjutant a ajuns lângă mine, dar nu a ieșit deasupra crestei nici el.

— Despre ce-o fi vorba, domnule instructor?

Mi-am dat seama, după privirea lui nedumerită, că nu știa nici el. N-avea cum să fie o repartiție, pentru că repartizările se făceau altfel, nu întrerupând un exercițiu în curs de desfășurare, ci în atmosfera oarecum festivă din sala de curs.

— Nu știu, sergent Blood. Zâmbi și întrebă: Mai știi ce zicea poetul despre Brigada de Cavalerie Ușoară?

în prima zi de instrucție, când transpirația

de pe noi începuse să curgă gârlă, ne oprise valul de întrebări cu versurile despre Brigada de Cavalerie Ușoară.

Am zâmbit și am răspuns:

— Știu, domnule plutonier-adjutant: „Nu-i rostul lor să pună vreo-ntrebare. Brigada doar ascultă, luptă, moare"!

— Chiar așa, sergent Blood! în picioare și hai să aflăm despre ce-i vorba!

Ne-am apropiat de mașina maiorului, care m-a luat imediat sub aripa lui ocrotitoare, ca și cum aș fi

15

*Dragonul fără aripi*__fost un Sergiu obiect de mare preț. Chiar așa m-am și simțit în cursul următoarelor ore și dacă am vreun regret este că n-am mai apucat să-l întreb pe instructorul meu ale cui erau versurile despre Brigada de Cavalerie Ușoară. Pentru că nu l-am mai întâlnit niciodată și nici altă ieșire la creastă n-am mai făcut, în întreaga mea viață.

Capitolul 3

Un colet de preț

După ce maiorul Darryl m-a predat la Comandament, colonelul Cunningham m-a privit curios de după birou și din acel moment pentru mine a început un șir de evenimente pe care nu l-aș fi crezut posibil dacă mi l-ar fi povestit altcineva.

Pe colonelul Cunningham îl mai întâlnisem doar de două ori: prima dată atunci când sosisem în Centrul de Instrucție și când ne încredințase plutonieru- lui-adjutant, pentru a scoate din noi subofițeri demni de acest nume, iar a doua oară când am fost înaintați, cu toții, la gradul de sergent. Dar toate aceste întâlniri fuseseră, de fapt, ceremonii și singurul lucru pe care îl auzisem de la el fusese un discurs pe care, probabil, îl repeta la fiecare douăzeci de săptămâni, de fiecare dată când sosea un nou contingent de recruți.

Acum îl vedeam de aproape și îmi dădeam seama că era ușor tulburat. Motivul părea să fie ordinul de serviciu de pe biroul său, de deasupra celorlalte hârtii.

S-a ridicat când am intrat, a răspuns la salutul meu, apoi a recitit încă o dată ordinul scris.

— Sergent Amber Blood, am aici ordinul tău de transfer și aș vrea să-ți pot comunica locul și unitatea la care ai fost repartizată, dar din nefericire nu te pot lămuri mai mult, pentru că n-am auzit până acum de Unitatea Teritorială 43 și nici nu știu unde ar putea fi localizată.

Pentru că situația devenea ușor neprotocolară și antenele mele pentru situații neobișnuite se ridicaseră, am riscat și eu o întrebare:

— Poate că-i vorba de Area 51, domnule colonel?

întrebarea mea se voia o glumă, dar colonelul m-a privit serios și a clătinat din cap nedumerit. Ușor frustrat, mi-a răspuns abia după ce a pus înapoi pe birou ordinul de transfer:

— Sincer să fiu, nu știu ce să cred, sergent. După ce-am fost rănit în Afganistan și numit la comanda acestei școli, am văzut tot felul de ordine de transfer, care de care mai ciudate, dar al naibii să fiu dacă a mai fost vreunul ca ăsta. Mă aștept, la o adică, ca această Unitate Teritorială 43 să fie situată și pe-acolo pe unde spui tu... A tăcut un moment, apoi a continuat, de data asta vizibil supărat: Deși speram ca, după 30 de ani de serviciu, să prezint suficiente garanții încât să mi se comunice clar despre ce-i vorba!

Am simțit nevoia să-l consolez eu pe el:

— Poate că nu-i vorba de dumneavoastră, domnule colonel, cât de persoanele... pe care le aveți prin preajmă.

18

Dragonul fără aripi Sergiu

Și am privit spre ușa prin care tocmai ieșise spilcuitul maior, adjunctul său.

— Da, poate că ai dreptate, spuse el mai împăcat, iar eu am putut să mă apropii între timp de birou și să mă uit pe ordinul de transfer. N-am apucat să-I citesc în întregime, dar mi-au sărit în ochi cele câteva cuvinte subliniate de colonel: „Sergentul Amber Blood va fi chemat din mijlocul unui exercițiu intens din punct de vedere fizic și nu i se va permite să facă baie înainte de a ajunge la Unitatea Teritorială 43".

Am făcut ochii mari și m-am întors spre colonel, ară- tându-i cu degetul cuvintele subliniate, dar acesta doar a ridicat din umeri și a replicat:

— După cum ți-am zis, e cel mai ciudat ordin de transfer pe care l-am primit până acum. Nu știu nimic mai mult!

Am citit mai departe și-am întrebat iar, arătând cu degetul meu murdar, sub unghia căruia se adunase praful și noroiul celor trei ieșiri la creastă:

— Și U, FU, EU... ce vrea să însemne?

Colonelul ridică din umeri:

— Probabil că Urgent, Foarte Urgent și Extrem de Urgent, dar asta pot numai presupune, pentru că n-am mai văzut niciodată așa ceva.

Am oftat:

— Am înțeles că baie nu pot să fac, dar pot măcar să merg și să-mi strâng lucrurile?

— Nu e nevoie, a răspuns el și a arătat înspre maiorul Darryl, care tocmai intrase și, cu o figură evident

scârbită, ținea cu două degete valiza mea de recrut, în care aveam cele câteva lucruri personale. Maiorul Darryl s-a ocupat deja de asta, punctă colonelul.

Totuși, mai aveam o întrebare.

— Dacă nimeni nu știe unde e această Unitatea Teritorială 43, cum voi ajunge acolo?

Colonelul și maiorul s-au privit și primul a răspuns:

— A venit un elicopter după tine.

A zâmbit strâmb și a încercat o glumă:

— Putem presupune că pilotul elicopterului știe, totuși, unde să te ducă.

După cum decurgeau lucrurile, mai degrabă aveam impresia că pilotul avea ordin să mă arunce undeva în ocean, să mi se piardă urma, dar am preferat să tac, ca să nu le dau idei. Am privit spre colonel cum mai

scoate o foaie de hârtie dintr-un plic și o înmânează maiorului, spunându-i:

— Să-i pui pe cei din elicopter să semneze de primire.

„Uite-mă și colet de importanță strategică", m-am gândit, dar n-am spus nimic și-am salutat regulamentar. Apoi l-am urmat pe maior, care uitase să-mi dea valiza să mi-o duc singură. Din cauza stresului, de bună seamă. Am regretat că nu m-am întâlnit cu nimeni până la heliport, să vadă cât mai mulți camarazi cât de importantă ajunsesem: îmi căra valiza un maior!

20

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Din nefericire, drumul a fost scurt și când am ajuns la elicopterul Black Hawk care aștepta pe pistă, maiorul mi-a dat valiza și a scos ordinul de transfer. Ușa s-a deschis și abia atunci am observat că elicopterul avea gemurile din spate vopsite în negru. Din el au coborât doi zdrahoni din Politia Militară. Maiorul le-a întins ordinul de transfer, unul dintre ei a semnat, iar celălalt mi-a luat valiza și mi-a făcut semn să urc.

în spatele meu, maiorul a salutat scurt și a strigat, vizibil ușurat:

— Drum bun, sergent!

Ținând seama de ton, probabil primise

ordin de la colonel să se poarte politicos, pentru că dac-ar fi fost după el, ar fi tăcut ca un pește.

După ce-am urcat în elicopter, unul dintre polițiști mi-a arătat scaunul unde urma să stau și, când m-a văzut așezată, mi-a prins personal centura de siguranță și mi-a așezat alături valiza.

Cuprinsă de o bănuială, am încercat să deschid centura, dar era blocată și încuiată cu cheia.

— Ce naiba!? am întrebat, dar unul m-a liniștit:

— E doar pentru siguranța ta, sergent. Urmează un zbor greu și vom trece printr-un front de furtună.

Ușa s-a închis și ne-am scufundat într-o semiobscuritate alungată ici-colo de câteva becuri slabe.

Elicea elicopterului a început să se învârtă și în curând ne-am ridicat de la sol. Am mai încercat o dată centura și am întrebat:

21

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— Sunt cumva arestată?

In semiîntunericul din cabină am reușit să văd cum cel mai mare în grad dintre polițiști zâmbește politicos și răspunde cu voce ridicată, ca să acopere zgomotul rotorului:

— Nici vorbă, sergent. E doar pentru

siguranța ta.

Am plecat capul, resemnată și am murmurat, ca pentru mine:

— Am înțeles: *„Nu-i rostul lor să pună vreo-iitrebare. Brigada doar ascultă, luptă, moare!"*

Cei doi m-au privit ciudat, fără nicio replică. Nu cunoșteau poezia, probabil, așa că n-avea sens să-i întreb despre numele poetului care o scrisese.

In timpul zborului, însă, am observat, nu prea surprinsă, că n-am întâlnit niciun front de furtună. Și am început să mă simt tot mai mult aidoma unui colet de preț.

Capitolul 4

întâlnire cu Clara

Călătoria a durat în jur de două ore și,

ținând seama de viteza de croazieră a elicopterelor Black Hawk, am presupus că am fost dusă la vreo patru-cinci sute de kilometri distanță.

Imediat după decolare, însă, elicopterul executase câteva mișcări de ocolire care mă făcuseră să-mi pierd complet orientarea. M-am gândit că manevrele cu pricina nu fuseseră executate pentru a mă dezorienta neapărat pe mine, cât pentru a-i deruta pe eventualii observatori terești. Am mai avut câteva tentative de a iniția o discuție cu însoțitorii de drum și pentru că am obținut doar zâmbete politicoase, m-am resemnat și am început să meditez la ciudățenia repartizării mele. Oricât mă gândeam de intens, nu-mi venea nicio idee pentru care fusesem tratată atât de diferit față de camarazii mei de pluton. Exista, în mod sigur, o explicație, dar ea n-avea să vină decât odată ajunsă la destinație, așa că am decis să aștept răbdătoare.

Când, în cele din urmă, am aterizat, unul dintre polițiști a deschis ușa și am fost nevoită să cobor brusc

pleoapele, orbită de soarele puternic. Am acceptat ajutorul unuia dintre ei, am coborât,

mi-am recuperat valiza și am așteptat.

De elicopter s-a apropiat, cu pași mărunți, un colonel care avea tras peste uniformă un halat alb, pătat și destul de mototolit. I-a salutat pe cei doi polițiști, a semnat pentru primirea „coletului de preț", s-a prezentat sec: „colonelul Thompson" și mi-a făcut semn să-l urmez.

în urma noastră, elicopterul a decolat rapid, probabil pentru o altă misiune la fel de misterioasă.

în timp ce-1 urmam pe colonel, am reușit să privesc rapid în jur, dar n-am remarcat mare lucru. Părea că ajunsesem într-o bază militară ca oricare alta. Câteva clădiri administrative în depărtare, cu o hală imensă în stânga lor. Militari nu se prea vedeau, dar fiind abia trecut de amiază, m-am gândit că erau undeva pe câmpurile de instrucție, făcând și ei ieșiri la creastă sau ce-or fi avut planificat pentru azi.

Colonelul se mișca destul de repede și-am încercat să țin pasul cu el, așteptând să ajung într-o poziție favorabilă cât să pun o întrebare. Din păcate, nu l-am prins până când nu ne-am oprit în fața halei.

— Domnule colonel, aș vrea să știu despre ce-i vorba... Am fost transferată, dar nu mi s-a spus...

Bărbatul s-a întors spre mine și mi-a făcut semn să tac, apoi mi-a arătat pe zidul halei o consolă de identificare palmară.

înainte să-mi dau seama ce fac, am pus palma pe cititor și jumătate din ledurile de pe panou și-au schimbat culoarea în verde.

Colonelul mi-a arătat scannerul de pupile de alături și a spus:

— O să te lămuresc imediat despre ce e vorba, sergent. Dar e urgent să facem câteva lucruri ACUM.

Mi-am scanat și ochii, iar ledurile au devenit toate verzi și o ușă s-a deschis în peretele halei. La invitația colonelului, am intrat prima.

Un răget teribil, parcă scos de zece lei flămânzi, ne-a întâmpinat imediat cum ușa s-a închis în urma noastră. M-am ferit instinctiv și am văzut înaintea mea o cușcă gigantică, de vreo zece metri înălțime și mare cât un teren de fotbal. Barele de oțel din care era făcută păreau groase cât brațul meu. Ce monștri erau închiși acolo? Dar, mai ales, ce căutam eu în locul ăla?

Deși cușca era luminată ca ziua de lămpile puternice care atârnau din tavan, n-am putut vedea nimic deosebit. Abia după ce-am privit mai atentă, mi-am dat seama de ce nu văd: priveam prea jos. în capătul opus al cuștii, la vreo sută de metri depărtare, trei arătări imense, cu o înălțime de cel puțin cinci metri, aveau privirile ațintite fix asupra mea.

Răgetul teribil s-a auzit încă o dată și animalele s-au mișcat puțin și atunci le-am putut recunoaște. La fel ca orice adolescent care a văzut filmul Jurassic Park, am recunoscut siluetele inconfundabile a trei Tyrannosaurus Rex.

25

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Intr-o clipă, prin minte mi-au trecut tot felul de ipoteze, printre care cea mai plauzibilă ar fi fost că Armata construia uriașe mașinării care să imite teribilii dinozauri de odinioară, pentru a-i speria pe inamicii Americii. Ascundeam în adâncul minții informațiile citite cu ani în urmă despre faptul că Armata readusese la viață periculoșii dinozauri, pentru a-i folosi în luptă. Eram o adolescentă credulă când citisem prima dată informația asta, dar chiar și-așa, naivă cum eram, mi-am dat seama că era o gogomănie și am taxat-o drept încă una din teoriile aberante ale conspirației, de care era plin internetul.

Am privit întrebătoare spre colonel, dar acesta se uita preocupat la o mică portiță, închisă doar cu un zăvor simplu. A întors capul spre mine și m-a întrebat:

— După instrucție n-ai făcut duș, da?

— Așa mi s-a cerut, m-am scuzat eu, iar el păru mulțumit de răspuns.

— E bine, spuse și desfăcu zăvorul portiței. Păi, să intrăm atunci!

M-am tras câțiva pași înapoi, replicând hotărâtă: — Eu nu intru acolo!

Jurasem, e drept, credință Americii, dar nu-mi aminteam ca în jurământ să fie vreun rând despre lupta cu dinozauri. Sau să le servesc drept prânz.

Colonelul Thompson mă privi fix:

— Va trebui, pentru că altfel vor rupe gratiile și tot vor ajunge la tine.

26

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

M-am uitat la gratiile groase și-am clătinat neîncrezătoare din cap, dar colonelul insistă:

— Crede-mă, pentru ele, gratiile astea sunt doar un fleac. în cadrul testelor au rupt unele de trei ori mai groase. Gratiile sunt pentru a demarca o limită, nu pentru a le forța să rămână înăuntru.

Ceva mi-a sunat ciudat în spusele lui și-am întrebat:

- Ele?

— Da, confirmă colonelul, ele. Sunt trei femele de Tyrannosaurus Rex.

Văzând privirea mea nedumerită, a continuat:

— La Tyrannozauri, dimorfismul sexual acționează invers ca la majoritatea

animalelor. Femelele sunt mai mari și mai crude, că tot veni vorba.

— Mulțumesc pentru explicații, dar tot nu intru...

Colonelul a deschis ușa și pășit înăuntru.

— Haide, vino. Altfel vor rupe gratiile și vor răscoli toată America pentru a te găsi. Mai ales acum, că ți-au mirosit transpirația. Cred că până astăzi nici nu erau convinse că exiști...

Fără să vreau, am făcut câțiva pași și, înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, m-am trezit dincolo de gratii. Colonelul Thompson a închis ușa în urma noastră și a strigat tare:

— Haideți, fetelor, că v-a sosit șefa!

Un răget în care am recunoscut o notă nouă a răsunat din spatele cuștii și „fetele" au pornit într-un galop înfricoșător spre noi. S-au oprit la câțiva metri de mine.

27

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Ca prin vis, am auzit vocea colonelului:

— Ea e Clara, conducătoarea grupului.

Am închis ochii, așteptând să fiu înhățată, dar în loc de asta am simțit cum sunt mirosită, apoi o limbă uriașă a trecut delicat peste fața și hainele mele și un răget aprobator a răsunat în incintă.

— Ea e Linda.

Și ritualul s-a repetat aproape identic și cu ea.

A urmat la rând Lidia și abia atunci am îndrăznit să deschid ochii. Deși era evident că cea numită Clara era șefa grupului, celelalte două femele se înghesuiau să ajungă cumva și ele cât mai aproape de mine.

Colonelul spunea ceva și am încercat să-l urmăresc:

— Sub comanda ta, urmează să lupte în Africa. Iar acolo, fără să fiu rasist, majoritatea albilor sunt de partea noastră. Din această cauză femelelor Ii s-a inoculat o puternică interdicție de a face rău albilor, copiilor, femeilor și celor care au un cip de recunoaștere prie- ten-dușman, atașat în petlițe. Dar, mai presus de toate, li s-a implantat o supunere oarbă față de sergentul Amber Blood, care le va conduce în luptă. Mirosul e principalul mod în care te vor recunoaște, dar totul e, de fapt, mult mai complex.

Am privit spre Clara și am întins încet mâna spre ea. în ciuda celor aproape zece tone de oase și mușchi pe care am apreciat că le avea, era plină toată de bunăvoință. Preț de o clipă am avut impresia că va începe să se gudure pe lângă mine. Tot atunci am putut să îi

văd mai bine ochii, de mărimea unei farfurioare de cafea, și m-am oprit, șocată de descoperire.

— Tyrannozaurii aveau ochii albaștri? l-am întrebat pe colonel, dar acesta a ridicat din umeri.

— Nimeni nu știe ce culoare aveau ochii dinozaurilor. Dar, pentru a-i aduce puțin mai aproape de modul nostru de înțelegere, le-a fost inoculat puțin ADN de câine.

Am privit-o lung pe Clara cum scâncea, din dorința de a veni mai aproape de mine și am întrebat, cuprinsă de îndoială:

— Ce fel de câine?

Colonelul a ezitat înainte de a răspunde, dar în cele din urmă a oftat și a mărturisit:

— Husky siberian.

— ADN de husky siberian la un dinozaur care urmează să fie folosit pentru luptele din junglă?!

— N-a fost ideea mea! se apără colonelul, ridicând mâinile, defensiv. A fost ordin de sus. Dar de ce-ar fi asta o problemă?

— în copilărie am avut o femelă de husky siberian și mi-a mâncat zilele cu încăpățânarea ei.

— Mda, e posibil, recunoscu colonelul parcă fără voia Iui. Clara, ca și celelalte surate ale ei, au uneori tendința să fie cam independente. Dar dacă ai avut un husky, cel puțin știi cum să le iei.

Nu mai era nimic de spus. Poate genele de

husky din femelele de dinozaur existau tocmai datorită fap-

*Dragonul fără aripi*__tului că Sergiu cineva îmi citise foarte bine biografia, așa că nu mai aveam ce face și, oricum, faptul era deja consumat.

Am bătut cu palma în picior și puținele gene de husky siberian din imensa femelă de Tyrannosaurus Rex au pus în mișcare cele zece tone de mușchi și oase, care au venit să se gudure pe lângă mine. Exact așa făcea și Bella mea, pe când eram o fetiță. Toată numai răbdare și bunăvoință, până îți prindea slăbiciunea, apoi devenea pe neobservate din animal de companie, animal dominant. Cum învățase să ceară mâncare într-un mod care îmi rupea inima, în mai puțin de un an ajunsese obeză, astfel că doctorul veterinar îmi recomandase cu insistență cel puțin o oră de plimbare prin parc cu ea. Stătea răbdătoare să-i prind lesa, dar apoi se trântea pe covor și refuza să se ridice de jos. Sunt convinsă că numai pentru a mă lămuri mai bine, învățase și un simulacru de limbaj, astfel că spunea aproape inteligibil: *„Nu, Amber, nuuul",* tânguindu-se astfel fără încetare, până renunțam la ideea plimbării. După ce-i cedam mofturilor, mă privea inocentă și-mi rupea inima încercând să-mi spună, în felul ei, *„ Te iubesc, Amber!".* Mama zicea că doar mi

se pare, dar eu eram convinsă că exact asta spune.

Am privit oarecum înduioșată spre cele trei „fete" și mi-am dat seama că destinul nostru avea să fie legat pentru totdeauna, deși nimeni nu ne întrebase dacă vrem sau nu asta. Nici pe mine, nici pe ele.

30

Dragonul fără aripi Sergiu

M-am întors oftând spre colonelul Thompson:

— Și-acum ce urmează?

A arătat tăcut spre camerele se supraveghere montate peste tot și pe care abia acum le observam.

— Tot nu înțeleg, am spus și atunci el a precizat:

— Șefii cei mari au văzut totul și mai ales cum te-au primit tyrannozaurii. Probabil că nu mai sunt foarte interesați nici de tine și nici de ei, acum, că v-ați comportat conform așteptărilor. Vor urma câteva zile de adaptare, apoi veți fi transferați în Africa, la un batalion de menținere a păcii. Cel puțin așa am auzit eu.

Chiar în acel moment i-a sunat telefonul și, după ce-a ascultat câteva clipe, a răspuns cu un sonor:

— Am înțeles, să trăiți! Ne prezentăm imediat.

S-a întors spre mine și a ridicat din umeri:

— Se pare că nu mai prevăd chiar așa de bine viitorul cum făceam în tinerețe. Șefii vor, totuși, să ne vadă acum.

A deschis ușa de metal și i-am auzit pe cei trei dinozauri cum încep să scâncească:

— Spune-le „AȘTEAPTĂ", pe un ton ferm și vor înțelege că te întorci, altfel vor face urât în lipsa ta.

Eram obișnuită să vorbesc cu animalele, ba aveam impresia că Bella, cățelușa mea husky, înțelegea o bună parte din ceea ce-i spuneam, mai ales dacă-i convenea ce auzea. Dar să vorbesc cu niște dinozauri? Mi se părea prea de tot, așa c-am întrebat:

— Mă vor înțelege?

31

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— în mod sigur. Mai ales dacă le comanzi clar și rar. Vor înțelege ce le spui. Doar să nu folosești cuvinte complicate.

M-am întors spre cei trei dinozauri și le-am vorbit rar, așa cum te adresezi unor copii:

— AȘTEAPTĂ... Mă întorc imediat.

Au plecat capul când într-o parte, când în alta, ca și cum ar fi analizat ce auziseră. Apoi Clara a fornăit supărată și și-a trântit îmbufnată cele zece tone pe podea, urmată de îndată de celelalte două.

M-am simțit înduioșată și-am vrut să mă

apropii de ele, să le consolez, dar colonelul m-a oprit:

— Nu face asta! Dacă îți simt slăbiciunea, ți se vor urca în cap și n-o să te mai înțelegi cu ele în vecii vecilor. Trebuie să te porți cu ele dur și intransigent, dar să nu le minți niciodată. Acum, hai să mergem, șefii devin nerăbdători.

Colonelul a închis ușa în urma noastră și ne-am îndreptat spre clădirile administrative. Mă miram că ofițerul se referise la cei care ne așteptau ca fiind șefi și nu comandanți, așa cum ar fi fost normal. Dar când am intrat în sala răcoroasă și i-am văzut pe cei care ne așteptau, mi-am dat seama de ce. Erau patru bărbați, dintre care numai unul purta uniformă. De general. Ceilalți erau civili. Stăteau cu toții la o masă lungă, lângă peretele din spate al camerei, și mă priveau la fel de curioși cum îi privisem eu pe dinozauri, de parcă nu mai văzuseră niciodată un sergent.

32

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— Apropiați-vă, a spus un civil și s-a ridicat. Era cărunt, cu un păr alb și vâlvoi, mic de statură și purta ochelari cu ramă groasă.

După felul cum l-au privit ceilalți, mi-am dat seama că dincolo de grade și ierarhii el era șeful, așa că m-am apropiat și m-am

așezat pe scaunul pe care mi l-a indicat. Colonelul a rămas în picioare lângă mine, lucru care m-a făcut să mă simt inconfortabil, dar, la urma urmelor, nu eu eram gazda.

— Deci, ți-ai întâlnit fetele! a zâmbit domnul cu ochelari, privindu-mă în continuare curios. Să înțeleg că vă împăcați bine? Este esențial să le înțelegi și să vă împăcați bine, pentru că vei rămâne singură cu ele în junglă zile întregi. Au implementate o mulțime de comenzi și așteptăm un comportament complet previzibil de la ele. Colonelul Thompson, aici de față, îți va încredința un manual de utilizare, ca să spun așa, și sunt sigur că te vei adapta de minune. Poate că nu ți s-a spus, dar ai fost selectată dintre mii de candidate și ai rămas singura potrivită pentru această misiune.

Generalul tuși ușor și spuse:

— Profesore Douglas, totuși...

Civilul numit Douglas se întoarse mirat spre general, apoi se bătu cu palma peste frunte, ca și cum și-ar fi amintit ceva important.

— Da, știu! Este o informație secretă, spuse el, dar nu părea cine știe ce pătruns de importanța faptului, pentru că mi-a aruncat, zeflemitor: Pe aici se pare că

militari, cred că ar fi trebuit să te legăm la ochi când te-am prezentat dinozaurilor, ca să nu-i vezi.

Lângă mine, colonelul aștepta răbdător și mi s-a părut că e obișnuit cu mica scenetă care se juca în fața mea. In timp ce profesorul Douglas vorbea în continuare, mintea mea fugea și ea departe: oare chiar fusesem singura selectată din miile de candidate sau mai erau pe undeva una, două, trei sau mai multe ca mine, care urmau să instruiască dinozauri în beneficiul Armatei americane? Trebuia, de asemenea, să aflu când fusesem selectată cu adevărat, din moment ce „fetele" îmi recunoscuseră mirosul transpirației?

Am ascultat, prefăcându-mă atentă, peroraţia lui Douglas, care a încheiat pe un ton mobilizator:

— Dar știm că orice greutăți vei întâmpina, le vei învinge, cu ajutorul colonelului Thompson, care te va seconda în tot ceea ce faci. Sper să nu ne dezamăgești și să te achiți cu brio de sarcina dumitale.

Cum părea că nu așteptau altceva de la mine, am salutat și am răspuns cu un răsunător:

— Da, să trăiți!

Și m-am întors spre ieșire, secondată, într-adevăr, ca o umbră, de colonel.

Capitolul 5

In culise

După ce am repetat procedura cu identificarea palmară și oculară, am intrat iarăși în hala imensă și, de acolo, direct în cușca dinozaurilor.

In măsura în care mă pot lăuda că recunosc cât de cât comportamentul animalelor, aș spune că femelele de tyrannosaurus s-au bucurat la vederea mea.

— Jos! le-a comandat colonelul Thompson, cu voce fermă și cele trei s-au conformat, deși mi s-a părut că am recunoscut o ușoară urmă de persiflare în atitudinea lor.

Bărbatul s-a îndreptat spre o cămăruță pe care n-o observasem până atunci. Aflată într-un colț al cuștii, părea mai degrabă o nișă, căci n-avea nicio ușă. Am zărit acolo un pat, un dulap, un mic frigider, o noptieră, o masă și două scaune.

— Să luăm loc, a spus colonelul, trăgându-și unul din scaune. Asta va fi locuința ta pentru următoarele săptămâni.

Am privit șocată în jur și am descoperit o ușă în spatele căreia, probabil, se găsea o baie, dar în rest,

niciun pic de intimitate. Ca să nu mai spun de „fetele" mele care, profitând că nu fusesem atentă la ele, se tâ- râseră puțin câte puțin și acum ne priveau prin spațiul gol unde ar fi trebuit să fie ușa.

— Și-o să dorm aici?! am întrebat, oripilată. Și dacă, într-o noapte, reptilele mele au chef de un mic-dejun matinal și n-au altceva la îndemână decât pe mine?

Colonelul n-a răspuns. A tras un sertar al mesei, de unde a scos un teanc de acte și un carnețel pe care a scris ceva, apoi le-a împins către mine.

„Aici nu suntem filmați, dar suntem ascultați! Fă un duș!" - scria pe carnețel, iar cu voce tare a spus:

— Nu sunt reptile, sunt dinozauri...

S-a îndreptat spre baie și a dat drumul la duș, apoi s-a întors, lăsând ușa deschisă. Probabil credea că zgomotul dușului va împiedica înregistrarea discuției, așa că am fost numai ochi și urechi. Se părea, însă, că intenționa mai mult decât atât, pentru că mi-a făcut semn să tac și să mă apropii de cabina de duș, apoi a continuat, cu voce tare:

— Vreau să te asigur că dinozaurii nu te vor atinge NICIODATĂ cu intenția de a-ti face rău. Dacă le e foame, mai degrabă se vor mânca între ei înainte ca măcar să se gândească la tine.

A ieșit din baie și a privit gânditor spre

animale, apoi mi-a făcut semn să intru. El a rămas lângă ușa deschisă.

— Am o groază de lucruri importante să-ți spun și asta-i cea mai sigură modalitate.

36

Dragonul fără aripi Șergiu Someșan

Zâmbi și se întoarse cu spatele, văzând că încercam să mă feresc.

— Crede-mă, ești o fată drăguță, dar momentan sunt probleme mai importante decât pudoarea ta. încearcă să mă asculți în timp ce dușul e pornit, pentru că am verificat și nu se poate auzi nimic atunci când curge. Adevărata problemă este că șefii noștri sunt uneori paranoici și mi se pare inuman să se comporte așa, drept pentru care îți voi dezvălui câte ceva despre misiunea ta. Nu prea multe, dar suficient cât să te protejeze și să-ți poți face treaba în siguranță.

Deja eram numai ochi și urechi. L-am privit cum a scos o sticlă de apă din frigider, s-a uitat iar la dinozaurii care se înghesuiau în continuare în ușă și erau cu ochii pe noi, de parc-ar fi înțeles ce vorbim. S-a apropiat apoi de cabina de duș și a continuat:

— S-a hotărât, cu multi ani în urmă, să se recreeze, pornind de la urme infime de ADN, câteva dintre ființele trecutului. Problema a fost că procedura în sine, ca și aparatura necesară, costau mult mai mult decât se

estimase și atunci inițiatorul proiectului, profesorul Douglas, a implicat Armata. Dumnezeu mi-e martor că nici acum nu știu cum naiba a reușit să-i aiurească în halul ăsta. Ce să faci cu un tyrannosaurus pe câmpul de luptă? Toată lumea a văzut filme cu dinozauri și e greu de crezut că inamicii noștri vor arunca armele și vor fugi, așa cum au făcut pe vremuri soldații Romei când au văzut elefanții lui Hannibal.

37

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

I s-a părut că nu-1 mai urmăresc, așa că a vrut să se asigure:

— Știi despre ce vorbesc, nu? m-a întrebat.

— Da, am răspuns ezitând, parc-am văzut un film pe tema asta.

A clătinat din cap:

— Noroc cu Hollywood-ul, că mai aflăm și noi câte ceva... Dar, ai dreptate, s-a făcut și-un film și dacă l-ai văzut, poate că-ți amintești cum fugeau soldații romani de elefanți. Nu fugeau de ei pentru că erau mari, ci pentru că nu mai văzuseră niciodată așa ceva. Era o surpriză și Hannibal a știut s-o exploateze de minune. Dar în cazul tyrannozaurilor, pe cine să mai surprinzi, când filmele despre ei au ajuns și în ultimul cătun din China? Da, e-adevărat că profesorul i-a îmbunătățit, amestecând ADN de stegozaur, ca să le pună

- frontal și lateral - plăci osoase sub piele, ca un fel de exoschelet. Dar să fim serioși! Asta-i poate ajuta contra unei rafale de mitraliere, dar nu contra unei grenade reactive. Și-atunci, profesorul a scos asul din mânecă: a propus să fie folosiți de batalioanele de menținere a păcii din Africa. A reușit să-i convingă pe unii din senatorii din Comisia de Apărare - șefii care distribuie fondurile - că, de fapt, ăsta ar fi numai începutul și, în funcție de rezultate, va putea crea și pterodactili purtători de rachete, velociraptori cu bombe cu auto-detonare... Doamne! Ar fi trebuit să-1 auzi! Parcă era un bunic povestind basme nepoților...

38

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Luă o înghițitură de apă și mă privi țintă:

— Ce-ți spun acum e strict secret și trebuie să uiți c-am stat de vorbă vreodată pe tema asta. Din ce-ți voi zice, reține doar cât ți-e util pentru a supraviețui: există încă trei plutoane de dinozauri, formați tot din tyrannosauri femele și conduși tot de fete sergenți, așa ca tine. Ele sunt deja repartizate la batalioane și până acum au dat rezultate bune. Fără surprize și fără probleme. Dar despre altceva vreau să-ți zic. „Fetele" tale sunt cu totul speciale.

M-am aplecat și eu spre el, uitând că sunt dezbrăcată, și l-am întrebat tot în șoaptă:

— în ce fel sunt „speciale", domnule colonel?

— Proiectul ăsta ultrasecret se numește Pandora 3. A existat și-un proiect Pandora 1, în care toate animalele au murit din cauze necunoscute, încă din primele zile. Se încruntă, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva neplăcut, apoi continuă: A urmat, bineînțeles, și-un Pandora 2, în care animalele implicate au fost ucise pentru că deveniseră prea sălbatice și de nestăpânit. Am învățat, însă, din primele eșecuri și acum se pare că Pandora 3 este un succes deplin.

— Și-atunci, în ce fel sunt ele speciale? am arătat înspre dinozaurii care ne priveau cu atenție.

— Am fost singurul specialist din partea Armatei care avea cât de cât cunoștințe în domeniu și am fost admis să colaborez și să urmăresc lucrările profesorului Douglas. L-am asistat la crearea fiecărui exem-

plar din primele trei seturi de dinozauri, dar la ultimul a aranjat în așa fel încât să fiu plecat în Africa, să verific mediul în care vor trăi și vor lupta animalele. Să aflu dacă se pot descurca numai în savană sau sunt

operaționali și în junglă. Părea un motiv rezonabil. Numai că, la întoarcerea din Africa, am aflat că dinozaurii tăi fuseseră deja programați. Am observat imediat unele schimbări din secvențele genetice și mi-a spus că a introdus în plus gene de husky siberian, pentru o adaptare suplimentară. Dar știu că mai există o secvență suplimentară acolo, pe care n-am reușit s-o identific.

— Ce anume, domnule colonel? am întrebat, încordată.

— Nu știu, a ridicat el din umeri, dar îți las numărul meu de telefon și, dacă observi orice fel de comportament anormal la ele, te rog să mă suni, să stăm de vorbă și să clarificăm lucrurile. în cele din urmă voi rămâne singur în laborator și-atunci sper să pot afla despre ce e vorba. Vreau doar să-ți spun că tot ce se petrece în cușcă este filmat cu sonor. Singura excepție e această cameră, unde se înregistrează doar sunet. Dacă ai ceva mai deosebit să-mi spui, aici este locul s-o faci.

S-a întors să plece, dar și-a amintit ceva:

— Nu c-ar fi foarte important, dar să știi că atât rușii, cât și chinezii, au tyrannosaurii lor. Nu cunoaștem încă modul în care îi folosesc, dar încercăm să aflăm.

40

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Pe de altă parte, israelienii stau pe margine și

ne spionează cercetările, atât pe-ale noastre, cât și pe-ale rușilor. Din câte știm, n-au obținut încă dinozauri. Nu pentru că n-ar putea, ci pentru că așteaptă să vadă care-s mai reușiți.

Mi-a făcut semn că discuția s-a încheiat și a închis ușa cabinei de duș. Am terminat curând, m-am șters, m-am îmbrăcat și am ieșit și eu. Mi-am luat de la frigider o sticlă cu apă.

Colonelul Thompson mi-a indicat carnețelul cu comenzi:

— Acum, hai să-ți explic cum funcționează lucrurile pe-aici. Uite, în carnețelul ăsta sunt cincisprezece comenzi standard care au fost implementate dinozaurilor și care sunt folosite și în dresajul câinilor. Dacă ai avut câine, îți va fi foarte ușor să te descurci cu ele.

Fusese o zi tare lungă și oboseala cred că-și spunea cuvântul în mod vizibil, așa că, după o vreme, colonelul m-a iertat de alte lecții și s-a retras. Am redus lumina în ceea ce avea să fie locuința mea vreme de câteva săptămâni și m-am întins pe pat, pentru un somn binemeritat.

Capitolul 6

Adaptarea

Au urmat patru săptămâni dure de adaptare și n-aș greși deloc prea mult dacă le-aș denumi „de confruntare". Asta pentru că m-am convins foarte repede că femela dominantă a grupului, Clara - pentru că numai ea conta cu adevărat - la fel ca Bella, fosta mea cățelușă husky, îmi testa în permanență limitele, ca să afle până unde-i dădeam voie să ajungă. Niciodată, dar niciodată, nu am putut să las garda jos în aceste săptămâni și să pot spune, împăcată: „Gata! De azi încolo este o fată de treabă și mă va asculta orbește!" Da, mă asculta orbește, dar simțeam că, în timp ce îndeplinea ordinul meu - cu entuziasm sau în silă, depinde dacă se potrivea sau nu cu ce avea ea chef în acel moment - în spatele ochilor ei albaștri se găsea o minte lucidă și iscoditoare, care încerca să eludeze comanda primită sau, dacă nu pe asta, măcar pe cea viitoare.

A doua zi după sosirea în hangar am primit o motocicletă Gravi. Până atunci doar auzisem de ele și am fost îndemnată de colonelul Thompson să ies pe câm-

pul din Sergiu

spatele hangarului și să mă obișnuiesc cu ciudatul meu pluton. Armata cumpărase și împrejmuise mii de hectare din preria statului Texas, pe care puteam să ne tot antrenăm fără să fim văzute de nimeni. La început, totul a părut mai mult o joacă: eu încăle- cam pe gravimotocicletă, o urcam până pe la patru-cinci metri, ca să fiu la nivelul ochilor dinozaurilor, și porneam la drum. Le-am testat astfel viteza și am aflat că cel mai bine se simțeau la 40 de kilometri pe oră, deși se puteau ține după mine chiar și după ce acceleram la 80 de kilometri pe oră. Dar numai pentru câteva minute și, dacă îndrăzneam cumva să accelerez mai mult, se opreau toate trei și scoteau niște răcnete asurzitoare, pline de frustrare, până mă opream. Se enervau și mai mult atunci când mă ajungeau și vedeau că eu eram cu gura până la urechi față de neputința lor. Intr-o zi, Clara a fost atât de furioasă pe gravimotocicletă încât numai faptul că eu eram în șaua ei a salvat-o de la distrugere, pentru c-o tot lovea înverșunată cu labele din față, până când am fost nevoită să-i comand să se astâmpere.

Pentru că, la urma urmei, erau animale de pradă, în cele din urmă a trebuit să le testez și instinctul de prădător. Pentru asta, la o distanță de câțiva kilometri de hangar au fost lăsate libere câteva vite. Le-au simțit de cum le-am dat drumul și abia am putut să le mai controlez. Totuși, când au ajuns lângă ele, s-au oprit toate trei și au întors capetele uriașe spre mine. Am

privit cu inima îndoită spre cele trei văcuțe care fugeau înspăimântate și am ordonat: *ATACAȚI!*

Nu-mi păsa dacă eram filmată sau nu de vreo dronă din înaltul cerului. M-am îndepărtat scârbită, să nu le văd cum doboară și mănâncă vacile. Am așteptat ceva mai departe să-și termine festinul și când s-au apropiat, vesele și fericite, a trebuit să mă prefac încântată pentru ele și să ne continuăm antrenamentele, încercând să nu mă uit la boturile lor însângerate.

Câtă vreme erau în cușcă, mâncarea le era adusă de câțiva soldați de la intendență, cu niște cărucioare. Faptul că li se aducea carnea gata tranșată făcea întregul proces ceva mai ușor de suportat. Dejecțiile lor, care miroseau îngrozitor, le adunau din cușcă aceiași soldați și nu mă mira deloc că purtau măști de tifon cât timp se ocupau de treaba asta. Spre deosebire de Bella, care mânca și altceva în afară de carne, „fetele" mele erau carnivore adevărate și respirația lor mirosea îngrozitor. Nu de puține ori mă trezeam noaptea simțind că mă asfixiez de la miros. Atunci, fără să deschid ochii, știam că șefa grupului, Clara, reușise iarăși să-și bage jumătate din botul imens în cămăruța mea.

Trebuia să mă dau jos din pat, să o duc la o distanță suficientă și să-i comand de câteva ori *„CULCAT",* până când se trântea bosumflată pe jos, urmată de Linda și Lidia. Dar nu eram sigură că după ce aveam să închid ochii nu se vor târî iarăși, pas cu pas, spre locul unde dormeam.

44

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— Va trebui să mai repetăm de câteva ori testul cu vânătoarea vitelor, mi-a spus într-o zi colonelul Thompson, dar eram decisă să testez și eu limitele până unde puteam merge, așa c-am replicat:

— Nu e cazul, domnule colonel! S-au descurcat perfect. Să nu uităm că vom fi trimise într-o misiune de pace, nu una de pedeapsă. Nu vreau să se obișnuiască prea mult să vâneze din mers și nici să ucidă.

— Mda... Fie cum zici tu.

Abia atunci mi-am dat seama că cei care propuneau testele și antrenamentele nu știau nici ei prea bine ce să ceară de la noi.

Testul cel mai greu mi s-a părut atunci când câțiva soldați au tras în ele. Eu trebuia să stau cât mai aproape de ele și să le strunesc în cazul în care ar fi avut intenția să se repeadă la colegii mei. Din fericire, fetele s-au descurcat admirabil și au rezistat cu

stoicism rafalelor de gloanțe care le-au lovit platoșele. Mai degrabă mi-a fost mie frică, auzind cum îmi țiuiau pe lângă urechi gloanțele care ricoșau din ele.

Un medic veterinar le-a verificat pielea, după partida de tir, și a rămas uimit când a observat că doar câteva gloanțe se opriseră în platoșă, restul ricoșaseră sau căzuseră pur și simplu pe sol. Le-a extras gloanțele din platoșele osoase, cu un clește, Lindei i-a cusut un petic de piele care atârna, dar în rest n-a fost nicio problemă și toată comisia a fost foarte mulțumită de rezultatele exercițiului.

45

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Adevărata încercare a început când a apărut plictiseala monotoniei exercițiilor, motiv pentru care am început să-l întreb aproape zilnic pe colonelul Thompson despre plecare.

— Am fost adusă aici cu-atâta grabă, de-am avut impresia că se scufundă Africa fără noi și-acum ne fugăriți toată ziua de colo-colo, fără să facem nimic, i-am spus colonelului într-o dimineață, pe când ne pregăteam pentru o nouă rundă de antrenamente.

—Te-am adus așa de repede pentru că a fost necesar s-o facem. „Fetele" tale fuseseră programate să asculte de cineva ca tine, dar care întârzia să apară, lucru care le făcea atât

de nervoase, încât abia ne mai înțelegeam cu ele. Dovadă că, imediat ce-ai venit, s-au calmat și au devenit rezonabile. Dar mult nu poate să mai întârzie nici plecarea voastră...

După ce-am ieșit din hangar, m-a urmat și el câțiva pași și mi-a spus, pe un ton confidențial:

— E posibil să plecați chiar mâine la Port Arthur. De câteva zile vă așteaptă acolo distrugătorul Mom- sen.

— Dacă tot s-a hotărât cu ce mergem, atunci de ce nu plecăm odată?

Colonelul a aruncat priviri alerte jur-împrejur, apoi s-a aplecat spre mine și a murmurat:

— Plutonul de dinaintea voastră a plecat cu un cargou și, din cauza duratei călătoriei și a căldurii, unul dintre dinozauri a murit pe drum. S-a hotărât ca voi

să plecați cu un distrugător, care va scurta drumul până în Africa cu patru zile.

Am ridicat nedumerită din umeri și colonelul a continuat:

— Trebuie aduse modificări distrugătorului, pe care Marina nu le privește cu ochi buni. Abia ieri a venit aprobarea înlăturării tunului de la provă și construirea unei cuști în locul lui, suficient de mare încât să-ți încapă fetele.

Se va lucra toată noaptea și există speranța ca mâine dimineață lucrările să fie gata...

A plecat înainte de a-mi termina stocul de întrebări, dar a avut dreptate. A doua zi dimineață am fost anunțată că trebuie să ne pregătim de plecare.

Capitolul 7

îmbarcarea

Pentru că nu exista o cușcă mobilă în care să încapă toți dinozaurii, s-a hotărât să plecăm pe jos, dar abia spre seară, evitând pe cât posibil drumurile circulate. După ce s-a marcat pe hartă traseul de 200 de kilometri

dintre Unitatea Teritorială 43 și Port Arthur, pe la opt seara am pornit la drum. Se planificase să mergem 40 de kilometri într-o oră, dar, cum se întâmplă de obicei, planurile nu s-au potrivit cu ce am întâlnit pe teren. Câteva garduri apărute peste noapte și pe care a trebuit să le ocolim - nu pentru că eu, cu gravi- motocicleta, sau fetele mele n-am fi putut să le trecem, dar ar fi rămas urme care ar fi ridicat semne de întrebare și ar fi urmat probleme cu proprietarii. Așa că am preferat să le lăsăm intacte și să alegem un drum mai lung, chiar dacă a durat mai mult. Când am intrat în rada portului, am constatat că toată circulația din port fusese sistată. Docherii din schimbul trei fuseseră trimiși acasă, așa că, pe la ora două din noapte, când am ajuns lângă distrugător, n-am zărit nici țipenie de om, în afară de marinarii de cart. Am oprit gravimo-

tocicleta pe chei, m-am apropiat de pușcașul marin de la pasarelă și l-am salutat:

— Sergent Amber Blood! Solicit permisiunea să urc la bord.

Tânărul mi-a răspuns la salut și a răspuns tare, probabil ca și cei de pe punte să audă:

— Sergentul Amber Blood are permisiunea să urce la bordul USS Momsen.

Apoi adăugă încet, numai pentru mine:

— Căpitanul vă așteaptă.

Am ridicat ochii și am văzut câteva siluete în alb, apărute ca prin minune în capul pasarelei. Toți erau serioși și rezervați, dar unul părea mai supărat decât ceilalți și mi-am dat seama că trebuia să fie căpitanul. Dacă n-aș fi fost avertizată de colonelul Thompson că voi fi primită cu ostilitate la bordul distrugătorului, poate nici n-aș fi observat atmosfera din jurul meu, preocupată cum eram de fetele mele. Dar trebuia să le dau și marinarilor dreptate, mai ales când am înțeles că ei considerau degradantă transformarea distrugătorului lor într-un simplu cargou, indiferent cât de special era transportul. Iar faptul că fuseseră forțați să renunțe la tunul lor de mare calibru fusese umilința »

1

supremă, percepută de toți drept o adevărată emasculare, după cum avea să-mi mărturisească secundul, mai târziu, în timpul traversării Atlanticului.

Dar nu aveam vreme să-mi fac astfel de probleme pentru că, pe chei, fetele mele deveneau neliniștite.

49

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

)

Dacă la început cheiul fusese pustiu, acum se adunau în jurul lor, apărând ca de nicăieri, militari de diferite grade și, dacă n-ar fi fost

atât de fioroase, sunt sigură că s-ar fi apropiat să-și facă și câte un selfie. Colonelul Thompson încerca în zadar să-i împiedice să le facă fotografii, dar eu vedeam de pe punte chiar și pe polițiștii militari, care ar fi trebuit să interzică fotografiatul, făcând câte o poză atunci când credeau că nu-i vede nimeni. Secretul existentei dinozaurilor era corn-promis demult și mi s-a spus că se renunțase la ideea de a le ascunde existența. însă se încerca, din câte am înțeles, să se păstreze ascunsă măcar destinația, deși, fiind vorba de forțe de menținere a păcii, cărora li se făcea destulă publicitate, era greu de crezut că se va reuși asta. Batalionul la care urma să fiu alocată nu fusese transferat forțelor ONU de menținere a păcii, ci rămăsese sub comandă americană tocmai din cauza dinozaurilor.

— Sergent Blood, hai să le urcăm odată, că devin tot mai nervoase! a strigat colonelul Thompson.

Am privit cutia metalică ce acoperea partea din față a punții și i-am strigat:

— Imediat, domnule colonel, doar să le verific adăpostul.

M-am îndreptat spre cușca improvizată acolo, urmată îndeaproape de secund. Bineînțeles, aceasta era mai mică decât cea de la bază, dar nu credeam că vor fi probleme pentru numai zece zile, cât speram să du-

reze traversarea. Cușca din interiorul adăpostului avea barele mai subțiri, dar nici asta nu reprezenta o problemă: barele existau pentru a le arăta dinozaurilor că acolo-i o limită și nicidecum pentru a-i opri. Acum, că le cunoșteam forța, eram convinsă că nici de-ar fi fost de trei ori mai groase, nu le-ar fi putut opri, dacă și-ar fi pus în gând să iasă. Am privit spre tavan și l-am întrebat pe secund:

— Acesta se poate da la o parte?

— Da, așa am înțeles. Dar de ce am face asta?

M-am întors încet spre el. Sub privirea-mi scrutătoare, mi s-a părut că roșește ușor și m-am gândit atunci că plictiseala călătoriei avea o șansă de a se reduce puțin. Comanda el o mulțime de marinari, dar în mod sigur „mama dinozaurilor" îl intimida vizibil. Cei de la bază fuseseră prea obișnuiți cu dinozaurii pentru a le mai trece prin cap să-mi născocească porecle, dar marinarii în mod sigur n-aveau să mă ierte. Mai ales când aveau să afle că unii dintre ei vor fi nevoiți să-i hrănească zilnic și să le strângă fecalele, pentru a le arunca în mare.

Mi-am luat privirea de la secund și am arătat spre pasarela care unea vasul de țărm:

— Cred că podișca aia a voastră n-o să reziste greutății fetelor mele. Fiecare dintre

ele cântărește peste zece tone.

— Am înțeles, spuse secundul, scărpinându-se în bărbie. Și-atunci, cum le aducem la bord?

51

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— Ne trebuie un trailer și o macara, am cerut.

Peste nici cinci minute, pe chei a apărut un trailer, apropiindu-se de dinozauri. Ducea pe platformă o cușcă suficient de mare încât să încapă fără probleme un dinozaur în ea. Din spatele clădirilor, uruind, a intrat în peisaj și o macara portuară. Câțiva soldați au agățat cabluri groase de cușcă și macaraua a ridicat-o de pe platforma trailerului și a așezat-o pe chei, cât mai aproape de dinozaurii care o priveau neliniștiți.

M-am apropiat de balustrada vasului. Colonelul Thompson încerca să o convingă pe Clara să intre în cușcă. După câteva tentative eșuate, a ridicat neputincios din umeri și a strigat spre mine:

— Nu merge! Nu vrea și pace!

Mi-am dat seama că femela era distrasă de mulțimea zgomotoasă din jurul ei, cu care nu era deloc obișnuită.

— Domnule colonel, am strigat, opriți un om, doi, să prindă cablurile, iar pe restul trimiteți-i la plimbare. Intr-un loc unde să nu

fie văzuți și auziți de fete.

Printre cei vizați erau și ofițeri cu grade superioare și am văzut încurcătura de pe chipul colonelului. Așa că m-am aplecat peste balustradă și am strigat la el:

— Da ți-mi mie voie!

Apoi m-am deplasat de-a lungul balustradei până am ajuns în dreptul Clarei. în liniștea care se așternuse, am strigat tare comanda:

— Clara!

52

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Femela dominantă a ridicat privirea și m-a zărit. A scos un sunet de recunoaștere, care semăna cu un fel de „Mâh?"

— Atenție la mine! am rostit răspicat și toate trei și-au întors capetele uriașe spre balustrada unde mă aflam.

— Nu face asta, sergent Blood! a strigat colonelul Thompson, realizând la ce soluție mă gândisem. Așteaptă puțin și-am să-i conving!

M-am prefăcut că nu remarc semnele disperate ale colonelului. Cele trei femele mă priveau cu atenție. Mi-am pus palmele peste urechi, apoi am strigat la ele, scurt:

- SUNET!

O sută de lei scoțând răgete simultan la o sută de antilope n-ar fi putut produce un sunet mai pătrunzător. Efectul fu instantaneu.

Pentru a-și putea etala performanțele vocale, dinozaurii simt nevoia să-și deschidă la maximum boturile imense, expunându-și toți cei 60 de dinți, unii lungi de 30 de centimetri. Colonelul Thompson îmi spusese cândva că - măsuraseră intensitatea sonoră a urletului dinozaurilor, în cursul testelor, când le dădusem comanda *„SUNET",* și rezultatul se situase în jurul a 130 de decibeli. Mai dispuneam de o comandă de rezervă, cuvântul *„ȚIPAT",* iar colonelul mă asigurase că în cazul acela se depășise 140 de decibeli, pentru că aparatul de măsură era eta- lonat numai până la această mărime și fusese decali-

braț de urletul animalelor. Am preferat numai prima comandă, fiindcă voiam doar să-i alung pe curioși de lângă fetele mele, nu să îi bag în spital.

Locul s-a golit în câteva secunde. Ca potârnichile, cu toții au căutat să se pună la adăpost, fără să mai țină seama de grade sau ierarhii. Eliberarea aceasta de energie mi-a calmat și fetițele, pentru că, după ce și-au terminat sceneta s-au așezat cuminți pe chei și au privit nevinovate spre mine.

Colonelul Thompson se străduia s-o convingă pe Clara să se ridice în picioare și s-

o bage în cușcă, dar aceasta îl privea cu indolență. Mai observasem acest lucru de câteva ori: când eram prezentă, ele refuzau să asculte comenzile altcuiva, chiar dacă-1 cunoșteau.

— Nu vor! ridică iarăși din umeri colonelul. Pur si

simplu nu mă ascultă!

M-am întors spre secund, care, deși se găsea la adăpostul balustradei, se schimbase puțin la față:

— Asigurați-vă că acoperișul cuștii e dat la o parte. Eu cobor și voi intra în cușca mobilă, cu fiecare dinozaur, până când vor fi transferați.

— Am înțeles, se execută secundul și porni spre cușcă, dar întoarse capul după numai câțiva pași: Dar nu-i periculos? Vreau să zic, nu există riscul să devină violenți când se vor vedea ridicați în aer?

— Tot ce se poate, am spus, cu o mină serioasă. Posibil să mă și muște, dar sper să mai rămână vreo bucățică și pentru tine, dacă ți-ai pus ceva în gând.

Respectul meu pentru Marina americană a sporit enorm după acest episod, pentru că, în ciuda faptului că gluma li s-a părut bună, cei câțiva marinari care-au asistat la schimbul

nostru de replici n-au schițat nici măcar un zâmbet. Cel puțin nu cât timp eu și secundul am fost de față. Aș fi vrut să fie și mama aici, să vadă cum pot eu să fac să roșească un ofițer al Marinei americane.

Am coborât pe pasarelă urmărită de zeci de ochi, ascunși bine după clădirile de pe chei. Am luat-o de „mână" - de fapt de laba din față - pe Clara și am intrat în cușcă. Am așteptat să fie zăvorâtă, apoi i-am făcut semn macaragiului că poate să ne ridice.

Clara, privind atentă la mine, a fost neașteptat de liniștită tot timpul cât am fost transbordați și la fel s-a întâmplat și cu celelalte două.

Fără îndoială că aglomerația din jurul lor fusese motivul pentru care dinozaurii își pierduseră răbdarea pe chei, lucru de care trebuia să țin seama pe viitor, dacă nu voiam să am surprize. Am băgat la cap că iubeau rutina și nicidecum insolitul, ceea ce mi se părea de mirare pentru niște animale de pradă ca ele. După ce le-am instalat în cușca de pe distrugător, am verificat instalația de aer condiționat din cutie, orifi- ciile de aerisire și dispozitivul prin care dinozaurii urmau să fie hrăniti. Mulțumită de cele constatate, am fixat temperatura la 22 de grade Celsius, apoi am ieșit pe punte și m-am apropiat de pasarela navei, dar n-am

coborât, deoarece colonelul Thompson mi s-a părut foarte grăbit să plece.

S-a urcat în viteză într-un jeep și mi-a strigat din mers:

—Te sun și-o să mai vorbim!

Jeep-ul a cotit scurt după o magazie. Deși nu mi-a venit să cred, am realizat că rămăsesem singură cu trei dinozauri pe cap. Bine, colonelul avusese un motiv foarte întemeiat să spele putina - fiindcă nu cred că dorea să dea socoteală pentru spaima ofițerilor superiori de pe chei, când fetele se dezlănțuiseră - însă nu mi se părea deloc în ordine să mă lase așa, singură.

M-am împăcat însă cu situația, deși mi-ar fi plăcut să mă mai însoțească niște oameni din vechea echipă, obișnuiți să se poarte cu dinozaurii, măcar pe perioada traversării oceanului.

Capitolul 8

Călătoria peste ocean

După ce distrugătorul s-a îndepărtat încet de țărm și a prins treptat viteză, în timp ce ocolea peninsula Florida, am solicitat secundului - căpitanul vasului încă se ferea de mine și era clar că evita pe cât posibil să discute direct - să adune oamenii care urmau să se ocupe de hrănirea dinozaurilor și de strângerea excrementelor lor. I-a chemat pe cei douăzeci de infanteriști marini într-o sală și, după ce zumzetul vocilor a încetat, am luat loc la masa din fată, alături de se- cund și de un locotenent de la pușcașii marini.

După ce ofițerul m-a prezentat, am început să vorbesc, încercând să fiu cât mai concisă, dar, în același timp, vorbele mele să nu sune a ordin:

— Nu știu cum vă organizați, dar sunt necesare două echipe. Una să hrănească dinozaurii dimineața, la ora 08:00, cu trei carcase de porc pentru fiecare, iar seara, la ora 20:00, cu alte trei. Cealaltă echipă va colecta dejecțiile și le va arunca în ocean. Ambele operațiuni se vor face doar în prezența mea. Pentru siguranța dum- neavoastră.

M-am uitat la ei și am observat că vorbele mele nu stârniseră cine știe ce încântare, dar nici nu mă așteptam la asta, așa că am continuat:

— Pentru echipa care va hrăni animalele, e foarte important să scoateți carcasele de la congelator din timp, pentru a avea vreme să se dezghețe complet până când vor fi servite.

Le-am mai explicat câteva amănunte, dar vedeam, fără putință de tăgadă, că nu prea mă luau în serios. In parte, datorită gradului meu, iar mai apoi pentru că eram femeie și aveam doar douăzeci și unu de ani. Secundul mi-a explicat abia după ședință că cele două plutoane de pușcași marini îmbarcați pe distrugător făceau parte dintr-un batalion disciplinar, unde ajunseseră pentru diferite fapte reprobabile. După cum se vedea, nici șefii lor nu luau foarte în serios misiunea de a însoți niște dinozauri peste ocean. Dovadă, calitatea oamenilor desemnați să facă asta.

Că stăteau prost cu disciplina, am remarcat imediat ce am terminat de vorbit și i-am rugat să pună întrebări.

— Sergent Clavell, se prezentă unul dintre ei și întrebă, răschirându-se indolent pe scaun: Conduc echipa de hrănire săptămâna asta și vreau să-ntreb ce s-ar întâmpla dacă am uita să decongelăm complet carcasele de porc? La urma urmelor, am cam văzut ce dinți

au. Nu cred c-ar fi o problemă pentru ei să le mănânce așa.

58

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Era evident că pentru el nu era important să afle răspunsul, ci să mă pună pe mine în încurcătură. Devenisem, însă, mult mai sigură pe mine de când mă ocupam de dinozauri și mult mai tupeistă. I-am răspuns exact așa cum merita:

— Pentru că acum 65 de milioane de ani, când se presupune c-a trăit acest tip de dinozauri, nu existau congelatoare și stomacul lor nu e obișnuit cu acest tip de hrană. E foarte posibil s-o mănânce congelată și să nu aibă nimic. Dar e și foarte posibil să se îmbolnăvească și să moară. Valoarea de inventar a unui dinozaur e de numai 42 de milioane de dolari. Si zău că »
n-aș vrea să mă aflu în situația de a fi acuzată de moartea unuia dintre ei, iar pe urmă să fiu obligată să-l mai și plătesc, așa că, hai să nu facem experimente de felul ăsta. Clar?

Se vedea bine c-ar mai fi vrut să zică ceva, dar locotenentul de lângă mine îi făcu semn să tacă. Individul se potoli, dar de lângă el se ridică altul. Avea o mutră scârbită și vorbi parcă în silă:

— Eu sunt șeful echipei de scormonitori în rahat și vreau să știu de ce nu putem să-i lăsăm în rahatul lor zece zile, cât durează

călătoria? Doar n-or să se îmbolnăvească și din asta? Și nu cred c-aveau pușcași marini acum 65 de milioane de ani, care să le strângă mizeria.

M-am uitat la gradul lui și am văzut că era sergent- major. I-am răspuns cât de politicos am putut:

59

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— Aveți perfectă dreptate, domnule sergent-major. N-aveau pușcași marini care să le strângă rahatul, dar nici nu-i ținea nimeni în cuști. Aveau o junglă întreagă unde să-și facă nevoile.

Sergentul-major rânji impertinent și întrebă:

— Și totuși, ce se-ntâmplă dacă uit într-o zi să vin cu echipa să facem curat după ei?

Am ridicat din umeri și am spus:

— Eu am patul chiar în cușca dinozaurilor. Probabil că voi suporta mirosul o zi, două. Apoi mă voi interesa unde ai patul și voi veni cu dinozaurii să-și facă nevoile acolo, pe rând.

Gluma mea, chiar dacă proastă, s-a bucurat de aprecieri. Toată sala a izbucnit în râs, mai puțin sergentul- major, care m-a fulgerat cu o privire întunecată. Aveam o presimțire rea în legătură cu el, dar problemele cu dinozaurii m-au făcut să uit de atitudinea lui.

După numai două zile, am trecut printr-o

furtună tropicală și tangajul puternic a făcut ca fetițele mele să aibă rău de mare. Da, oricât ar părea de ciudat și oricât erau de fioroase, sufereau și ele, la fel ca mine. Și s-a întâmplat nu de puține ori să vomite ce mânca- seră, iar echipa de curățenie să capete dublu de lucru. Privirile înfuriate aruncate de soldații din echipă mă făceau să mă simt vinovată, deși n-aveam practic nicio vină. Norocul nostru a fost că, după alte două zile, furtuna s-a oprit ca prin farmec și, pe măsură ce ne-am apropiat de Ecuator, oceanul a devenit tot mai calm,

60

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

iar temperatura a crescut spre cote alarmate. Aparatele de aer condiționat abia făceau față. Dacă le setam la maximum, făceau un zgomot care-mi deranja teribil dinozaurii.

Intr-una din seri, după ce totul se liniștise și chiar și fetițele se așezaseră pe podeaua metalică a cușții, m-am pomenit că mă vizitează secundul. Credeam că e o vizită oficială, dar el, după ce s-a văzut intrat, a scos o sticlă de șampanie și două pahare. Am făcut ochii mari și a trebuit să-mi explice:

— De obicei se organizează un adevărat botez la trecerea Ecuatorului, pentru cei care nu l-au trecut niciodată. Dar căpitanul a hotărât să nu îl mai organizeze de data asta.

L-am poftit să ia loc la mica masă din sălița de lângă cușcă. Alături aveam și patul nefăcut, dar ofițerul nu păru să-l bage în seamă. In timp ce desfăcea sticla, i-am zis:

— Am impresia că șeful tău tot nu mă poate suferi...

A ridicat din umeri:

— Așa e. Crede că din cauza ta și a animalelor tale, vasul i-a fost mutilat, lăsat fără tun. A privit apoi într-o parte și a continuat: Botezul Ecuatorului l-a anulat, însă, din cauza pușcașilor marini... Sunt indivizi de cea mai joasă speță și căpitanului îi era teamă că dacă le-ar fi dat de băut, nu i-ar mai fi putut stăpâni. Ar trebui să ai grijă cu ei. Unii dintre marinari i-au auzit vorbind foarte urât despre tine...

61

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Clara fu atrasă de zgomotul dopului sărit brusc din sticlă și se apropie de noi până la gratiile cuștii. Văzând că nu se-ntâmplă nimic, rămase în picioare, pri- vindu-ne atentă.

în timp ce turna în pahare, secundul continuă:

— Ca să nu mai spun că echipajul avea programat în această perioadă campionatul de volei între marinari și pușcași.

— Și cu ce-i împiedică prezența mea?

A arătat spre podeaua metalică pe care se

vedeau câteva linii trase cu vopsea:

— Terenul de volei este chiar sub cușcă...

Am strâns din buze și am dat din cap, tăcută. Mă lămurisem.

Secundul a zâmbit și a ridicat paharul:

— Să uităm de astea și să-nchinăm pentru... Chiar așa, pentru ce?

Am privit spre Clara și spre ochii ei albaștri care ne urmăreau fără să clipească. Și am spus:

— Pentru viitor... pentru un viitor fericit...

Secundul a aprobat, a ciocnit cu mine și a dat băutura pe gât:

— Pentru un viitor fericit... orice-o fi însemnând asta.

Am băut și eu și am închis ochii, savurând finețea șampaniei. Mi-am amintit, deodată, vorbele colonelului Thompson: *„Tu poți dormi liniștită când ești singură cu dinozaurii, pentru că te vor păzi ca pe ochii din cap, dar*

să nu-ți slăbești o clipă atenția dacă mai este cineva cu tine, pentru că nu știi ce le poate trece prin cap".

Secundul, drăguțul de el, văzându-mă relaxată, a considerat că-i momentul să treacă la romantism și a ocolit repede masa, încercând să mă sărute.

Un zgomot infernal m-a făcut să deschid

speriată ochii. Secundul se găsea la doar câțiva centimetri de fața mea, iar Clara, care zdrobise gratiile cuștii ca pe o pânză de păianjen, avea botul imens cam tot la acea distanță de capul ofițerului.

— STAI! am strigat și am ridicat palma spre botul Clarei, oprind-o în ultima clipă. ÎNAPOI!

Și-a retras cei 60 de dinți înapoi în cușcă, în mod clar nemulțumită, iar eu am scuzat-o:

— S-a speriat, sărăcuța. A crezut că vrei să-mi faci rău...

Secundul era alb la față. Respira adânc pentru a-și reveni și chiar a avut puterea să încerce un zâmbet, în colțul gurii.

— *Ea* s-a speriat, sărăcuța?! exclamă, cu glas tremurător. Eu ce să mai zic, atunci?!

L-am privit în ochi, apoi i-am cuprins fața în mâini și l-am sărutat lung pe buze, dar uitându-mă cu coada ochiului la Clara, care mârâia revoltată.

Apoi l-am condus pe amorez până la ușa cutiei metalice și, spre onoarea lui, a mers pe picioarele sale fără să tremure prea tare. în ușă a găsit forța să-mi zâmbească larg și m-a întrebat:

63

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— Știi cum îți spun marinarii de pe vas?

Am dat din cap că nu.

— „Frumoasa cu Bestiile".

Am surâs și el a continuat:

— Până în seara asta credeam că numai prima parte e adevărată, dar acum realizez că mi-e milă de prietenul tău, dacă o să ai vreunul...

S-a pierdut în noaptea parfumată a Ecuatorului și de-atunci nu l-am mai văzut niciodată între patru ochi, până am coborât de pe vas.

M-am întors în cutie și am închis ușa după mine, mormăind:

— Mie mi-e milă de mine, nu de viitorul meu prieten... dacă voi avea vreodată unul...

M-am apropiat de Clara. Dinozaurul mă privea întrebător printre gratiile rupte.

— Vreau să știu ce te-a apucat? Puteai să-l lași să mă sărute, că doar nu-mi lua vopseaua...

Clara păru nedumerită și întrebă:

— „Mâh?"

Am început și eu să râd și-am spus:

— Ai dreptate. „Mâh".

A A A

într-o seară am fost anunțată că a doua zi, la amiază, vom ajunge la destinație și că ar fi bine să-mi pregătesc animalele de debarcare.

64

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Am oprit aerul condiționat, căci nopțile

deveniseră destul de răcoroase și am căutat ceva de citit în valiză. N-am găsit decât *Manualul sergentului de Cercetare,* așa că l-am aruncat plictisită înapoi și am ieșit pe punte, să-mi limpezesc gândurile. Am ocolit cutia de-a lungul ei și m-am dus în partea opusă a ușii. Intre timp, învățasem că locul unde stăteam se numea provă și era partea din față a distrugătorului. Nava părea să meargă cu vreo 60 de kilometri pe oră. Marinarii măsurau viteza în noduri, dar eu nu mă puteam obișnui să calculez așa. Curentul îmi bătea direct în față, ră- corindu-mă. Am închis ochii și m-am lăsat cuprinsă de vraja nopții, când am auzit pași apăsați în spatele meu:

— Ia uite ce-avem noi aici! am auzit o voce prefăcut mirată și am recunoscut pe dată glasul sergentului- major, cel care conducea echipa gunoierilor.

Cum nu i-a răspuns nimeni, a continuat:

— Frumoasa cu Bestiile... Numai că, de data asta, e fără bestii...

M-am întors spre el. Era însoțit de doi pușcași marini. A făcut un gest obscen și s-au apropiat de mine.

— Băieți, ar fi bine să vă potoliți! am replicat eu, cât de calm am putut, dar n-am obținut decât niște rânjete hidoase.

— N-ai să vezi, frumoaso, pentru că n-avem de ce! a rânjit sergentul-major și a mai făcut un pas spre mine. Nu ne potolim, pentru că

eu personal ți-am în-

cuiat bestiile, a precizat. Așa că ești singurică de data asta. Băieți, tineti-o!

Am strigat, înainte ca cei doi să mă prindă:

— Clara!

Și imediat a venit răspunsul ei, înăbușit de peretele de tablă al cutiei în care se afla.

- „Mâh?"

Am sperat ca indivizii să se potolească, dar cei doi pușcași m-au prins de mâini și sergentul mi-a smuls tricoul dintr-o mișcare. N-am avut de ales și am strigat ordinul, tare și răspicat:

- Clara, LA PICIOR!

Sunetul lugubru al gratiilor rupte ca niște bețe de chibrit și al tablei metalice schingiuite i-a paralizat pe cei trei. Capul uriaș al Clarei a apărut fioros prin spărtură. După încă o împingere sănătoasă, Clara a ajuns lângă mine și mi s-a lipit de picior, împingându-i la o parte fără nicio reținere pe cei trei doritori de aventură.

Sergentul-major a ridicat mâinile de pe mine și a rânjit, puțin palid:

— Noi doar glumeam, frumoasă domniță...

A încercat să se retragă încet. Ceva s-a rupt însă în mine în clipa aceea și m-am gândit la ce mi s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi

fost Clara lângă mine. Sau ce avea să se întâmple cu alte fete, care n-aveau norocul unui astfel de înger păzitor. M-am încruntat la nenorociți și am ordonat dinozaurului:

- Clara, ÎMPINGE!

— Mâh?! a mârâit ea și și-a fixat privirea pe sergen- tul-major.

Mai exersasem de câteva ori comanda asta, dar numai pe manechine, și de fiecare dată rămăsesem uimită de viteza cu care acestea erau propulsate după ce dinozaurul le lovea cu capul său imens. Lovitura n-a fost slabă nici pe un trup real. Sergentul-major fu azvârlit prin aer ca o păpușă dezarticulată, la peste zece metri depărtare, direct peste bordul vasului.

— Ce naiba...?! exclamă un altul, dar n-aveam nevoie de martori, așa c-am ordonat iar:

- ÎMPINGE, Clara!

Iar fetița mea, ascultătoare, a mai aruncat un posibil violator peste bord. Al treilea aproape c-a sărit singur, ajutat foarte puțin de Clara, ajungând și el în apă, lângă ceilalți doi.

Trebuia să anunț pe cineva să oprească nava? Poate, dar în loc de asta am rămas alături de Clara, privind la indivizii care rămâneau în urmă, pierduți în imensitatea

oceanului. Țipetele lor s-au auzit tot mai slab pe întinderea apelor și, curând, singurul zgomot pe care l-am mai perceput a fost cel al etravei care sfâșia valurile. Umăr lângă umăr, om și dinozaur priveau întinderea oceanului, chiar dacă despărțite de vreo trei metri înălțime și vreo 65 de milioane de ani distantă. ♦

După o vreme, am simțit că mă ia frigul.

67

Dragonul fără aripi Sergiu

— Gata, Clara, i-am zis fetiței. Spectacolul s-a terminat. Hai înăuntru!

— Mâh? a exclamat ea și și-a apropiat capul imens de mine.

Am mângâiat-o ușor:

— Ai dreptate, fato. „Mâh". Doar „Mâh" și nimic altceva...

Am presimțit că dispariția celor trei nu va stârni cine știe ce vâlvă și asta s-a întâmplat. Țărmul împădurit al Africii s-a ivit la orizont de dimineață și tot echipajul a fost cuprins de febra pregătirilor pentru acostare.

Capitolul 9

Mama dragonului cu aripi ascunse

Când am ajuns în Mbanga, portul de destinație, am avut parte de câteva lucruri neașteptate. Prima surpriză a fost că nu exista o macara suficient de puternică pentru a ridica o cușcă cu un dinozaur în ea. Vechitura care s-a apropiat de distrugător nu părea în stare să salte mai mult de cinci tone și toată lumea se agita de colo-colo, încercând să găsească o soluție.

Până la urmă, un bătrân marinar și-a amintit că undeva prin apropiere se găsește o veche estacadă de acostare, cu jumătate din flotoare defecte, dar încă în stare de plutire. A fost trimis un remorcher după ea și în cele din urmă a fost introdusă între distrugător și chei.

Un prim semn că Africa nu mă aștepta cu brațele deschise apăru câteva minute mai târziu. In timp ce așteptam ca estacada să fie fixată, am auzit în cutia de tablă de lângă mine un „bang" sonor și, instinctiv, m-am furișat după balustrada metalică a distrugătorului. Am ridicat capul, precaută, și am observat pe

unei magazii din port un bătrân
de culoare, cărunt și slab, care mă privea prin cătarea unei carabine vechi și ruginite. Un nou „bang". De data asta a răsunat dinspre corpul metalic al distrugătorului. Doi polițiști militari alergau deja spre magazie și, înainte ca bătrânul să mai apuce să mai tragă o dată, l-au dezarmat. Bătrânul părea la fel de șubred ca și scara pe care l-au coborât și a durat ceva vreme până când au ajuns cu el jos.

— Verificați dacă mai sunt și alți trăgători! a ordonat cu voce sonoră un ofițer, pe care aveam să-l cunosc ceva mai bine după numai câteva minute: era locote- nent-colonelul Tom Spruer, comandantul Batalionului de Menținere a Păcii, căruia toată lumea îi spunea de pe-acum colonel, preconizând o viitoare avansare.

A arătat spre mine și spre tyrannozauri:

— Nu coborâți animalele până nu asigurăm zona!

în câteva minute, polițiștii militari au scotocit tot portul și, cum n-au mai găsit vreun străin, colonelul ne-a făcut semn că putem părăsi vasul.

Dacă mi-am făcut griji cu privire la coborârea pe estacadă, în cele din urmă s-a văzut că n-aveam motive. Fetele mele au pășit aproape fără să privească pe unde calcă, uitându-se doar în depărtare, unde foșneau copacii ademenitori ai junglei. Mi-am adus aminte că dinozaurii mei, deși erau animale

crescute în preajma pădurilor, încă nu văzuseră vreuna în realitate, așa că era de înțeles curiozitatea lor. Când au

ajuns la capăt, au coborât dintr-un singur salt de pe estacadă și, dac-ar fi fost după ele, s-ar fi oprit direct în junglă. Dar așa, au încremenit pe chei, privind când spre pădure, când spre mine.

Ocolindu-le cu grijă, comandantul s-a apropiat de mine, iar eu m-am prezentat regulamentar. După ce s-a prezentat și el, m-a întrebat:

— E nevoie ca animalele tale să fie legate sau imobilizate în vreun fel?

Am scuturat din cap:

— Nu-i nevoie, domnule colonel. Dacă nu sunt stârnite, sunt cele mai ascultătoare animale.

Am arătat spre vas:

— Iar dacă cineva îmi aduce și gravimotocicleta, suntem gata să pornim spre unitate.

Colonelul a privit în jur, apoi a hotărât:

— Așa vom face, dar mai întâi hai să aflăm de ce voia bătrânul acela să-ți omoare dinozaurii...

Am plasat trei polițiști militari lângă dinozauri și l-am urmat pe colonel într-un

birou al administrației portului, unde vânătorul de dinozauri stătea la o masă, iar în fața lui se afla un medic.

La intrarea în încăpere, bătrânul - un negru slab, cărunt și extraordinar de obosit - s-a ridicat în picioare și s-a uitat cu ochi îngroziți la mine. în viața mea n-am văzut atâta groază pe fața cuiva, cu atât mai puțin stârnită de mine.

— *Batatea! Batatea!* a răbufnit el, gâfâind îngrozit.

71

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

M-am gândit că se întâmplase ceva cu fața mea în ultimele minute, de-1 înspăimântam în halul acela. Trecând peste orice politețe, m-am apropiat de un perete pe care era agățată o oglindă veche și ciobită. De sub murdăria adunată ani întregi pe sticla oglinzii mă privea aceeași față, încadrată de șuvițe blonde-aurii, despre care cei mai mulți afirmau că-i drăguță.

Doar bătrânul negru era de altă părere. M-am apropiat de el și deodată zumzetul din capul meu s-a accentuat, făcându-mă să scutur din cap cu putere pentru a-1 îndepărta.

— *„Fugi!"* îmi spunea vocea. *„Fugi!",* dar eu eram decisă să rămân.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat

îngrijorat medicul, observând grimasa de durere de pe chipul meu.

— Nu, nimic, am răspuns. Doar oboseala care s-a tot adunat de-o vreme încoace. Ca să nu mai spun de mulțimea de lucruri care mi s-au întâmplat în ultimele zile. Iar acum, bătrânul ăsta, care vrea cu orice preț să-mi omoare dinozaurii...

Medicul m-a privit pătrunzător:

— Nu pe dinozauri voia să-i ucidă. Pe tine te-avea în cătare, sergent.

— *Batatea tuiiga,* a îngăimat iar bătrânul și a arătat spre mine, apoi a început să plângă.

Atâta disperare era în plânsul acelui om, încât, fără să vreau, am făcut un pas înainte, să-l consolez. Colonelul Spruer m-a prins repede de braț și m-a oprit:

— Mai întâi hai să aflăm despre ce-i vorba, a spus el și s-a întors spre căpitanul-medic: Ce-ai aflat, domnule căpitan?

Medicul l-a forțat pe bătrân să ia din nou loc pe scaun, apoi ne-a raportat:

— Individul se numește Batatea Kingem și face parte din tribul Dogonilor...

Colonelul l-a privit curios pe bătrân:

— Dar tribul ăsta își are teritoriul la 2-3000 de kilometri spre nord! Cum a ajuns aici?

— A plecat acum o lună, trimis la drum de vrăjitorul tribului, ca s-o ucidă pe „Mama dragonilor fără aripi", a spus căpitanul medic, apoi s-a scuzat. El nu știe engleza, iar dicționarul nostru despre dialectul Dogonilor este de-a dreptul minimal, a arătat el spre tabletă, pe ecranul căreia se zăreau simboluri ciudate. Sau poate ar trebui să traduc mai bine „Mama dragonului cu aripi ascunse".

Căpitanul a ridicat neputincios din umeri:

— Chiar dacă sensul e ușor diferit, n-aș putea opta în mod cert pentru una sau alta dintre traduceri.

— Păi, cine i-a spus că asta, cum îi spui tu, „Mama dragonilor fără aripi", e una și-aceeași persoană cu sergentul Amber Blood? întrebă colonelul.

Căpitanul medic îi întinse colonelului un pergament:

— Am găsit ăsta asupra lui, domnule colonel. I-a dat-o vrăjitorul tribului, înainte de plecare.

73

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

După ce a privit lung pergamentul, colonelul mi l-a întins cu un gest scurt, fără să rostească vreun cuvânt. Pe bucata de hârtie ceruită eram eu, fără-ndoială. Desenată stângaci, cu cei trei dinozauri figurați stilizat în spatele meu și privind parcă triumfătoare

spre înălțimi. Eram acolo, pe un desen făcut în urmă cu peste o lună, de un vrăjitor al unui trib african obscur.

Văzând că ne-a captat atenția, medicul a început să povestească:

— Din câte-am aflat de la el, una din legendele tribului spune că atunci când va veni „Mama dragonilor fără aripi" pe lume, ea, împreună cu cei trei dragoni ai ei, va aduce sfârșitul lumii și unul din bătrânii războinici va fi ales, prin tragere la sorți, s-o ucidă și să salveze lumea. Disperarea lui provine din faptul c-a dat greș și, astfel, lumea se va sfârși.

— încă o apocalipsă, pe lângă multe altele... a mormăit disprețuitor colonelul. Oricum, fapta lui se încadrează la tentativă de omor, așa că va trebui să-1 încarcerăm.

— Nu știu cât va putea suporta detenția, domnule colonel, a spus medicul cu îndoială. Pare la limita puterilor, iar faptul că a eșuat în misiunea lui, îl poate termina.

— Ei bine, asta e! a replicat nemilos colonelul. O să avem un terorist mai puțin de îngrijit.

L-a mai privit o dată, lung, pe bătrân și apoi a ieșit, lăsându-mă cu negrul și cu medicul.

74

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— L-ați întrebat, totuși, de unde a avut

vrăjitorul o fotografie de-a mea pentru a face acest desen? Din câte știu, poza mea n-a apărut prin ziare, mai ales după ce am fost implicată în proiectul acesta secret...

După un dialog destul de lung cu bătrânul, mai ajutându-se de dicționarul de pe tabletă, mai folosind un dialect local, până la urmă căpitanul a aflat sursa imaginii:

— Spune că vrăjitorul tribului a intrat într-un fel de transă și a fost contactat de un zeu din vechime, care i-a arătat aievea chipul tău. Și mai spune ceva...

M-a privit lung, înainte de a adăuga:

— Eu nu cred în prostiile astea, dar el e foarte convins că ceva din ce-o să faci în viitor va distruge lumea în totalitate. Și îmi mai zice s-o rog pe „Mama drago- nilor fără aripi" să țină partea oamenilor, nu a drago- nilor, pentru că indiferent ce-i promit dragonii, ei niciodată nu-i vor putea oferi tot ce-i pot oferi oamenii... Dragonii sunt dragoni și, chiar dacă nu se văd, au aripi, dar le țin ascunse până când va sosi clipa lor.

Erau prostii, într-adevăr, și am simțit cum mă înroșesc ușor de furie. Am respirat adânc, de câteva ori, ca să mă calmez.

— Vorbește numai tâmpenii... Și, ca să-i arăt că greșește, îi voi permite să vadă dinozaurii, să se convingă că n-au niciun fel de aripi. Nici vizibile, nici ascunse.

însoțiți de doi polițiști militari, probabil pentru a-1 împiedica pe bătrân să-și ducă

misiunea până la capăt,

*Dragonul fără aripi*_am ajuns Sergiu cu toții pe chei, unde fetele mă așteptau cuminți.

Bătrânul s-a dus glonț la Clara și a indicat cu înfrigurare spre coastele ei, care erau însă prea sus ca să le poată ajunge. A spus ceva, repede, căpitanului.

— întreabă dacă poți să-1 faci pe „dragon" să-nge- nuncheze, ca să-ți arate, mi-a tradus acesta.

Am privit atentă la Clara, dar nu părea cu nimic diferită de celelalte fete.

M-am dus lângă ea și i-am comandat:

- CULCAT, Clara!

Iar fetița mea, cuminte, s-a trântit la picioarele mele.

Bătrânul s-a apropiat fără teamă de ea și a început să-i pipăie înfrigurat coastele. Apoi s-a întors spre mine și mi-a arătat ceva ce părea să miște sub degetele lui.

M-am apropiat încet. Mi-a luat palmele în mâinile lui noduroase și a început să mi le poarte grăbit pe pielea solzoasă a Clarei. Da, acolo, sub stratul gros de piele, se putea simți ceva care-ar fi putut fi niște cioturi de aripi.

Mi-am tras mâinile ca arsă, iar bătrânul, în loc să se îndepărteze, s-a prins cu brațele de gâtul Clarei și a început să plângă și să recite niște cuvinte care se repetau, de parc-ar fi

bălmăjit o rugăciune sau ceva asemănător.

— Ce spune? l-am întrebat pe căpitan, care consulta de zor tableta cu dicționarul.

Acesta m-a privit cu ezitare:

— Roagă dinozaurul să-i ierte pe oameni dacă i-au greșit cu ceva și să găsească o cale prin care să conviețuiască, atât dragonii, cât și oamenii...

— Ce prostie! am exclamat eu și am privit în ochii Clarei.

M-am înfiorat. Pentru prima dată mi s-a părut că dincolo de ochii calzi și canini ai Bellei, zăresc privirea rece, crudă și neîndurătoare a reptilei.

La fel ca atunci, în noaptea de pe vas, când cei trei infanteriști doriseră să mă violeze. O clipă, după ce sergentul-major fusese aruncat peste bord, simțisem tentația de a-i ierta pe ceilalți doi, dar ceva, un zumzet, un gând venit din altă parte sau poate doar ochii de un albastru nefiresc ai Clarei, mă făcuse să nu-i iert.

între timp, fără să țină seama de gestul și vorbele bătrânului, Clara și-a scuturat capul imens și bărbatul fu îmbrâncit pe chei. Cei doi polițiști militari l-au ajutat să se ridice. Părea un om terminat și-am avut un sentiment neplăcut în legătură cu el, dar l-am alungat

repede din minte, căci aveam multe alte lucruri de făcut. Mi-am recuperat gravimotocicleta și ne-am așezat în poziție de marș. Unitatea unde trebuia să ajungem se găsea la cinci kilometri distanță, așa că am pornit spre ea cu o viteză medie, pe un drum destul de bine întreținut.

După ce convoiul s-a pus în mișcare, am scos telefonul și l-am sunat pe colonelul Thompson, care a răspuns abia după mai multe apeluri:

— Doamne, sergent, știi cât e ora aici?!

— Am o bănuială, domnule colonel, dar e ceva urgent.

S-au auzit câteva zgomote înăbușite, apoi o ușă care se închide și, în cele din urmă, vocea gravă a ofițerului:

— Gata, am ieșit pe verandă. Ia spune, despre ce-i vorba?

Mi-am mușcat buzele și am încercat să găsesc un mod de a-1 întreba cât mai pe ocolite ceea ce voiam să aflu. Apoi am realizat că dacă telefoanele noastre erau ascultate, și probabil că erau, nu era greu pentru cineva să-și de-a seama despre ce vorbeam, indiferent de cimiliturile și întorsăturile de frază pe care le-aș fi folosit. Așa că l-am chestionat direct:

— Domnule colonel, pe parcursul desfășurării proiectului, s-a gândit cineva vreodată să doteze dinozaurii cu aripi?

De dincolo nu s-a mai auzit nimic preț de câteva clipe și am crezut că legătura s-a întrerupt. Am strigat în telefon:

- Alo!...

— Te aud, sergent... Numai că mă-ntrebam... cum naiba de ți-a trecut așa ceva prin cap?

I-am povestit în detaliu despre atentatul asupra mea și despre nălucirile bătrânului, punând accent pe verificarea făcută Clarei.

— Va trebui să ai grijă, spuse el precaut. în Africa sunt tot felul de superstiții vechi, iar dacă te trezești

prinsă în mijlocul uneia dintre ele, îți va fi greu să mai ieși.

Am oftat:

— Domnule colonel, promit că voi avea grijă de mine. Am însă senzația că ocoliți întrebarea: ce-i cu » ♦
aripile dinozaurilor mei?

Ofițerul a oftat, la rândul lui:

— Nu au niciun fel de aripi. Ce-i drept, la începutul proiectului, pe profesorul Douglas îl apucase strechea insistând ca tyrannosaurii să fie înzestrați și cu aripi, pentru a-i transforma în arme perfecte. Dar asta a fost

în urmă cu mulți ani, pe când piața era inundată de filme cu dragoni pe post de personaje principale. La un moment dat, mi-a fost frică să nu caute o metodă să-i facă să scuipe și flăcări...

— Și cum s-a terminat?

— Păi, cum să se termine? I-am adus câțiva specialiști în aviație care i-au demonstrat că, pentru a putea zbura folosind aripi batante, o masă cu greutatea de zece tone are nevoie de niște aripi mari cât suprafața unui stadion sau, dacă voia să le facă mai mici, dinozaurii ar fi trebuit să dea din ele la fel de repede ca o muscă.

— Deci, ați abandonat proiectul?

— Da și... nu, răspunse colonelul.

— Cum adică? am întrebat, nedumerită.

— Păi, înainte de a-1 controla cu adevărat, Douglas a reușit să introducă ADN de pterodactil în secvența

unuia dintre dinozauri. Numai că, așa cum era de așteptat, aripile nu s-au dezvoltat.

— E vorba cumva de Clara? am întrebat în șoaptă și mi-a fost frică de răspunsul colonelului.

— Da, e vorba despre femela de tyrannosaur pe care am numit-o Clara.

Am rămas tăcută câteva momente:

— Și cum putea vrăjitorul unui trib obscur, pierdut în junglele Africii, să afle că unul dintre dinozaurii mei are sub piele o „aripă ascunsă"?

Colonelul ezită câteva clipe înainte de a răspunde:

— Ei, la început, până să ne dăm seama de importanța proiectului, au fost o mulțime de scurgeri de informații...

— Care-au ajuns tocmai la vrăjitorul tribului Dogo- nilor?

— Mda... mormăi căpitanul. Ceva nu-i în regulă cu chestia asta, dar promit să cercetez și te anunț în cazul în care găsesc ceva. Până atunci, te rog să ai grijă de tine și de „fetițe".

— Am înțeles, domnule colonel, l-am asigurat oftând. Noapte bună! am spus și am închis telefonul.

în depărtare se zărea deja construcția unității militare unde urma să fim găzduite, eu și fetele mele, așa că mi-am scos din minte subiectul.

Capitolul 10

Prima misiune

Cea dintâi misiune era gata să fie și ultima,

pentru că la finalul ei eram prea îngrozită ca să cred că voi mai putea continua. în cele din urmă, cu ajutorul colonelului Spruer, m-am resemnat cu gândul că tyran- nozaurii, indiferent de sex, nu erau altceva decât niște mașini de ucis și că singura cale de a-i tempera și de a-i folosi pentru pacificare era să rămân cu ei și să învăț să-i strunesc cum se cuvine. Dar nimeni nu știa ce însemna de fapt acest „cum se cuvine", iar colonelul Spruer închidea ochii la orice excese, atâta vreme cât îi aduceam dinozaurii înapoi intacți. Pentru că, deși plecam zilnic cu ei în patrulare, fuseseră trecu ți pe numele lui, cu toată valoarea lor de inventar incredibilă. La început, după atentatul bătrânului asupra mea, își făcea griji mai mult pentru mine. Apoi, văzând, în câteva ocazii, cât de devotate îmi erau „fetele", a început să-și facă griji și pentru ele. Asta pentru că atunci când li se părea că sunt în primejdie, animalele feroce nu precupețeau nimic pentru a elimina posibila amenințare.

81

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Când am ajuns la unitate, am fost mai întâi cu „fetele" să văd țarcul în care aveau să stea când nu se aflau în misiune. Era spațios, cu gratii mai mult simbolice. Am făcut cunoștință

cu solda ții de la intendență, care urmau să se ocupe de hrănirea și curățenia lor. L-am întâlnit și pe medicul veterinar, venit de la o bază militară din preajmă și care și-a declinat elegant competența, a completat un proces verbal prin care se constata că toate trei exemplarele de tyranno- zauri ajunseseră în cantonament sănătoase și nu prezentau nicio suferință. S-a urcat apoi în jeep-ul lui și a plecat înapoi la baza lui militară, unde avea în grijă caii generalului.

Eu și tyrannozaurii urma să patrulăm un sector de câțiva kilometri lungime, în jurul cantonamentului, care, pe măsură ce ne obișnuiam, avea să devină tot mai mare. Interesul era, după cum mi-a explicat încă din prima zi comandantul batalionului, să fim văzuți și să se ducă vestea despre existența „dragonilor", astfel încât actele de violență să fie descurajate și o idilică pace să se instaleze de la sine în raionul controlat de batalionul nostru.

In primele zile, totul a decurs perfect, numai că, vizitând prea multe sate și obligând dinozaurii să se comporte frumos și să se lase încălecați de copii, rolul lor de posibil factor de descurajare a scăzut simțitor, până aproape de zero. Toată lumea îi vedea mai degrabă ca pe niște animale de companie bune de călă-

rit, nicidecum ca pe niște ființe ucigătoare de care e mai bine să te ferești. Am vizitat atât comunități Hutu, cât și Tutsi, încercând să nu fac nicio discriminare, dar rănile genocidului care avusese loc în 1994 se vindecau greu, chiar și după atâția zeci de ani.

Tocmai mă întorceam cu fetele dintr-o mică așezare Tutsi și parcursesem aproape jumătate din distanța care mă separa de batalion, când am fost contactată de soldatul Stimm, de serviciu la biroul de comunicații. In ultimul timp, fusesem numai eu și dinozaurii în patrulare, pentru că, după mai bine de zece astfel de vizite în care nu se întâmplase nimic, se considerase că nu mai avea rost să mai cărăm după noi și un pluton de soldați, cum făcusem în primele misiuni.

— Sergent Blood! am auzit printre pârâituri vocea soldatului. Mă auzi?

Am bătut ușor cu degetul în căștile pe care le purtam și fâșâitul s-a atenuat.

— Tare și clar, soldat! am răspuns.

— Am primit o imagine prin satelit de lângă satul Bgonga, pe unde tocmai ai trecut. O forță de mărimea unui pluton se apropie de el. După aparențe, ar putea fi membri ai milițiilor tribale Interahmwe...

Căștile au amuțit. Am oprit gravimotocicleta. Dinozaurii s-au oprit și ei, cuminți, lângă mine.

— Colonelul ce zice? am întrebat.

Căștile erau moarte. Se părea că nu ele erau de vină. Am mai făcut o încercare:

83

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— Soldat Stimm, colonelul ce zice?

în urechi, printre pârâituri, am recunoscut vocea colonelului Spruer:

— Zic să faci cum crezi că-i mai bine, sergent! Doar să vă întoarceți nevătămate...

N-am mai așteptat alt ordin. Am întors gravimoto- cicleta și-am pornit-o cu toată viteza spre satul pe care-1 părăsisem cu câteva zeci de minute în urmă. Mai aveam puțin, vreo doi kilometri până la sat, când l-am auzit iarăși pe Stimm vorbindu-mi:

— Am imagini în timp real, sergent Blood. Sunt peste 20 de indivizi care-1 atacă. Colonelul Spruer e de părere c-ar fi mai bine să te retragi sau măcar să aștepți întăriri. Un pluton a plecat deja spre tine și în câteva minute ar trebui să ajungă.

— Am înțeles, am răspuns, dar am gonit mai departe, căci dinspre sat se auzeau țipete și împușcături.

Am oprit motocicleta la o jumătate de kilometru, și am scos binoclul. Poate că dacă n-aș fi văzut chiar atunci cum un ucigaș în uniformă ridica în baionetă un copil de câteva luni, aș fi judecat mai bine situația, dar fapta

aceea mi-a așezat un văl roșu în fața ochilor și am strigat prima comandă care mi-a venit pe buze:

- ATACATI UNIFORMELE! *3*

Ca trei fulgere, femelele de tyrannozauri s-au repezit pe lângă mine și în două minute erau în mijlocul soldaților inamici. Câțiva au încercat să se regrupeze și să le atace, dar erau ca un roi de țânțari atacând trei

elefanți. în câteva minute, niciunul nu mai era în picioare.

Cinci minute mai târziu, când am ajuns și eu, am văzut o scenă pentru care niciunul din filmele de groază din adolescență nu mă pregătise: trupurile celor dobo- râți încă zvâcneau și am putut vedea că niciunul nu mai avea cap, iar dinozaurii le mestecau tacticos craniile, cu trosnete înfiorătoare. Nu știam dacă făceau asta de plăcere sau așa fuseseră programați.

Un sfert de oră mai târziu a ajuns și plutonul trimis în ajutor. Soldații m-au găsit stând în mijlocul pieței, pe marginea fântânii satului, cu doi copii mici în brațe. Am încercat să-mi șterg lacrimile înainte ca soldații să ajungă la mine. Am luat apoi poziția de drepți și am salutat când locotenentul Gavelson, care comanda plutonul, s-a apropiat.

— Domnule locotenent, dușmanii au fost neutralizați. Raportează sergent Amber Blood, comandantul plutonului TR.

A privit în jur, încremenit:

— Asta numești tu neutralizat, sergent? a țipat el la mine. Au fost măcelăriți! Asta vrei să spui! Curtea Marțială o să te mănânce, sergent! Curtea Marțială, auzi? Și-o să am personal grijă de asta!

Am încleștat fălcile și l-am privit mai bine. în ciuda marșului forțat, arăta ca scos din cutie și nu se potrivea deloc cu piața plină de sânge și cadavre. Trebuia să rezolv cumva asta. Mi se spusese de atâtea ori că

par o fată delicată și fragilă, încât am realizat că nu țipând la el aveam să-1 fac să mă asculte. Am adoptat un ton aproape normal când i-am răspuns:

— Ascultă, maimuță sclifosită, cum ar fi să-ți bagi în fund Curtea ta Marțială? I-am arătat-o pe Clara care, simțind tensiunea din vocea mea, s-a apropiat prevăzătoare. Și am continuat: Prietenei mele nu-i place să stai atât de aproape de mine. Așa că, păstrează dracului distanța!

S-a înroșit dintr-odată, pregătindu-se să-mi dea replica, dar eram sătulă de ifosele lui. Am comandat:

- Clara, ÎMPINGE!

De parcă abia aștepta acest ordin, Clara și-a plecat uriașul cap, cu botul murdar de sânge, și l-a împins pe elegantul locotenent cu o asemenea viteză, încât s-a dat de-a berbeleacul de vreo trei ori înainte să se oprească. Soldații din pluton au chicotit înăbușit, dar au redevenit serioși când locotenentul s-a ridicat cu greu de jos și a privit crunt spre ei.

S-a apropiat de mine cu cheful de ceartă intact, însă nu l-am lăsat să deschidă gura.

- Clara, ÎMPINGE!

Spre meritul lui, a învățat să-și țină gura după a doua tăvăleală, deși, după cât arțag arăta, mă așteptam să reziste mai mult. Uniforma lui elegantă arăta acum de parcă el singur ar fi purtat bătălia dinainte.

îmi pomenise de Curtea Marțială, dar în acel moment, după ce văzusem ce puteau face „fetele", câțiva

ani într-o închisoare militară mi se păreau un cadou nesperat, dacă scăpăm de dinozauri și de nenorocita asta de misiune. Totuși, în sinea mea știam că chiar dacă l-aș fi ucis pe spilcuitul locotenent, până și fapta asta mi-ar fi fost trecută cu vederea, pentru că făceam parte dintr-un plan prea important ca să se

poată împiedica de-un simplu locotenent, fie el mort sau viu.

După ce soldații din plutonul de intervenție au dat primul ajutor răniților, s-au regrupat și am pornit înapoi spre cazarmă. Eu și dinozaurii înainte, ei, cu cele câteva Humvee-uri, în spate. Locotenentul părea că învățase lecția, pentru că tot drumul a păstrat o tăcere posacă. Bănuiam că se va dezlănțui imediat ce aveam să ajungem la cazarmă. Știam, în parte, pe ce se baza siguranța lui. Că poate să se poarte cu mine cum vrea, fără să fie atacat de dinozauri. La prima ședință de instruire li se comunicase tuturor ofițerilor limitările ♦ animalelor, ca ei să-și liniștească mai apoi oamenii. Li se dezvăluiseră că dinozaurii aveau implantate în creier anumite protecții. Astfel că ei nu puteau ataca sub nicio formă un soldat care avea cusute în petlițele gulerului un cip de tipul *prieten* sau *dușman* și, de asemenea, nu atacau femei și copii.

Era perfect adevărat, numai că dinozaurii înțelegeau prin „ATAC" un atac mortal și nicidecum o simplă îmbrânceală. Și mai aveam câteva comenzi-sur- priză în arsenal, dar preferam să le păstrez pentru ziua când avea să fie cu adevărat nevoie de ele.

Capitolul 11

Un fel de Curte Marțială

In cortul răcoros unde-și avea biroul comandantul unității militare se mai aflau locotenentul Gavelson, căpitanul medic Steven Henricks și locotenentul de intendență Norton. Toți trei erau așezați la biroul masiv al colonelului, pe scaune comode. Eu stăteam în picioare, în fața lor.

Lângă peretele cortului așteptau doi polițiști militari, care urmau, probabil, să mă ducă în arest sau cine știe?, poate chiar să mă execute, dacă totul ar fi ieșit pe placul locotenentului Gavelson.

După ce a răscolit hârtiile de pe birou, colonelul a deschis judecata:

— Ne aflăm aici din cauza unei sesizări făcute de locotenentul John Gavelson împotriva sergentului Amber Blood, pe care-o acuză de indisciplină și depășirea atribuțiunilor în timpul desfășurării unei misiuni. Deși locotenentul a solicitat reunirea unei Curți Marțiale, sper că vă dați seama că acest lucru este imposibil. Din cauza personalului redus, nu avem condiții să întrunim o adevărată Curte Marțială. în pri-

mul rând, pentru că ne lipsește posibilitatea

formării unui juriu competent. După cum știți deja, nu avem niciun jurist în unitate care să ne îndrume în această situație. Din câte-am aflat, nici la Regiment nu există unul, ci abia la Divizie. Și nu știu dacă putem expedia acest caz acolo. Din cauza existenței dinozaurilor, am fost sfătuiți să rezolvăm problema pe loc, cu mijloacele noastre, pentru că un proces la o Curte Marțială întrunită ca la carte ar presupune existența unui apărător pentru sergent.

Colonelul părea că vorbește ca să se afle-n treabă. Și nu doar eu, ci și locotenentul și-a dat seama de asta, pentru că, foarte politicos, a cerut cuvântul. Când i s-a dat, s-a ridicat țeapăn în picioare și, privind furios spre mine, a exclamat:

— Domnule colonel, refuz să cred că sergentul Amber Blood va rămâne nepedepsită pentru această impertinență, doar pentru că are acești dinozauri sub comandă. E ca și cum am permite unui... (a căutat înfrigurat cuvântul, înroșindu-se vizibil la față, și a continuat în cele din urmă...) unui... grăjdar să fie impertinent numai pentru că animalele sale sunt mai deosebite.

Din ce vedeam, locotenentul Norton rezolva cuvinte încrucișate, iar căpitanul-medic Henricks butona de zor pe tabletă. Probabil mai căuta încă traduceri adecvate pentru cuvintele aflate de la bătrânul vânător care intenționase să mă asasineze.

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Colonelul i-a aruncat o privire blajină lui Gavelson: — Singurul mod în care putem pedepsi această impertinență este s-o condamnăm pe sergentul Amber Blood la zece zile de arest sever. Dar rămâne o problemă. Ce se întâmplă cu dinozaurii în tot acest timp?

Locotenentul a ridicat puțin bărbia și a răspuns:

— Domnule colonel, bănuiesc că nu vi s-a spus, dar există un set de reguli - un fel de manual de utilizare - care cuprinde toate comenzile standard și, cu ajutorul lor, sunt convins că oricine se va putea descurca cu... aceste animale.

Colonelul mi s-a adresat sever:

— Ai auzit, sergent? Vei preda manualul cu instrucțiuni locotenentului. Voi! se adresă el polițiștilor militari, vă ordon s-o duceți pe sergentul Blood în arest.

Am scos carnețelul cu instrucțiunile pentru dinozauri și l-am pus pe birou, în fața locotenentului Gavelson. Apoi am salutat și m-am îndreptat spre ieșire, urmată îndeaproape de polițiștii militari.

Chiar înainte de a ieși din cort l-am auzit pe locotenentul Gavelson cum se plângea colonelului Spruer despre faptul că

locotenentul de intendență ar fi trebuit să se ocupe de dinozauri și nu el. Dar nu mă mai interesa de-acum subiectul: aveam zece zile de concediu în care să mă gândesc ce anume se întâmpla cu mine. Cu mine și cu dinozaurii, pentru că-mi dădeam seama că de la apariția lor în viața mea, aceasta fusese dată cu totul peste cap, de o manieră la care nu-mi

*Dragonul fără aripi*__trecuse Sergiu vreodată prin minte, cu doar câteva luni în urmă.

Chiar dacă minimalizasem atentatul bătrânului vânător dogon în fața celorlalți, în sinea mea eram îngrijorată. Cineva voia să-mi ia viața. Cineva *știa* cum arăt, cu mult timp înainte să mă vadă și, mai mult decât atât, mă considera un pericol pentru lume, luată în întregul ei. Cineva riscase să trimită un bătrân războinic la mii de kilometri depărtare ca să mă elimine. Că ucigașul era mai mult o caricatură a unui asasin profesionist, nu mă liniștea deloc. Data viitoare, însă, poate avea să găsească pe cineva mai potrivit. Cum trebuia să procedez în continuare?

Am adormit înainte de a-mi putea răspunde fie și la o singură întrebare. Oricum, după multe săptămâni am avut parte de un somn adevărat, pentru că atunci când dormeam lângă dinozauri, o parte din mine era mereu trează și atentă la mișcările lor. Chiar și așa,

cu cortul-închisoare la vreo sută de metri de cușca lor, tot le-am perceput cum mă strigă neliniștite, dar m-am prefăcut că nu le aud, mi-am pus perna pe cap și am hotărât să le ignor. în curând urma să am dreptul la un concediu de două săptămâni și n-aveam de gând să-l ratez doar pentru că ele erau dependente de mine. Trebuia să le obișnuiesc să trăiască și singure, indiferent ce le băgase profesorul Douglas în tărtăcuțe.

Planul meu era bun în teorie, dar prima fisură în el a apărut chiar a doua zi, pe la ora zece, când un soldat

din plutonul locotenentului s-a prezentat la „vorbitor". Vorba vine „vorbitor", deoarece cortul avea o singură cameră, prevăzută cu patru paturi. în perioada în care cineva se afla în arest, doi polițiști militari păzeau cu schimbul intrarea în cort. Atunci când soldatul și-a făcut apariția, a fost pus să semneze în registru și, în timp ce un polițist a rămas afară, unul l-a însotit la mine. Avea în mână carnețelul de comenzi pe care i-1 dădusem locotenentului Gavelson.

— Aș vrea să vorbesc singur cu sergentul Blood, i-a cerut soldatul pe un ton oficial polițistului care îl însoțea.

Polițistul a ridicat nepăsător din umeri:

— Nu se poate.

în fața privirii întrebătoare a soldatului, binevoi să explice:

— Așa spune Regulamentul de Ordine Interioară. *„Vizitatorii vor fi însoțiți atunci când vizitează un arestat".*

— Bine, dar poate că vreau să-i spun ceva secret...

Polițistul a ridicat din nou din umeri:

— Asta nu ne-a mai zis nimeni, dar dacă așa scrie în regulament, trebuie să-1 aplicăm. Să nu-i dai cumva domnișoarei sergent o pilă sau o unghieră care s-o ajute să evadeze.

Și eu și soldatul ne-am îndreptat privirile în același timp spre marginea cortului, pe care o boare ușoară de vânt o făcea să se miște, ridicând-o din când în când de la pământ. Cu puțină bunăvoință, m-aș fi putut

strecura liniștită afară pe-acolo. Cortul, ca și gratiile cuștii dinozaurilor, exista pentru a-mi indica niște limite, nu pentru a mă împiedica să plec, dacă aș fi vrut să fac asta.

Am studiat chipul inexpresiv al polițistului și nu m-am lămurit dacă dorise să facă o glumă sau ne arătase o probă de umor involuntar, așa că m-am hotărât să-l ajut un pic pe soldat:

— Despre ce-i vorba? l-am întrebat.

Locotenentul nu reușește să scoată dinozaurii din țarc?

— Exact! a sărit el bucuros. De azi dimineață încercăm, și eu și locotenentul. Dar nu se dau urniți.

Am oftat și i-am arătat carnețelul pe care-l ținea în mână:

— Scrie acolo clar: comandantul plutonului se deplasează în fața dinozaurului, îl privește în ochi și îi spune pe un ton ferm să-l urmeze.

— Așa am făcut, dar dinozaurii doar pufnesc și nu se mișcă din loc.

— Nu se poate! am exclamat. Așa ceva n-au mai făcut niciodată.

Soldatul ridică nedumerit din umeri:

— Așa a fost, dacă vă spun... Și locotenentul... apoi încă doi soldați... și-un sergent din pluton...

M-am concentrat intens, încercând să vizualizez scena, apoi l-am întrebat:

— Stai așa! Comanda a fost dată din țarc sau din afara lui?

93

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Soldatul a început să râdă mânzește:

— Din afara lui. Cine dracu' mai are curaj să intre la ei, după ce-am văzut ce le-a făcut celor din milițiile Interahmwe?

Am oftat exasperată:

— Pentru dinozauri, ăia erau dușmani. Voi

sunteți prieteni.

M-am mai gândit câteva clipe și mi-a venit o idee, în sinea mea îmi venea să fredonez: „răzbunare, dulce răzbunare".

Am adoptat o mină serioasă și i-am spus:

— Va trebui ca cel mai înalt în grad dintre voi, deci locotenentul Gavelson, să intre în țarc și să dea el însuși comanda, de la cel mult un metru distantă, fără vreun gard sau altceva între el și dinozauri.

— Bine, dar de ce? a întrebat soldatul. Pentru că locotenentul o să mă-ntrebe asta, să fiți sigură.

— Fiindcă dinozaurii sunt programați să nu vadă nimic din ce se întâmplă în afara țarcului, pentru a nu le fi distrasă atenția de toate fleacurile din curtea cazărmii.

Nu era deloc așa, însă părea o minciună destul de bună, care-mi mai oferea câteva ore de odihnă până când locotenentul avea să se plictisească de dinozauri. Sau dinozaurii de el.

Soldatul a plecat să ducă locotenentului prețioasele mele sfaturi și polițistul militar m-a întrebat bănuitor, înainte de a mă lăsa singură:

— Chiar e adevărat ce i-ați spus?

Am zâmbit, făcând pe misterioasa:

— O să aflăm mai târziu!

Și m-am trântit înapoi pe pat.

După exact trei ore, soldatul s-a întors, transpirat și cu o figură obosită, urmat îndeaproape de polițistul militar, care părea mai degrabă curios decât dornic să respecte regulamentul.

— Ei, cum e? l-am întrebat pe soldat, înainte de a apuca să spună el ceva.

— Nu vor! Nu vor și pace! Ba mai mult, acum s-au trântit pe jos și nu vor să se mai ridice.

Asta chiar era ciudat. Am recapitulat ce știam despre ei, dar un asemenea comportament nu mi-1 puteam explica în niciun fel. Parcă, la un moment dat, colonelul Thompson spusese ceva despre momentul în care ei aveau să se convingă de existența mea. Urma să se întâmple ceva, dar nu mi-am închipuit că nimeni în afară de mine n-avea să-i mai poată comanda. Așa stând lucrurile, perspectiva unui concediu se destrăma rapid, pentru că Armata americană n-avea să permită niciodată ca trei animale în care investise o mulțime de bani să stea nefolosite în tare. Dar asta nu era » »
vina mea. Și n-aveam de gând să plătesc eu oalele sparte de profesorul Douglas sau de cine-o fi greșit în programarea sau dresarea lor.

Soldatul mă privea nerăbdător, așteptând o soluție, dar am fost nevoită să ridic din umeri:

— Situația mă depășește. Nu știu ce să spun. Să raporteze și locotenentul Gavelson mai departe superiorilor și să rezolve ei.

N-au rezolvat nimic! Colonelul a trimis după mine în mai puțin de-o oră. I-am găsit iarăși pe toți trei în cortul comandantului și, dacă locotenentul Gavelson arăta furios, colonelul Spruer părea că se amuză în sinea lui. Căpitanul-medic butona mai departe tableta, străin la ce se întâmpla în jurul lui.

— Sergent Boold, auzi ce nouă acuzație îți aduce locotenentul Gavelson, începu colonelul. Cică ai avea niște comenzi ascunse și, folosindu-te de ele, ai blocat dinozaurii. Te rog să iei la cunoștință că sabotarea cu bună intenție a unui bun al Armatei se pedepsește cu ani grei de închisoare. Ce ai de spus în apărarea ta?

— N-am cunoștință despre niciun fel de comenzi ascunse, domnule colonel. De ce nu sunați la cei care au programat dinozaurii, să-i întrebați?

— Fii sigură c-am făcut-o. Și știi ce mi-au răspuns?

— Nu, domnule colonel.

— Au zis că ești singura răspunzătoare de comportamentul dinozaurilor.

Am privit în jur, cu prefăcută mirare, și am întrebat:

— Nu vreau să fiu impertinentă, domnule colonel, dar vedeți cumva vreun dinozaur prin apropiere? (Nu l-am lăsat să răspundă și am continuat:) Cum aș putea oare răspunde de ei, dacă eu sunt aici și ei sunt acolo?

96

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Am lăsat să le pătrundă bine întrebarea în minte, apoi am continuat:

— După cum bine știți, sunt animale care-au trăit acum 65 de milioane de ani, readuse la viață prin procedee pe care nu le cunosc și nici nu le-aș pricepe. Cumva, au fost făcute să înțeleagă câteva comenzi. Dar la fel cum nu ne putem aștepta la un comportament previzibil în totalitate nici măcar la animalele contemporane nouă, cu atât mai puțin ne putem aștepta de la niște ființe care-au trăit cu zeci de milioane de ani în urmă.

Fusese cel mai lung discurs al meu, dar părea că îl înțeleseseră cu toții, pentru că hotărâră, în cele din urmă, să mergem cu toții la dinozauri, să vedem cum se comportă.

Cred că nici măcar un președinte de stat n-a fost întâmpinat vreodată cu atâta bucurie și zgomot cum am fost întâmpinată eu de dinozauri. în mod sigur au depășit numărul de decibeli auzit vreodată în curtea acelei cazărmi. După ce am reușit să-i calmez și i-am scos din țarc fără nicio problemă, colonelul a

decis ca, până una-alta, să însoțesc plutonul locotenentului în misiuni. Asta cel puțin până când avea să se dovedească, fără nicio urmă de îndoială, că animalele nu ascultau decât de mine.

— Și nu uita, s-a întors colonelul spre mine înainte de a pleca. Să nu mai folosești niciodată comanda pe care ai folosit-o cu locotenentul... Care era?

97

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— *ÎMPINGE,* domnule colonel.

Formam un grup. Eu, Clara și colonelul. Și tocmai dădusem comanda ÎMPINGE. Clara a privit scurt spre mine. Era clar că pe mine nu putea să mă-mpingă, așa că și-a plecat capul imens și l-a împins pe colonelul Spruer.

— *STOP!* am strigat, dar era prea târziu.

Colonelul se adună cu greu de pe jos, la zece metri mai încolo. Și dacă toată lumea se aștepta să dea cu mine de pământ, am avut surpriza să-l văd venind zâmbind. Comentă sec:

— Asta chiar întinde oasele! Dar, te rog, sergent, nu mai repeta tratamentul ăsta pe mine. Oricum, cred că ai înțeles ce comandă să nu mai folosești... până la noi ordine.

Capitolul 12

O moarte stupidă

Am plecat în patrulare cu lecția învățată, hotărâtă să nu mai repet acea comandă. Din păcate, situația în care aș fi avut nevoie de ea a sosit foarte repede și acum mă întrebam dacă nu cumva greșisem respectând întocmai ordinul colonelului. Dacă aș fi folosit-o la timp, i-aș fi putut salva viața locotenentului Gavelson.

În ziua în care s-a întâmplat, totul a mers rău încă de dimineață. Tim Slade, soldatul răspunzător de hră- nirea dinozaurilor, a întârziat cu mâncarea și, deși nu am văzut personal, am avut impresia că n-a decongelat complet carcasele, pentru c-am auzit răgete nemulțumite dinspre țarcul animalelor. Până am ajuns acolo, terminaseră de mâncat, așa că n-am putut să-mi confirm bănuielile. Chiar dacă era numai opt dimineața, mi s-a părut că soldatul mirosea a băutură și mi-am promis să verific mai atent treaba asta, căci numai de un om beat în preajma dinozaurilor n-aveam nevoie.

Când am ieșit pe poarta unității, unul dintre dinozauri a călcat pe picior un soldat de la pază, care nu s-a dat la o parte din calea lor suficient de repede. De

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan obicei, dinozaurii erau atenți și precauți, ca și cum și-ar fi cunoscut forța și greutatea. Dar de data aceasta, chiar la ieșire, locotenentul Gavelson s-a găsit să stabilească o nouă ordine de marș, nu cea cu care erau obișnuite animalele. Cu ochii la locotenent, cea mai mică dintre femele, Linda, l-a călcat pe nefericit. Norocul soldatului a fost că i-a prins laba piciorului doar cu o gheară, astfel încât nu l-a rănit foarte grav.

A fost trimis la infirmerie, iar noi ne-am reluat marșul, în noua formație propusă de locotenent, cu el în frunte. încă din acel moment am avut un presentiment neplăcut. Clara voia să ia conducerea grupului, așa cum fusese obișnuită la antrenamente, fără să țină seama că de data asta grupul avea o componentă mărită. Locotenentului i se părea că asta e o insultă și o lua ca pe-un afront personal, astfel că accelera mereu gravimotocicleta și, în numai câteva minute, erau amândoi hăt-departe, în fața noastră. I-aș fi putut ajunge ușor, dar trebuia să am grijă de Linda și de Lidia, astfel că, atunci când am fost informați că ne apropiem de prezumtivul adăpost al traficanților, eram cu toții într-o stare de iritare accentuată.

Am fost întâmpinați cu focuri răzlețe de

armă. Nu erau însă prea precise și nici trase cu gândul să ne doboare, ci doar să câștige timp, astfel că ne-am regrupat rapid, de-o parte și de alta a drumului.

Tactica de atac concepută de mințile strălucite care ne conduceau era ca atunci când eram atacați cu arme

ușoare, să ne apropiem, la adăpostul dinozaurilor, și să-i neutralizăm prin foc sau, dacă era posibil, să-i luăm prizonieri pe inamici.

In timp ce locotenentul preciza planul de atac, dinspre traficanți s-a ridicat un steag alb, iar Gavelson a început să jubileze:

— Se predau. Ticăloșii! Au văzut că sunt depășiți numeric și se predau!

— Vrem să negociem predarea! s-a auzit o voce.

Povestea mi s-a părut cusută cu ață albă, fiindcă bandiții aveau nevoie de timp ca să ascundă sau să distrugă drogurile. Părerea mea, deși împărtășită și de locțiitorul la comandă, un plutonier mai în vârstă, n-a fost luată în seamă de locotenent, care s-a ridicat în picioare.

— Rămâneți pe loc! ne-a ordonat el. Mă duc să ne- gociez cu ei.

— Luați-o măcar pe Clara, i-am zis.

Dar propunerea a fost respinsă cu dispreț. După ce s-a depărtat câțiva pași, i-am făcut semn Clarei înspre locotenent și, de parcă ar fi înțeles ce voiam de la ea, a început să păsească încet în urma lui. în ciuda situației încordate, văzând-o cum calcă precum o găină pe picioroange, m-a pufnit râsul. Care mi-a înghețat pe buze când am observat că steagul alb dispare brusc și dinspre traficanți se pornește un foc intens.

— Adăpostiți-vă! am strigat spre locotenent, dar era deja prea târziu.

S-a întors spre mine și am văzut cum pe vestonul lui apar, iar apoi se măresc, trei pete de sânge, iar el cade la pământ ca filmat cu încetinitorul.

Dacă aș fi încălcat ordinul colonelului și mi-ar fi trecut prin minte să-i strig Clarei *ÎMPINGE,* sunt sigură că l-ar fi împins pe locotenent înainte ca gloanțele să-l atingă. Din nefericire, încăpățânarea lui și ezitarea mea l-au făcut să moară în drum, sub privirile uimite ale Clarei.

Ar fi trebuit să judec. Ar fi trebuit să dau dovadă de sângele rece pe care se presupunea că-1 căpătasem de când stăteam în preajma reptilelor, dar în loc de asta, am

țâșnit în picioare și-am strigat un ordin pe care nu-1 mai folosisem niciodată.

- ATAC TOTAL!

în mai puțin de jumătate de minut, cele trei femele au ajuns, direct prin ploaia de gloanțe, în mijlocul tra- ficanților, de unde au început să se audă țipete îngrozite. Am sărit în picioare și, ținând arma neglijent în mână, am fugit spre adăpostul din care trăseseră traficanții.

— Ai grijă, sergent! țipă plutonierul Stewart în urma mea. Poate mai e vreunul în viață!

Dar eu alergam ca în transă, convinsă că doar dinozaurii mai erau vii dincolo de palisadă. Și așa era. Bucăți din bandiți zăceau împrăștiate peste tot și m-am gândit că cei care aveau să vină mai târziu vor avea mult de muncă pentru a strânge cadavrele.

Dar în momentul acela nu-mi păsa. M-am uitat absentă în jurul meu, am strigat dinozaurii și m-am întors lângă trupul locotenentului. L-am privit mai bine, în ciuda sângelui pierdut, fața lui arăta colțuroasă și arogantă chiar și dincolo de moarte.

— Prostule... - am murmurat cu părere de rău și i-am închis ușor ochii.

Fusese o moarte inutilă și mă durea. Dar

presim- țeam că n-avea să fie singura pe care urma s-o văd, în locul care începea să semene mai mult a batalion disciplinar, decât a batalion de menținere a păcii.

Capitolul 13

în misiune cu Clara

Dormeam de aproape trei ore când am fost trezită brutal de Timmy Slade, care mă împungea cu un băț, rânjind indecent la mine printre gratiile cuștii. Rânjetul lui - și al altora ca el - mă făcuse, în ultimul timp, să dorm în

țarc cu dinozaurii, nu în dormitorul comun.

M-am tras de lângă capul Clarei, care se odihnea chiar lângă abdomenul meu, și m-am ridicat în picioare:

— Ce vrei? l-am întrebat pe soldat și trebuie să recunosc că nu aveam cea mai blândă voce din lume.

A salutat regulamentar și a spus dintr-o suflare:

— Sergent Amber Blood, colonelul solicită urgent prezența dumneavoastră în biroul lui.

Mi-am luat vestonul și am bombănit ieșind:

— Colonelul ăsta al tău știe că m-am întors din misiune acum trei ore?

— Nu știu, sergent, a răspuns soldatul și s-a uitat precaut spre Clara, care părea că vrea să vină cu mine.

— Rămâi aici, Clara! O să-ți spun despre ce e vorba când mă întorc.

104

Dragonul fără aripi Sergiu

Aveam să-i povestesc, bineînțeles, deși nu pricepea nimic din ce îi spuneam. Dar asta era mai degrabă un mod de a mă defula decât o conversație adevărată, așa cum o considerau ceilalți militari.

Am pornit pe aleea care ducea spre cortul comandantului, alături de soldat. Știa, bineînțeles, când mă întorsesem din misiune, dar probabil că intervenise ceva foarte

urgent, dacă trimisese după mine. în ciuda gradului, nu era deloc un ofițer scorțos, cu care să nu poți sta de vorbă.

După ce am trecut de aghiotantul lui, am intrat prin despărțitura cortului în încăperea care-i ținea loc de birou. Am salutat și am privit în jur, dar n-am remarcat nimic deosebit. Pe monitorul de mare rezoluție din spatele lui se vedea o porțiune de junglă care îmi părea cunoscută. Colonelul mi-a urmărit privirea și m-a întrebat:

— îți reamintești locul, sergent?

M-am apropiat mai mult și abia atunci am recunoscut ruinele hotelului Royal, care fusese perfect funcțional în urmă cu numai câțiva ani și care le oferise turiștilor cam tot ce își puteau dori. Când fusesem în patrulare acolo, cu două săptămâni în urmă, găsisem doar un cârd gălăgios de maimuțe care fugiseră speriate când ne văzuse. Hotelul avusese, initial, două etaje, din care acum mai rămăsese doar unul, și acela găurit de obuze și cu pereți care abia se mai țineau. Avuseseră loc, ca peste tot în regiune, o serie întreagă

de lupte între două facțiuni rivale care-și disputau dominația regiunii în care se

descoperiseră posibile rezerve importante de kimberlit. Confruntările armate încetaseră ca prin farmec însă, când se constatase că în coșurile vulcanice cu kimberlit, diamantele pe care prospectorii sperau să le descopere se găseau într-o cantitate neînsemnată pentru a merita o cât de mică investiție. Luptele continuaseră o vreme, sporadic, apoi regiunea fusese într-un final abandonată și mercenarii plecaseră spre alte zone, mai bogate în resurse. Noi rămăsesem pe loc din motive umanitare, pentru că aveau loc adevărate măceluri atunci când războinicii Hutu ajungeau într-o localitate Tutsi și invers.

Cum superiorul meu aștepta un răspuns, i-am zis fără chef:

— Hotel Royal, domnule colonel. Și, dacă-mi permiteți să raportez, m-am întors acum trei ore cu dinozaurii din misiunea de patrulare programată.

— Știu asta, sergent. Dar dacă ai să arunci o privire pe panoul cu distribuiri, plutonul tău e singurul disponibil.

Pe biroul lui fură aduse două cești de cafea aburinde. în spatele său, chiar lângă monitorul de mare rezoluție, pe un panou erau afișate forțele aflate la dispoziția sa. Un singur jeton era afișat: plutonul 3 TR. Cel condus de mine.

Am căscat ostentativ, chiar dacă știam că astfel de apropouri nu țineau în fața lui, și am întrebat:

— Și ce-i așa de important de nu mai putea aștepta câteva ore?

Nu mi-a răspuns cu vorbe. Doar a schimbat imaginea de pe monitor cu una în infraroșu, venită de la satelit. Intr-una din camerele hotelului se puteau observa câteva umbre mici, ghemuite una într-alta. în altă cameră, trei siluete albe ședeau în jurul unei mese. Afară, la intrare, se mai zărea o umbră care, după mișcări, părea să patruleze.

— Tipul care conduce operațiunea este Pierre Lacoste. Am impresia că l-ai mai întâlnit.

Mi-am pipăit obrazul stâng, unde parcă am simțit urma loviturii pe care-o primisem, cu câteva luni în urmă, de la nemernicul ăla. Un zâmbet crispat mi-a apărut pe buze și colonelul Spruer a spus grăbit:

— Fără răzbunări inutile, te rog frumos. Doar eliberezi copiii și-i imobilizezi pe nemernici. De restul am eu grijă.

Am încuviințat din cap, ascultătoare. Acum, că știam despre cine-i vorba, n-aș mai fi vrut pentru nimic în lume să ratez acea misiune. Colonelul s-a lăsat păcălit de mutra mea spășită, pentru că m-a întrebat grijuliu, făcându-mi semn spre ceașca mea cu cafea:

— De ce ai nevoie ca să poți pleca?

— Mmm, cana asta îmi e suficientă.

— M-am gândit eu, a zâmbit el, satisfăcut. Am cerut una în plus încă de la început, ca să fiu sigur. Și fetele tale?

107

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Am dat din umeri, savurând cafeaua:

— Lor le trebuie doar acțiune. Uneori am impresia că nu știu altceva decât să alerge.

Am băut o gură mare și am întrebat:

— Cât timp avem la dispoziție?

Colonelul a privit harta și a apreciat:

— Vreo două ore. Din câte știu, în spatele hotelului mai există încă o pistă de pământ bătătorit pe care poate ateriza un avion de mici dimensiuni. Acesta a plecat cu o jumătate de oră în urmă de pe aeroportul din Moguntu. Ar trebui s-ajungă la hotel în cel mult două ore.

Am sorbit ultima gură de cafea din ceașcă, am salutat regulamentar și am ieșit. Operațiunea ar fi fost una de rutină dacă n-ar fi fost implicat ticălosul de Lacoste. Și poate dac-ar fi fost altul motivul pentru care ținea copiii prizonieri. După ce traficul cu diamante și droguri pierduse teren, traficanții observaseră că o inimă de negru bate la fel de bine și în corpul unui alb. Iar un ficat sau un rinichi funcționează perfect, indiferent în ce corp se află. Totul e să faci rost de ele. Așa

apăruseră și proliferaseră traficanții de organe, care adunau copii și tineri din locurile unde abia se încheiaseră conflictele și unde existau o mulțime de orfani de care nu se interesa nimeni dacă dispăreau. Nu era prima dată când aveam de-a face cu asemenea indivizi și, în tot acest timp, ura mea față de ei nu se diminuase nici măcar o fărâmă.

108

Dragonul fără aripi Sergiu

Când am ajuns lângă cușcă, Clara a fornăit supărată și, deși îi cunoșteam reacțiile destul de bine, nu eram sigură de motivul nemulțumirii ei. Putea fi supărată și din cauză c-o lăsasem singură, dar putea fi la fel de bine agasată și de prezența soldatului Slade, care știa uneori să fie mai sâcâitor ca o mâncărime-n fund. împărțiseră ei ceva în lipsa mea, pentru că, din când în când, Clara îl privea scurt și-și accentua fornăitul când făcea asta.

— Am impresia că te place, i-am spus soldatului mângâind-o pe Clara printre gratii. Vrei să-ți aranjez o partidă de sex cu ea?

S-a înecat încercând să răspundă, așa că i-am luat vorba din gură:

— Știu c-ai prefera o partidă cu mine, dar aș vrea s-o faci mai întâi cu ea și, dacă mai rămâne ceva din tine, atunci mă sacrific și eu.

între timp și-a revenit și mi-a răspuns cu

tupeu:

— Te lauzi degeaba cu monștrii tăi, sergent Blood. Am citit setările lor, în biroul colonelului. Nu pot ataca soldați din aceeași tabără, a spus el și și-a atins cu infatuare petlițele de pe guler, unde avea cipul de recunoaștere. Nu pot ataca copii, nu pot ataca bărbați din rasa albă și nici femei.

Am mângâiat-o iar pe Clara, care aștepta răbdătoare sfârșitul discuției și i-am zâmbit soldatului:

— Acum, ce să zic? Mutră de copilaș ai, soldat din tabăra prietenă ești, iar când chiar te speli, ești destul

de alb. Așa că, hai și dă-mi o palmă, să vedem cât te ajută setările Clarei.

A rânjit, tentat de idee, privind cu îndoială animalul.

— Cu Clara în cușcă și promit să nu te raportez, am plusat eu.

în ochi i-a apărut o strălucire stranie. A făcut un pas înspre mine și a ridicat mâna. înainte să apuce să își ducă gestul la bun sfârșit, Clara a rupt barele de metal ale cuștii cu ușurința cu care aș fi rupt eu o pânză de păianjen și botul ei plin de dinți s-a oprit la câțiva centimetri de mâna soldatului, oprit doar de palma mea întinsă.

Timmy Slade s-a făcut alb la față. Cred că s-a și scăpat pe el, pentru că mirosul din aer s-a schimbat, dar nu l-am mai băgat în seamă. Am intrat în cușcă, să-mi mobilizez fetele.

încă nu aflasem precis ce le fusese implantat și nici cum, dar ascultau în totalitate de mine. Erau câteva ordine standard cu care fuseseră înzestrate, dar păreau capabile să învețe și, atunci când eram libere, nu exista plăcere mai mare decât să patrulăm împreună prin junglă, simțindu-mă la adăpost de orice primejdie și încercând să învăț lucruri noi. Uneori mă credeam iar fetița de zece ani care se plimba urmată de cățelușa mea Bella, prin pădurea din spatele casei.

între timp, cățelușa fusese înlocuită de trei femele T. Rex și, în loc să prindem șobolani, eram nevoită să le las să-și vâneze o parte din hrana zilnică, doar ca

să se păstreze-n formă. Dar astăzi nu mai era nevoie de așa ceva: erau sătule și dornice de acțiune.

Le-am fixat armele pe șei, mi-am luat motocicleta Gravi din garaj și am plecat spre hotelul Royal.

— Hai, puștoaicelor! le-am spus și câțiva soldați care m-au auzit, precis au crezut că sunt într-o ureche la cum vorbeam cu ele.

Dar cum altfel l-ai putea considera pe cineva care alintă cu acest diminutiv trei namile de cinci metri înălțime și zece tone fiecare? Pe de altă parte, cum ai putea rămâne cu mințile întregi câtă vreme, noapte de noapte, Clara își culca lângă mine capul ei masiv, ca pentru a se asigura că nu le părăsesc? Probabil că țeasta ei avea peste o tonă în greutate, dar cred că o ținea încordată, pentru că abia o simțeam. Și era bine acum, căci la început duseseră lupte acerbe între ele pentru această „onoare" și trecusem prin câteva nopți în care nu dormisem aproape deloc, din cauza dinților care se încleștau la numai câțiva centimetri de fața mea. Deși Clara era femela dominantă, în unele nopți am fost convinsă că vor lua fiecare câte-o bucată consistentă din mine, pentru a tranșa definitiv această dispută și a încheia problema odată pentru totdeauna. După vreo săptămână, Clara își impusese supremația, poate fiindcă era cea mai mare dintre ele. Linda și Lidia păreau resemnate, însă nu știam cât timp avea să dureze această ierarhie și când anume Linda avea să ia decizia de a-și revendica locul lângă mine. Psi-

hologii armatei se dădeau peste cap să afle de

ce se întâmpla așa și nu altfel, și de ce în această formație se obțineau cele mai bune rezultate. Din câte știam, existau doar trei plutoane TR în toată armata și toate erau folosite în special în zonele de conflict din savană și junglă, pentru că acesta era mediul în care dinozaurii se adaptau cel mai bine. La început se încercase și cu masculi, dar, pe lângă faptul că erau mai instabili în comportament, dimorfismul sexual acționase în defavoarea lor și păreau de-a dreptul pitici pe lângă o femelă bine dezvoltată.

— Hai, la drum, puștoaicelor! le-am strigat încă o dată și am ridicat gravimotocicleta de la sol, în așa fel încât să ajung la înălțimea ochilor lor.

Ca de obicei, Clara și-a luat locul în față, iar eu am fost flancată de Linda și Lidia. După multe ore de patrulări prin junglă, am ajuns la concluzia că asta era cea mai bună formație de marș. Clara nu numai că avea câteva plăci osoase mai groase decât celelalte - laboranții scăpaseră ceva mai mult ADN de stegozaur în eprubeta în care o fabricaseră - dar avea și simțurile mai dezvoltate decât celelalte două. Cu ea în frunte eram siguri că va depista din timp orice ambuscadă, iar pe de altă parte, câteva gloanțe nu păreau să facă cine știe ce stricăciuni platoșei ei osoase.

Ruinele hotelului Royal se găseau la numai 20 de kilometri de bază. Am reglat viteza motocicletei la 40 de kilometri pe oră,

estimând că vom ajunge la țintă

în cel mult o jumătate de ceas. Cam asta era și viteza optimă pentru fetele mele, dar, la nevoie, pentru scurt timp, își puteau dubla viteza. Acum nu era cazul și am ajuns în ceva mai puțin de o jumătate de oră în fața hotelului, așa cum estimasem.

La cursurile de pregătire tactică învățasem tone de teorie și făcusem instrucție intensivă pe teren. învățasem despre pregătirea și evitarea unei ambuscade și despre ieșirea la creastă. Atâta că în junglă nu prea găseai creste de după care să ieși conform manualului, așa cum procedasem pe dealurile din Texas, unde urmasem cursul. Dar la toate lecțiile ni se preda, obsesiv chiar, ca niciodată să nu folosim și să nu ne bazăm pe forța brută, ori eu tocmai așa procedam în ultima vreme. în loc să-mi folosesc mintea și tacticile învățate, mizam întotdeauna tocmai pe așa ceva. Cea mai pură forță brută și nu-1 vedeam pe cel care n-ar fi procedat ca mine, având în subordine trei namile numai mușchi, mai ascultătoare ca niște câini de vânătoare. La fel am procedat și acum și am ajuns cu cei trei dinozauri, tropăind de se scutura pământul, în fața hotelului în ruină.

Cum ne-a zărit, cel ce patrula în fața

hotelului s-a făcut nevăzut în interiorul clădirii, ca purtat de vânt.

Am cerut informații de la bază și soldatul Stimm, operatorul, mi-a vorbit scurt:

— Am identificat până acum șapte copii închiși în camera din spate. Cei patru traficanți care-i păzeau se

îndreaptă spre ieșire chiar acum, Blood. Atenție, ies acum!

Clara îi simțise și ea, pentru că s-a așezat, protectoare, între mine și hotel. Pierre Lacoste, pe care îl știam, a ieșit primul, urmat de ceilalți tovarăși ai lui. Erau înarmați cu puști de asalt AKM-47, faimoasele automate Kalașnikov modernizate, cu încărcătoare de tip sector, cu câte 30 de cartușe fiecare. După cum le țineau de lejer, păreau obișnuiți să le folosească, dar nu asta mă deranja, ci mutrele lor degajate și zâmbitoare. Nu așa ar fi trebuit să se comporte niște oameni, indiferent prin câte lupte trecuseră, când se trezeau față-n față cu trei tyrannosauri.

Lacoste, cel mai zâmbitor dintre ei, s-a apropiat de Clara fără frică, a ocolit-o și s-a proțăpit în fața mea.

— Ei, uite că ne-ntâlnim din nou, păpușică!

Am oprit motorul gravimotocicletei și-am coborât din șa. Clara fornăia în spatele lui,

dar omul dovedea o stăpânire de sine remarcabilă, pentru că n-a întors capul nici măcar când a simțit răsuflarea animalului în ceafă.

— Ar trebui să fii mai atent cu dinozaurul ăla, l-am atenționat. Devine nervos când stai prea aproape de mine.

Bărbatul a izbucnit în râs și mi-a făcut semn spre petli- țele de pe guler, pe care abia atunci le-am remarcat.

— De ce să fiu atent? Am aflat tot ce se putea afla despre animalele tale, din sursă sigură.

114

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

A început să enumere pe degete:

— Unu: nu pot fi atacat de ele pentru că mă percep ca pe-un prieten, datorită cipului din petlițe. Am dat zece dolari pe fiecare și-și merită prețul. Doi: sunt alb și nu știu ce le-ați făcut, dar ați programat dinozaurii să nu atace albii. Și trei... (a ezitat o clipă, fluturând din mână.) mai era ceva, dar zău dacă nu-mi sunt suficiente cele două motive!

Ținea neglijent arma și, din câte am putut observa, avea piedica trasă. Folosisem și eu pe vremuri un astfel de automat și-mi aminteam că piedica era o pârghie care trecea de la blocat mai întâi în poziția de foc cu foc și abia apoi în cea de foc automat, de

care-mi era frică.

Pentru a-i distrage atenția, l-am privit fix în ochi și l-am întrebat:

— Despre comenzile directe ai auzit ceva?

A hohotit iarăși, dovadă că fusese informat, așa că am spus, pe ton de comandă:

- Clara, *UC1DE-L!*

Clara a întors capul spre mine și a fornăit nemulțumită, ca și cum ar fi spus: „tu nu vezi că nu se poate?!"

Pentru o clipă, Lacoste a tresărit, dar apoi, văzând că nu se-ntâmplă nimic, și-a întețit hohotul de râs, care a devenit sarcastic. S-a întors spre tovarășii lui:

— Să mergem, băieți! Să ne vedem de treabă. Fio- roșii dinozauri se pare că nu-s decât niște amărâte de pisicuțe.

115

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Ce nu știa nici Lacoste și nici superiorii mei era că, în lungile ore de patrulare prin junglă doar cu fetele mele, avusesem o mulțime de timp la dispoziție să experimentez și să caut mijloace de a le depăși limitările și setările. N-a fost greu să găsesc o cale, ci cuvântul care să declanșeze ceea ce voiam eu. Un cuvânt care să nu fie folosit în limbajul uzual al armatei, pentru a nu fi tentată să-l folosesc din greșeală. După îndelungi căutări, gândindu-mă la viața dură și deloc delicată

din armată, l-am găsit, așa că am întors încet capul spre Clara și l-am pronunțat răspicat:

- *DELICAT!*

Clara m-a privit uimită, cu o ușoară ezitare, pentru că era prima dată când foloseam comanda în condiții reale. Dar sunt sigură că ar fi reacționat fulgerător dacă Pierre ar fi făcut vreo mișcare bruscă.

— *DELICAT,* Clara! am repetat și atunci ea a întors botul spre Lacoste și, delicat, foarte delicat, i-a prins capul în gura ei înzestrată cu o mulțime de dinți ascu- țiți. A strâns apoi puternic, l-a răsucit și am auzit clar cum vertebrele cervicale au trosnit. Apoi animalul a rămas cu țeasta traficantului în gură. Un timp, mâna acestuia a bâjbâit după piedica armei, dar a căzut apoi moale pe lângă corp, iar după câteva secunde a fost urmată și de trupul care zvâcnea spasmodic.

Clara ținea atentă capul banditului și mă privea întrebătoare. Mi s-a părut chiar că aud un fel de „Mâh?" pe care l-am perceput ca și cum ar fi vrut să spună:

„Și-acum, ce fac cu el?" Am bătut-o pe gât, a încurajare, încercând să n-o ating pe unde era pătată de sânge, și i-am spus:

— Ce „mâh"? E trofeul tău, poți să-l mănânci!

N-a așteptat alt îndemn și trosnetul oaselor craniului vechiului meu dușman s-au făcut auzite până la tovarășii lui de fărădelegi. Albi la față și încremeniți de spaimă, priveau când la trupul fostului lor șef, care încă se mai zbătea convulsiv, când la Clara, care părea de-a dreptul încântată de festinul ei.

Am ocolit-o și m-am îndreptat spre ei:

— După cum ați observat, șeful vostru n-a prea nimerit-o cu ce știa el despre dinozauri, așa că, lăsați armele jos, ușor, ca să nu vă arăt ce alte talente mai au.

Fusesem neglijentă venind în fața lor nepregătită, ieșind dezinvoltă de după corpul protector al Clarei, dar, așa cum mă așteptam, niciunul nu se gândea în acel moment la vreun gest necugetat. Pentru prima dată am văzut cu adevărat ce înseamnă să tremuri ca o frunză în bătaia vântului. Au ezitat nu pentru că ar fi vrut să mă atace, ci pur și simplu pentru că tremurau prea tare și nu-și mai puteau controla mișcările.

După ce a terminat de mestecat capul, dinozaurul a scuipat spre ei șapca fostului lor șef, cam la fel cum scuipă un copil un sâmbure de cireașă. Clara avea un simt al umorului deosebit, dar tovarășii lui Lacoste nu păreau să-l aprecieze la adevărata lui valoare. Au aruncat de-a valma armele la pământ și, la semnul

meu, s-au aruncat și ei pe burtă, încă tremurând in- controlabil.

Deși nu erau prevăzute în regulament, aveam în coburii motocicletei două perechi de cătușe și le-am folosit pentru doi dintre ticăloși. Pentru al treilea am folosit un cablu pentru a-1 imobiliza. Nu păreau dornici de acte de vitejie, dar i-am avertizat:

— Acum veți sta cuminți aici până vin colegii mei să vă preia. Vă sfătuiesc prietenește să nu vă mișca ți din loc și mai ales să nu-ncercați să evadați. Dacă pornesc cu fetele în urmărirea voastră, în mod sigur n-o să le pot stăpâni și-o să vă culeagă capetele din fugă. Ati înțeles? * »

Din poziția lor chinuită, au aprobat repede din cap și n-aveam niciun motiv să-i cred că nu pricepuseră. Le-am ridicat armele de pe jos și le-am pus în coburii motocicletei, apoi m-am întors spre cele trei femele care mă priveau nerăbdătoare. Le-am făcut semn să aștepte, pentru că mai aveam ceva de rezolvat. Am scos automatul care aparținuse Iui Lacoste și m-am apropiat de Clara.

— închide ochii, frumoaso, pentru că trebuie să-ți pregătesc o scuză.

Ca și cum ar fi înțeles ce-i spun, a închis răbdătoare ochii. Mai jucasem de câteva ori această scenetă. Am lăsat piedica la foc automat, am armat și-am tras trei gloanțe pieziș în platoșa frontală a dinozaurului. Clara

nici măcar n-a tresărit, iar gloanțele au ricoșat și s-au

pierdut în adâncurile junglei. Mă priveau fix, toate trei. Le-am zâmbit, dar în sinea mea eram ușor îngre- țoșată. în mod normal nu le permiteam să facă asta, dar din când în când era bine să le las să-și facă de cap, pentru coeziunea plutonului. Și mai voiam ca cei trei bandiți întinși pe jos să vadă ce riscă, în cazul în care aveau să se mai ocupe vreodată cu traficul de copii.

— Bine, fetele! E al vostru! Dar să nu vă certați pe el.

Nu s-au certat. în primul rând, pentru că nu erau flămânde, iar în al doilea pentru că scumpa mea Clara știa să-și impună cu severitate disciplina de conducătoare a grupului.

Am intrat în clădirea părăginită, prefăcându-mă că n-aud trosnetul înfiorător al oaselor și am căutat încăperea unde erau închiși copiii. Trei fetițe și patru băietei, dintre care cel mai mare n-avea mai mult de 12 ani, stăteau grămadă într-un pat cu baldachin, pe vremuri culmea luxului pe aceste meleaguri.

Au tresărit speriați când m-au văzut, dar s-au liniștit observând că eram o femeie în

uniformă.

— Salut, puștime! le-am zis cât de calm am putut. Era puțin probabil să cunoască atât de multă engleză încât să-nțeleagă ce le spuneam. Am venit să vă eliberez.

Nu știu dacă pricepuseră ceva sau au reacționat doar la tonul meu blând, dar pe fețele lor au apărut mici zâmbete timide. Le-am făcut semn cu mâna:

— Hai, să mergem!

119

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Gestul universal a fost înțeles de toți. S-au strâns în jurul meu ca puii în jurul cloștii. Pentru o clipă, m-au înduioșat, dar n-aveam timp de așa ceva. Am pornit spre ieșire și le-am făcut semn să aștepte până când m-am convins că dinozaurii terminaseră de curățat locul. Din omul plin de tupeu care fusese Pierre Lacoste mai rămăseseră doar câteva haine pline de sânge, dar nu îmi făceam griji. Toți colegii mei din unitate știau obiceiurile fetelor, încă de la prima lor misiune.

La început, copiii s-au speriat un pic de dinozauri, dar între ei și animale se creează repede un fel de legătură, inaccesibilă nouă, adulților, în special dacă animalele sunt programate genetic să iubească prichindeii. După ce s-au obișnuit cu ei, am pus câte doi pe fiecare dinozaur, în șeile folosite în mod

normal pentru arme, le-am arătat curelele de care să se țină, iar pe cel mare l-am luat cu mine pe gravimotocicletă.

Am pornit înapoi spre tabără cu numai 20 de kilometri pe oră. Pe la jumătatea distanței, ne-am întâlnit cu soldații trimiși ca forță de întărire. Am oprit, le-am dat cheile de la cătușe, le-am explicat unde-i pot găsi pe bandiți și am ascultat, tăcută, mustrările locotenentului care conducea formația, despre convențiile internaționale care interziceau încătușarea prizonierilor de război. Era un ofițer tinerel, proaspăt ieșit de pe băncile Academiei Militare, și părea că mai are puțin și face apoplexie. După ce și-a epuizat argumentele, am mormăit într-o parte:

— îmi cer scuze, Clara. Ai avut dreptate. Mai bine te lăsam să-i mănânci pe toți și scăpăm de balamucul ăsta.

Am salutat și m-am îndepărtat fără să mai ascult replica locotenentului. Aș fi dat solda pe-o lună numai să-i văd reacția în momentul în care avea să *
ajungă lângă resturile de haine pline de sânge ale lui Pierre Lacoste.

Capitolul 14

Din nou la judecată

Ajunsă în cazarmă, am dus copiii la infirmerie ca să li se facă un control amănunțit, apoi am băgat dinozaurii în cușcă. Pe urmă am început să scriu raportul, cea mai nesuferită parte a unei misiuni. Pentru că nu puteam spune adevărul, trebuia să-ncerc să mint de fiecare dată la fel, lucru mai greu ca misiunea însăși, pentru că mereu eram tentată să adaug zorzoane stilistice.

Când, în sfârșit, i-am dat o formă cât de cât credibilă, am fost chemată la raport. Am intrat în anticamera comandantului, iar soldatul Stimm mi-a făcut semn să merg în birou, adăugând din mână binecunoscutul gest care însemna că șefii vor să-mi ia gâtul.

Am adoptat o mutră vinovată, am tras adânc aer în piept și am intrat. „Hopa!", mi-am spus surâzând pe ascuns, „parcă ar fi constituită iarăși o mini Curte Marțială aici!" Numai că, între timp, în parte anului petrecut prin misiuni, în parte datorită încrederii pe care mi-o dădea prezența dinozaurilor, mai căpătasem ceva tupeu.

Colonelul era așezat comod pe fotoliul din spatele biroului, iar lângă el, în picioare, stătea tânărul locotenent, cu o figură radioasă. Probabil că terminase de pârât și acum aștepta ca eu să fiu biciuită pe catarg sau cam așa ceva. Avea să fie dezamăgit.

Căpitanul-medic Steven Henricks și locotenentul de intendență Norton se ocupau cu ce știau ei mai bine, adică unul butona o tabletă, iar celălalt era acaparat de un rebus de la care nu-și lua ochii. Puteam face abstracție de ei.

Lângă peretele din stânga erau aliniați cei trei prizonieri, păziți de doi soldați din Poliția Militară, care stăteau cu mâinile pe tocurile pistoalelor, deși, la cât de speriați erau cei trei indivizi, nu prea se vedea rostul polițiștilor.

Colonelul Tom Spruer, care, de când ne cunoșteam, ajunsese un veteran al misiunilor de pace, mă privi blajin, fără să se ridice din fotoliu.

— Felicitări, sergent, pentru misiune!

A tușit, ca pentru a-și drege vocea, și a adăugat:

— Totuși, există unele plângeri legate de modul în care ți-ai îndeplinit atribuțiile.

Am luat o mutră ofensată:

— Plângeri, domnule? Nu cred c-ar fi cazul. Copiii luati ostatici au fost eliberati fără nicio rană, eu sunt bine mersi, iar cei trei dinozauri, cu valoarea de inventar de 42 de

milioane de dolari fiecare, au fost aduși teferi și nevătămați, chiar dacă șeful bandiților a tras

trei focuri într-unul din ei. Norocul nostru a fost că l-a lovit razant în platoșa frontală și, astfel, gloanțele au ricoșat.

— Minte, domnule colonel! Minte cu nerușinare! a intervenit locotenentul. Din spusele prizonerilor, se pare că...

Colonelul l-a oprit cu un gest scurt:

— Ti-a dat cineva cuvântul, domnule locotenent?

După ce tânărul a plecat capul, îmbufnat, colonelul s-a întors spre mine:

— Există indicii că cele trei focuri au fost trase de tine, sergent Blood. Cel puțin așa spun cei trei, arătă el spre prizonieri. Ba mai mult, se pare că te-ai folosit de autoritatea pe care o ai asupra dinozaurilor pentru a-i comanda unuia dintre ei să-l ucidă pe șeful lor, Pierre Lacoste. Ce ai de spus?

— El a tras primul, domnule colonel. Dinozaurul doar s-a apărat.

Locotenentul a vrut să protesteze, dar și-a înghițit vorbele sub privirea încruntată a colonelului.

— Și totuși, înregistrările arată altceva. Ce putem face în acest caz?

M-am uitat la prizonierii care-l urmăreau pe colonel cu ochi plini de speranță, apoi către polițiștii militari din spatele lor, care abia își ascundeau zâmbetele. Lângă colonel, locotenentul jubila. L-am fixat cu privirea, să văd clar cum îi cade fața, apoi am spus pe cel mai serios ton:

— Ștergem înregistrările, domnule colonel. Soldatul Stimm mi-a promis că, dacă mă culc o dată cu el, mă ajută oricând în această privință.

Pe cât de consternat era locotenentul, pe-atât de calm a primit soluția colonelul Spruer. Dar avea, totuși, o obiecție:

— Și cu martorii ce facem? Sper că n-ai de gând să te culci și cu prizonierii, numai ca să le obții tăcerea?

Am mimat o față dezamăgită și i-am răspuns:

— Nu cred că-i cazul s-ajung târfa batalionului doar pentru atâta lucru. Se poate rezolva și altfel.

— Cum? a întrebat colonelul, prefăcându-se că nu vede grimasele locotenentului de lângă el.

— E simplu. După fiecare misiune, pe dinozaurii mei îi apucă o foame teribilă. Câte-un prizonier la fiecare și am scuti

contribuabilii de plata hranei pe-o zi.

Colonelul a meditat câteva secunde, apoi a aprobat ușor din capul său cărunt.

— Da, mi se pare o soluție mulțumitoare pentru toată lumea, a zis el și le-a făcut semn polițiștilor militari.

Aceștia i-au scos pe prizonieri afară din cort și, când unul dintre ei a încercat să spună ceva, a primit un pat de armă peste șale, făcându-1 să tacă și să meargă împleticit până la ușă. După ieșirea lor, locotenentul s-a proțăpit în fața colonelului Spruer:

— Domnule colonel, vă rog să-mi permiteți să vă spun că protestez ferm împotriva modului în care s-a

rezolvat acest caz. Reglementările Convenției de la Geneva ne interzic un asemenea comportament.

Colonelul l-a privit calm.

— Păi, protestează, domnule locotenent, a zis și mi-a făcut semn. Sergent Blood, vino aici lângă mine, să ne uităm la un locotenent care protestează.

Nu m-am dus. Dar din colțul meu am privit curioasă la colonel, să văd cum pune cu botul pe labe un produs tipic al West Point-ului.

Pentru că locotenentul păstra tăcerea, colonelul a început să vorbească pe un ton

inflexibil:

— Domnule locotenent, hai să-ți explic puțin cum stă treaba pe-aici. Tot aștept prilejul ăsta de când ai venit, dar misiunile s-au succedat într-un ritm atât de rapid, încât n-am avut timpul necesar s-o fac. Și apoi, am vrut să văd cum te adaptezi.

S-a ridicat din fotoliu, s-a dus în fața locotenentului și l-a împuns cu degetul în piept:

— Ești al treilea locotenent pe care-1 am în doi ani. Și știi de ce?

Locotenentul dădu din cap, în semn de negație, iar colonelul Spruer urmă:

— Pentru că tinerii ofițeri de dinaintea ta au uitat că reglementările Convenției de la Geneva se aplică doar pe-o rază de o mie... hai, cel mult două mii de kilometri în jurul Genevei. Aici e junglă și se-aplică legile junglei. Primul locotenent a sfârșit mâncat de un șef de trib local, care-a crezut că puterile locotenen-

tului vor trece în oasele lui bătrâne. Iar al doilea a murit pentru că...

S-a întors spre mine:

— Până la urmă, cum a murit locotenentul Gavel- son?

— împrejurările sunt neclare, domnule

colonel, dar se pare s-a încrezut în asigurările de încetare a focului date de un traficant de droguri și a plecat să negocieze cu ei. Aceștia încă țineau steagul alb ridicat când l-au ciuruit. Eram și eu prin apropiere când s-a întâmplat și i-am propus să ia măcar un dinozaur și să se apropie de bandiți la adăpostul Iui. N-a vrut.

— Ai auzit, locotenente, ce te așteaptă dacă nu te adaptezi junglei?

Deși nu părea convins, locotenentul plecă fruntea și, după câteva secunde de tăcere, spuse:

— Am să-ncerc, domnule colonel, dar totuși... cei trei prizonieri... mi se pare o cruzime fără margini...

Hohotul de râs al colonelului îl făcu să se oprească:

— Locotenente, în junglă nu-i bine să crezi tot ce auzi. Prizonierii au fost duși în cortul-închisoare și așteaptă acolo să fie transferați la Nedine, unde vor fi judecați și încarcerați. Pentru că aici ne lipsește teribil distracția, uneori mai improvizăm și noi. Liber!

Locotenentul salută regulamentar și părăsi cortul, aruncându-mi o privire urâtă.

Partea de cort amenajată ca birou al colonelului avea aer condiționat și era o plăcere să întârzii în ră-

coarea lui, după căldura de afară, dar mi-am dat seama că în cele din urmă va trebui să plec și eu. L-am privit pe colonel, care se așezase iar în fotoliu, masân- du-și spatele. Dacă față de ceilalți se mai ascundea, față de mine își permitea să-și arate uneori slăbiciu-nile.

Mi-a surprins privirea și a zâmbit slab:

— Dac-ar fi existat dinozaurii în unitatea mea când am fost împușcat, fii sigură că m-aș fi folosit de unul dintre ei și-acum aș fi avut spatele întreg. Ce crezi despre noul nostru locotenent?

Am clătinat din cap, apoi am spus:

— Stați liniștit, domnule colonel. Cred că tipul ăsta se va adapta.

— Sper să ai dreptate... a murmurat el și mi-a făcut semn că pot să plec.

In anticameră, soldatul Stimm mi-a făcut semn să mă apropii, după ce s-a asigurat că ușa spre colonel e bine închisă.

— Sergent Blood, a spus el în șoaptă, poate că nu-i treaba mea, dar am aflat de la unul și de la altul că soldatului Timmy Slade îi cam place să îți tortureze dinozaurii.

L-am privit curioasă:

— Nu crezi că-i cam greu să torturezi un dinozaur de zece tone, chiar și închis într-o cușcă?

Stimm a clătinat din cap:

— Nu și dacă folosești un pistol cu șocuri electrice.

Nu mi-a venit să-mi cred urechilor. Am ieșit ca o furtună din cort și am fugit spre țarcul dinozaurilor. Mi se păruse mie că zăresc pe jos, uneori, electrozi cu cârlige folosite la pistoalele cu șocuri electrice, dar nu le dădusem nicio atenție. Am intrat în țarc și, fără să le bag în seamă pe fete, am început să caut. N-a durat mult și am găsit prima pereche de electrozi, apoi altele și altele. Erau călcate în picioare de dinozauri și aproape făcute una cu pământul.

„Ticălosul!" am scrâșnit din dinți și am strâns probele în mână, hotărâtă să mă duc să i le arăt colonelului. Dar la jumătatea drumului, m-am oprit. „Fată, ai trei dinozauri pe mână și tu vrei să-1 pârăști pe ticălos colonelului?" Am aruncat electrozii și m-am întors în țarc. Le-am cercetat pe femele, dar păreau în formă, ca întotdeauna.

Mi-am luat motocicleta Gravi de la garaj, apoi am deschis ușa țarcului și am invitat dinozaurii afară. La poartă am spus doar că plec în patrulare și paznicul mi-a făcut semn cu mâna. în fiecare zi aveam programată o patrulare și de obicei alegeam un traseu aleatoriu, pentru că mă feream să devin previzibilă și să cad astfel în vreo capcană întinsă de mulțimea de dușmani pe care mi-i făcusem prin zonă. Poate că dinozaurii mei ar

fi rezistat unei grenade reactive folosite de rebeli, dar eu nu. Aveau AG-7 portabile și aflasem că unii făcuseră rost și de AG-9, calibru care, cu siguranță, mi-ar fi terminat fetițele.

129

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

După ce m-am îndepărtat la aproape un kilometru de unitate, am luat-o prin junglă spre Lacul Tbongo. Acesta avea renumele că e bântuit, pentru că, în urmă cu vreo două sute de ani, peste o mie de sclavi își pierduseră viața în apele lui și atât triburile Hutu, cât și Tutsi preferau să stea cât mai departe de el. Totuși, sol- daților din tabără nu le luase mult timp să afle că soiul ciudat de biban care trăia în el avea gustul cu mult mai bun decât oricare din felurile preparate de bucătarul batalionului. Cu o undiță improvizată, cei care aveau un program mai lejer își făceau drum până pe malurile lacului și își îmbunătățeau meniul cu o gustoasă saramură de biban. Nu eram amatoare de așa ceva, dar auzisem nenumărate discuții și, nu de puține ori, în patrulările cu plutonul de dinozauri, întâlneam ba un soldat, ba altul încercându-și norocul. Și îmi amintisem, chiar înainte de a mă prezenta la raport, că zărisem silueta lui Timmy Slade ieșind pe la punctul de control. Chiar dacă se străduise să le as-

cundă, îi observasem vârfurile undițelor, așa că mi-a fost simplu să-mi dau seama încotro plecase. O luase pe jos, pentru că lacul se afla la doar șase kilometri depărtare și, chiar dacă i-ar fi fost mai ușor cu o motocicletă Gravi, acestea se eliberau doar pe bază de semnătură și numai pentru misiuni importante. Și, în mod evident, cu greu ar fi putut motiva soldatul că prepararea unei saramuri de biban era o misiune importantă.

130

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

I-am făcut semn Clarei să mă lase pe mine prima și s-a conformat în cele din urmă, cu o ușoară pufni- tură de nemulțumire, iar eu am accelerat până la 20 de kilometri pe oră, viteză suficient de silențioasă pentru a mă apropia în liniște de lac.

Nu-1 știam atât de lacom pe Timmy Slade; înșirase de-a lungul malului nu mai puțin de cinci undițe, iar într-o găletușă avea deja vreo trei-patru bibani destul de mari. Auzisem vorbe despre el, dar îmi trecuseră pe lângă ureche. Profitând de serviciul lejer de la intendență, se ocupa cu pescuitul mai mult decât ar fi fost cazul și vindea surplusul de pește camarazilor din tabără.

Ei bine, din prada de azi n-avea să vândă nimic, fiindcă Clara, neprotocolară ca de obicei, răsturnă găleata cu botul ei mare și

înghiți pe nerăsuflate cei câțiva pești.

— Hei! protestă soldatul. Ține-ți monstrul în lesă! Mi-a halit tot ce-am pescuit azi!

Am coborât lângă el de pe motocicletă și i-am spus: — Poți să raportezi colonelului dacă nu-ți convine. Slade a zâmbit strâmb:

— Știi bine că nu te pot raporta. Dar am eu ac și de cojocul monstrului. Am aflat eu de ce îi e frică.

Cu o mișcare bruscă, a scos pistolul cu electroșo- curi de la centură. Și-apoi totul s-a desfășurat prea repede ca să mai pot reacționa. Clara, cu o viteză pe care nu i-o bănuiam, mai făcu un pas spre soldat și puse

gheara enormă peste el, imobilizându-1. In general se spune că tyrannozaurii nu pot sta într-un singur picior, dar Clara se descurca binișor. Stătea, efectiv, într-un picior, iar cu celălalt îl imobiliza pe Timmy Slade. Nu avea o poziție prea comodă și din când în când se sprijinea și pe al doilea, pentru că soldatul se înroșise la față, încercând disperat să se elibereze.

— la-ți monstrul de pe mine! gâfâi el. Știi bine că nu poate... să-mi facă... niciun rău...

Clara întoarse capul spre mine și gâlgâi ceva confuz. Tyrannosaurii n-aveau gâtul înzestrat cu corzi vocale, ca alte animale, dar

uneori, exact ca acum, mi se părea că dinozaurii mei încearcă să depășească acest impediment, modulându-și sunetele într-un fel aproape inteligibil. Aproape că mă făcu să uit de soldat și am ascultat atentă:

— Gggg-li-cat, mi se păru că spune și, văzând că nu înțeleg, scoase supărată unul din răgetele care înspăimântau pe oricine le-auzea, cale de kilometri întregi. Numai că, de data asta, era modulat într-un fel înspăimântător: GLLLIIII-KAAAT!

Se apropie și Linda și, împingându-mă ușor cu botul ei imens, mârâi, la rândul ei, ceva mai inteligibil:

— *Delikat!*

Apoi, aplecându-și capul într-o parte, repetă spre mine, aproape cu duioșie:

— *Delikat!*

Parcă învățând de la Linda, Clara zise mai clar:

— *Delikat!*

Și în minte am auzit iarăși zumzăitul acela și o voce pătimașă spuse:

— *Da, da, Delikat!*

Timmy Slade se zvârcolea neputincios sub greutatea piciorului uriaș al Clarei. La un moment dat, chiar reuși să se elibereze pe jumătate, dar ea îl prinse din nou sub gheare,

fără să-și dezlipească ochii de la mine.

— *Delikat,* repetă Clara și am simțit un fel de nerăbdare în răgetul ei.

— *Delikat! Delikat!* se auzi iar vocea nerăbdătoare din mintea mea și zumzăitul căpătă o intensitate insuportabilă.

— Spune-i să-mi dea drumul, gemu Timmy Slade, dar eu deja nu-1 mai auzeam, cutremurată de ceea ce tocmai se petrecea.

Dinozaurii voiau să-l ucidă pe Slade, dar nu puteau s-o facă datorită condiționării și-mi cereau să le eliberez de angajament.

Am privit spre soldat și, ca în transă, am șoptit:

- *DELICAT,* Clara!

înainte ca eu să termin de zis comanda, dinozaurul îl eliberă pe Timmy Slade, care se ridică grăbit în picioare. Mi-am întors ochii, să nu văd cum Clara îi retează capul. Am auzit doar zgomotul înfiorător al oaselor zdrobite.

Zumzetul din mintea mea încetă brusc și papilele gustative începură să-mi freamăte brusc de plăcere,

133

*Dragonul fără aripi*_ca și cum Sergiu aș fi mâncat ceva ce-mi doream de multă vreme, fără să știu ce gust are. Când am realizat la ce anume salivez, m-a apucat greața. M-am depărtat câțiva pași, cu intenția să vomit în apă, dar senzația a dispărut.

De data asta, celelalte fetițe n-au mai

așteptat comanda mea și s-au repezit, împreună cu Clara, să-l devoreze pe cel ce fusese Timmy Slade. N-o făceau lacom, ci încet, privindu-se una pe alta ca într-un ritual ciudat.

După ce au terminat, am strâns hainele pline de sânge, arma, undițele, găleata în care fuseseră peștii și ce-am mai găsit pe-acolo, le-am legat într-un snop și, urcându-mă pe gravimotocicletă, am zburat până aproape de mijlocul lacului și am aruncat totul în apă. In timp ce priveam scufundându-se în apele liniștite ce mai rămăsese din cel ce fusese afurisitul de soldat, mi-am dat seama că trecusem un prag periculos și că de-acum nu mai puteam da înapoi. Devenisem complice la o crimă făcută de dinozaurii mei.

M-am întors la mal și am plecat în patrulare, mai departe, pentru c-aș fi dat de bănuit dacă m-aș fi întors prea devreme în tabără. Dar tot drumul am condus motocicleta absentă, obsedată de o singură întrebare: oare cum ar fi reacționat fetițele față de mine, dacă aș fi refuzat să le dau ordinul de a-l ucide pe Slade?

Capitolul 15

Șase zile de coșmar

Aproape fără să-mi dau seama, s-a scurs un an. Când a venit vorba de concediu, Tom Spruer, care fusese între timp avansat la gradul de colonel plin, nici n-a vrut s-audă:

— Te rog, te implor, nu mă lăsa singur cu bestiile tale pe cap. Sau fă cumva și ia-le cu tine!

Am încercat să argumentez, deși mi-am dat seama că n-am nicio șansă:

— Domnule colonel, vreau concediu să mă duc în țară, să-mi fac de cap și să dansez în cluburi până dimineața. Cum să fac asta cu dinozaurii după mine?

— Mda, asta cam așa e, acceptă el cu jumătate de gură.

Am arătat spre nord, direcția în care se afla Mbongo, singurul oraș mai răsărit din împrejurimi.

— Până și în Mbongo mi s-a dus vestea și nu mai vrea nimeni să stea de vorbă cu mine, iar de dansat nici atât... Patronul celui mai răsărit bar de acolo m-a rugat într-o seară să părăsesc localul, pentru că îi alung clienții.

Colonelul părea ușor amuzat și în mod sigur interesat, fiindcă întrebă:

— Și cum ai procedat? Parcă am auzit ceva, dar nu din surse sigure.

Nu voiam să-mi reamintesc povestea, dar colonelul voia să știe. Mai ales că, la un moment dat, dacă avea să se afle întreaga pățanie, urma să se spargă în capul lui.

— Păi cum să procedez? I-am spus că dacă nu-și bagă mințile în cap, a doua zi o să-i vizitez barul cu fetițele și îi fac praf șandramaua. M-a lăsat să stau, dar tot n-a vrut să danseze nimeni cu mine. A încercat unul, mai curajos, dar l-au speriat prietenii, strigân- du-i că se văd dinozaurii la geam... Și era să-mi leșine în brațe individul, așa că i-am lăsat dracului cu barul lor cu tot.

— Adevărul e că au aflat toți ce i s-a întâmplat lui Lacoste. Din cauza asta se feresc de tine. Nu știu de unde, dar s-a aflat, mi-a răspuns colonelul și a continuat munca de lămurire încă o jumătate de oră, până când m-a făcut să-i promit că o să mai stau un an, iar în acest timp vom încerca să găsim o rezolvare a problemei concediului.

Problemă care devenea acută pe zi ce trecea. Fusesem avansată la gradul de sergent-major, de parcă mult îmi păsa mie sau dinozaurilor de grade. Mi se dublase solda, care se aduna dolar după dolar în con- tul meu de acasă, pentru că în Africa n-aveam unde

să cheltuiesc nici măcar un sfanț. în ultimul timp nu mai puteam face un pas fără ca dinozaurii să mă însoțească.

Necazurile tocmai de aici porniseră, pentru că din când în când îmi luam și eu câte o permisie, ca toți ceilalți și plecam să mă distrez în orășelul vecin. încă de la prima ieșire de acest fel au apărut probleme, pentru că cei din cazarmă mi-au spus că imediat după ce am părăsit tabăra dinozaurii parcă au turbat. Au dărâmat țarcul și, folosindu-se de formidabilul lor miros, mi-au dat de urmă. Nu știu cum naiba au reușit, fiindcă am plecat cu gravimotocicletă și tot timpul, deși fără intenție, am mers la doi-trei metri deasupra solului. Abia intrasem în bar, când m-am pomenit cu căpățânile lor uriașe ivindu-se în cadrul ușii. Barul s-a golit instantaneu. Am luat fetele și le-am dus la marginea orășelului și le-am legat simbolic de un pom, dar distracția era dusă.

Apoi, ca să evit asemenea scene, le-am luat de la bun început cu mine și le-am priponit la marginea orașului, dar n-au fost multă vreme de acord cu asta. Au rupt frânghiile și au venit fuguța la mine. Orice am făcut, a fost în zadar: le-am certat, le-am amenințat, până când m-am gândit că poate aud și ele zumzăitul sau vocilea acelea cărora nu se puteau împotrivi, așa că le-am lăsat în plata

Domnului.

Oricum, după o vreme a trebuit, cu părere de rău, să renunț la orice gând de distracție, mai ales că toate

locurile unde puteai petrece erau pline de francezi în- crezuți, care trăiau din expediente oarecum la limita legii. Și ce haz mai era să dansezi sau să te încurci azi cu ei, dacă a doua zi trebuia să-i fugărești cu dinozaurii prin junglă?

După eșecurile de a duce o viață normală, cel puțin la nivelul celorlati militari din cazarmă, m-am resem- nat și m-am refugiat în lecturi. Pentru că misiunea noastră urma să dureze, colonelul făcuse rost de un volum impresionant de cărți și oricât ar părea de ciudat, o bună parte dintre soldații batalionului împrumutau cărți de la bibliotecă. Altădată cort de comandă, acum se transformase într-un elegant bungalow și am avut impresia că din cauza dinozaurilor, pe care îi suporta cu stoicism în batalionul lui, colonelul ne făcea toate poftele. Ca orice bungalow care se respectă, avea în jurul lui și un gazon, de care era foarte mândru. Iar de grădină avea grijă unul dintre puținii angajați civili ai batalionului, un bătrân negru pe care toată ziua îl vedeam stropind, tăind și

greblând gazonul colonelului. Din cauza asta, în dimineața în care a venit agale spre țarcul dinozaurilor, purtând grebla pe umeri, ca de obicei, nu l-a băgat nimeni în seamă.

Curios e faptul că uitasem cu totul de atentatul bătrânului războinic sau cel puțin îmi plăcea să cred că fusese un episod trecător. Cine se mai gândea că la peste un an de la sosirea pe pământul Africii, avea să înceapă o nouă serie de atentate?

138

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Cum nu eram de față, scena mi-a fost povestită de soldatul de la intendență, care se ocupa de hrănirea dinozaurilor. Grădinarul a deschis calm țarcul anima- ♦
lelor și s-a repezit la Clara, lovind-o cu grebla. Fetița l-a privit întâi nepăsătoare, dar după o vreme, sâcâită de insistențele bătrânului, l-a împins mai încolo, dar nici pe departe cu puterea pe care o folosea când primea comanda *ÎMPINGE.* Bătrânul s-a ridicat cu greu și a reînceput atacul asupra dinozaurului, până când coada greblei s-a rupt, iar atunci s-a prins de piciorul uriaș al femelei și a încercat, pur și simplu, să muște cu gura-i știrbă pielea solzoasă a dinozaurului. Când am fost anunțată, în cele din urmă, și am ajuns la țarc, am rămas încremenită în fața acelei scene patetice. Clara își scutura din când în când piciorul

imens, iar bătrânul se rostogolea la câțiva pași distanță, revenind însă cu o încăpățânare de neclintit. Până să ajungă cei de la Poliția Militară, l-au imobilizat soldații de la intendență. N-a opus rezistență. Avea însă o privire fixă și bolborosea întruna, aidoma bătrânului vânător dogon: „Dragonul fără aripi trebuie să moară".

în cele din urmă, cei de la Poliția Militară l-au preluat și l-au supus unui interogatoriu ca la carte. Dar nu au putut afla prea multe de la el, decât că a simțit dintr-odată un zumzet insuportabil în cap, apoi a auzit o voce care i-a ordonat: „Dragonul fără aripi trebuie să moară".

139

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— Cel puțin nu mai ești tu ținta atacurilor astea prostești, a remarcat comandantul și a închis cazul fără să-și bată capul prea mult cu problema.

îmi petreceam cea mai mare parte a timpului, așa cum am mai amintit, într-o mică încăpere construită din prefabricate, în țarcul dinozaurilor, în care dispuneam de strictul necesar. Era închisă în partea care dădea spre restul unității, dar avea o ușă largă, din plastic transparent, pentru că dinozaurii voiau să mă vadă tot timpul. Chiar și când intram în baia minusculă, trebuia din când în

când să-mi arăt fața la geam, ca ei să se asigure că e totul în regulă cu mine.

Momentele în care trebuia să merg în cortul comandantului, la raport sau ca să primesc ordine, erau pentru mine, dar mai ales pentru ceilalți, un adevărat chin, pentru că din cinci în cinci minute femelele își trâmbițau nemulțumirea, până când colonelul, invariabil, mă trimitea să le liniștesc. Cum capetele lor se găseau la peste cinci metri înălțime, mă vedeau de la distanță, imediat cum ieșeam din clădirea comandamentului și zbieretele lor, pline de entuziasm, nu erau, de asemenea, deloc ușor de suportat. Mai ales că cei mai multi soldati nici nu făceau diferența între un » * , țipăt de nemulțumire și unul de bucurie.

în dimineața următoare atacului bătrânului grădinar, la ora opt eram în biroul colonelului, pentru a primi ordine noi despre sectoarele de patrulare. Tocmai studiam împreună harta, când acesta ridică alert

__capul și Sergiu păru că ascultă atent, preț de câteva zeci de secunde. Apoi remarcă:

— Fetele tale nu mai zbiară după tine!

Am ridicat din umeri:

— Poate s-au săturat să țipe degeaba. Au văzut că de fiecare dată, după cel mult un sfert de oră, mă întorc la ele.

Comandantul asculta însă atent în

continuare:

— Nu-i doar asta. Parcă se mai aude ceva.

Am ciulit și eu urechile și mi-am dat seama că un duduit profund, de mașini de mare putere, se făcea auzit, parcă de la mare depărtare.

— Tancuri?! am făcut și colonelul m-a privit îngrijorat.

— Ce-ar putea fi altceva? zise el și se repezi afară, ordonându-mi din mers: Rămâi aici!

— *Rămâi acolo!* am auzit deodată vocea din capul meu și zumzăitul s-a pornit pe dată, crescând ușor în intensitate, ca pentru a-mi aminti cât de puternic putea deveni dacă nu eram ascultătoare.

Am rămas locului un minut, dar cum nu părea să se întâmple ceva, iar duduitul se făcea auzit tot mai aproape, am întredeschis ușa și m-am uitat afară: pe drumul principal nu erau tancuri, ci două excavatoare uriașe, venind în viteză maximă. Se îndreptară țintă spre țarcul dinozaurilor și, în mod sigur, dacă m-aș fi aflat în cămăruța mea din prefabricate, aș fi fost făcută una cu pământul.

141

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— Scoateți dinozaurii! am strigat cât am putut, pentru a acoperi huruitul infernal al mașinăriilor.

Nu mai era însă nevoie de niciun impuls de-al meu. Fetițele sfărâmară gratiile ca pe vreascuri și, cu o viteză uluitoare, ajunseră în spatele excavatoarelor. Scoaseră sunete de atac, dar dincolo de starea de surescitare am ghicit, cumva, o notă de încântare că întâlneau, în sfârșit, un adversar pe măsură. Dacă excavatoarele ar fi fost blindate, probabil că lupta ar fi durat mai mult, dar uriașele mașini, după cum am aflat mai târziu căutând pe internet, erau doar niște vechi și uriașe buldozere rusești, tip ET-26, de 26 de tone și aproape 200 de cai putere. Ar fi fost, într-ade- văr, niște adversari pe măsura dinozaurilor, cu singura condiție ca furtunurile de comandă hidraulică să nu fie expuse ca niște uriașe artere pe brațul lung al excavatorului. Instinctiv sau din întâmplare, dinozaurii, ferindu-se cu îndemânare de cupele mașinilor, au apucat furtunurile și cablurile electrice și în numai câteva minute, uriașele mașinării au rămas nemișcate.

Poliția Militară le-a înconjurat rapid și din ele au coborât doi tineri îmbrăcați în salopete, care păreau că nu-și dau seama prea bine pe ce lume se găsesc.

Vorbeau numai rusește și când, în cele din urmă, a sosit un interpret, s-a aflat că erau muncitori ruși angajați cu contract pentru a lucra la șantierul de amenajări hidrotehnice deschis de pe un afluent minor al râului Cambambe.

— Dar râul se află la aproape o mie de kilometri distanță! protestă colonelul.

— Am pornit de alaltăieri la drum, spuse unul din ei, parcă scuzându-se. Am auzit așa, ca un zumzet în cap, o voce care ne-a spus unde să mergem și ne-a ordonat să ucidem monștrii. Am alimentat, am luat canistre suplimentare cu noi și am venit aici.

Au privit derutați împrejur și au întrebat, încă ametiți:

— Am reușit? Am omorât monștri?!

Nu le-a răspuns nimeni. Erau amândoi blonzi, până în treizeci de ani și, dacă mai aveam vreo urmă de discernământ, puteam jura cu mâna pe inimă că și ei erau la fel de nevinovați ca și bătrânul grădinar. Nici vorbă să fie agenți FSB, cum insinua unul dintre polițiștii militari, motiv pentru care au fost alertați toți cei care ar fi putut avea un cuvânt de spus.

Părerea mea nu prea a contat însă, căci a doua zi a și sosit o echipă formată din vreo cinci indivizi care, deși s-au recomandat a fi de la nu știu ce unitate militară obscură, păreau în mod sigur de la CIA.

Oricum, prezența lor n-a contat, pentru că atentatele au continuat cu aceeași vigoare și în ziua următoare. De data aceasta, la poarta unității a ajuns un nou războinic dogon,

îmbrăcat în costumul său tradițional. Avea doar o cingătoare din frunze de palmier vopsite în culori țipătoare și părea la limita epuizării, chiar dacă era mai tânăr ca primul. Deși avea numai

*Dragonul fără aripi*_o sabie de Sergiu ceremonie, a fost dezarmat și condus la comandant. Trecând pe lângă țarcul dinozaurilor, mi s-a povestit că s-a smuncit din mâinile celor care îl țineau și a încercat să își recupereze sabia, pentru a ataca animalele. Rupea câteva vorbe în engleză și părea de-a dreptul îngrozit că noi nu înțelegeam cât de primej- dioși erau dragonii, mai ales cei cu aripi ascunse. Asupra lui a fost găsită o hârtie pe care erau ilustrați doar dragonii, eu lipsind, de data aceasta, din desen. Părea că se lămuriseră în privința mea, deși, dacă excavatoarele ar fi distrus cămăruța cu mine înăuntru, aș fi fost trecută rapid la pagube colaterale. Războinicul dogon a fost preluat, la rândul său, de indivizii de la CIA și n-am mai auzit nimic de el.

Ziua următoare a început bine și părea să decurgă ceva mai liniștită. Tocmai mă întorceam de la popotă, urmată discret de câțiva polițiști, când ceva mi s-a părut suspect. M-am oprit și am privit în jur, dar nu am văzut nimic deosebit. Mi-am reluat mersul spre țarc, când mi-am dat seama că soldatul de la intendență, care se lupta să ducă o canistră grea spre adăpătoarea animalelor, nu

prea avea ce căuta acolo. Adăpătoarea, de fapt un bazin de tablă din inox, era alimentată cu apă potabilă direct din rețeaua unității militare. Apă bine filtrată și, evident, dezinfectată, că doar ne aflam în Africa. Aceasta curgea până când se umplea bazinul și atunci un senzor de supraplin întrerupea alimentarea.

144

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

M-am întors spre polițiștii militari din spatele meu:

— Opriți-1 pe soldatul acela! am făcut semn spre omul de la intendență, care, imediat ce a văzut că l-am observat, a grăbit pasul, cu bidonul în brațe.

A fost repede ajuns din urmă și trântit la pământ, iar unul dintre polițiști a ridicat triumfător bidonul și a strigat ce scria pe etichetă:

— Acid sulfuric pentru baterii! Dacă apuca să îl toarne în apă, dinozaurii erau ca și morți.

N-am fost curioasă să asist la interogatoriul individului, pentru că eram convinsă de-acum că auzise un zumzet în cap și o voce îi ordonase să facă asta.

Spre seară, unul din agenții CIA s-a apropiat de țarc și m-a rugat să îi deschid, pentru că are să-mi comunice o informație

importantă.

„Cine știe - mi-am zis în gând -, poate a aflat ce e cu zumzetul și vocile pe care le aud cei care ne atacă."

N-am bănuit nicio clipă nimic despre intențiile lui belicoase, nici măcar când a scos pistolul din tocul de sub umăr și l-a îndreptat brusc spre Clara. Asta poate și din cauză că părea foarte calm și nu avea privirea aceea pierdută, ca a celorlalți atacatori.

— Mă întreb dacă un animal atât de mare ar putea fi doborât cu un singur foc, țintit fix în ochi? făcu el și ochi spre irisul albastru al Clarei, părând interesat de un loc anume.

— *Atacă-l!* am auzit vocea din capul meu, de data aceasta la intensitatea unui țipăt.

145

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Polițiștii militari care mă supravegheau din afara țarcului au strigat și ei ceva, iar agentul și-a mutat pentru o clipă privirea asupra lor. Suficient cât să realizez ce se întâmplă și să-l lovesc peste mână exact în momentul în care pistolul s-a descărcat. Glonțul s-a pierdut în depărtare, peste copaci. N-a apucat să mai tragă a doua oară, fiindcă Clara, fără nicio comandă din partea mea, i-a dat un brânci puternic, aruncân- du-1 dincolo de ieșirea din țarc, unde a fost dezarmat de polițiști.

Am asistat pasivă la disputa dintre cei de la

Poliția Militară și colegii de la CIA ai atacatorului. Gândul meu era în altă parte: indiscutabil, agenții de teren ai celei mai mari agenții de spionaj din lume erau bine verificați din punct de vedere medical și în mod sigur n-ar fi ajuns acolo unul cu afecțiuni psihice. Fără îndoială că atunci când avea să fie interogat, avea să afirme, la fel ca soldatul de la intendență și ca mecanicii de pe excavator, că auzise o voce care îi ordonase ce să facă. Ar fi trebuit să îl întreb pe maiorul-medic cu ce boală psihică e asociat de obicei acest simptom, dar n-am mai apucat, pentru că ziua următoare a fost cea mai rea dintre toate.

Până pe la prânz m-am aflat într-o permanentă stare de alertă, din cauza unui presentiment ciudat. Simțeam că se va întâmpla ceva rău. Tocmai verificasem mâncarea și bazinul cu apă al dinozaurilor și mă îndreptam spre ieșirea din țarc, când stația care mă

ținea în legătură cu centrul de comunicație al bazei mă avertiză si vocea alarmată a soldatului Stimm se făcut auzită:

— Sergent-major Blood, au fost depistate drone neidentificate îndreptându-se încoace. Fii pregătită!

— *Pericol, pericol, ai grijă!* șopti vocea.

Le-am chemat pe fetițe lângă mine și s-au despărțit mormăind, nemulțumite că le chem de lângă carcasele de vită din care mâncau. Nu le întrerupsesem până atunci niciodată masa, dar m-am bucurat să văd că mă ascultă, chiar dacă erau flămânde. Am mângâ- iat-o pe Clara și Stimm a țipat în stație:

— Au fost lansate rachete!! Timp estimat de impact, zece secunde. Indepărtează-te urgent de țarc!

— *LA PICIOR,* Clara! am strigat și femela a îngenuncheat lângă mine. M-am prins de excrescențele osoase de care agățam armele și i-am ordonat: *FUGI!*

Linda și Lidia n-au mai așteptat alt îndemn și s-au repezit înainte, dărâmând totul în cale. Am plecat capul pe spinarea Clarei, ca să nu fiu zgâriată de ceva și am pornit în cel mai sălbatic galop din viața mea.

I-am văzut pe polițiștii care mă supravegheau ru- pând-o și ei la fugă, să se adăpostească.

E adevărat că dinozaurii pot atinge, pe distanțe scurte, 80 de kilometri pe oră, dar să pornești din loc o masă de zece tone durează ceva, așa că, în timp ce soldatul Stimm îmi număra secundele în stație, cele trei fetițe păreau că accelerează cu fiecare clipă:

— Trei secunde! strigă Stimm. Două! Una! Impact!

Preț de o clipă nu s-a întâmplat nimic și, ascultând șuieratul vântului prin păr, din cauza vitezei, am sperat că fusese doar o alarmă falsă. Apoi, un bubuit năpraz- nic s-a auzit deodată și pe lângă noi au zburat pietre și bucăți din gratiile metalice și din gard. Numai norocul a făcut ca niciuna să nu fim rănite. La a doua, apoi la a treia explozie eram deja departe, lângă gardul opus al bazei militare și tocmai mă gândeam dacă să trecem dincolo, când Stimm m-a informat, printre accese de tuse, că dronele fuseseră anihilate. Colonelul Spruer mi-a trimis vorbă, câteva minute mai târziu, printr-un polițist militar, să rămân pe loc și să fiu pregătită să fug în pădure cu animalele, dacă se mai anunță vreun pericol.

— Ne retragem în munți, le-am zis, ca-n războaiele de gherilă, fetelor!

De la înălțimea la care mă aflam, observam destul de bine cum maiorul-medic, ajutat de sanitari, acorda primul ajutor rănirilor și cum soldații începeau deja, cu sânge rece, să curețe locul de dărâmăturile generate de cele trei explozii.

După o vreme și-a făcut apariția și colonelul, într-o mașină de teren. Părea bucuros și a zis dintr-o suflare:

— N-avem niciun mort, doar vreo trei răniți, dar răni superficiale. Se pare că țarcul

dinozaurilor a fost ocolit azi de toți cei care nu aveau vreo treabă urgentă pe-acolo.

148

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Arătă cu mâna spre resturile țarcului:

— Dronele astea n-au fost dotate cu rachete performante, spre norocul nostru. Plus că au fost depistate din timp. Să-i lăsăm pe cei îndrituiți să afle ale cui au fost și cine ne poartă pică în halul ăsta. Oricum, m-am convins că tu și animalele tale sunteți mai importanți pentru Armată decât am crezut. Mâine o să vină aici o întreagă echipă de specialiști, să analizeze situația și să caute soluții.

Privi spre animalele care se uitau înspre pădure:

— Unul dintre ei m-a întrebat dacă n-ar fi indicat să construim un adăpost subteran pentru dinozauri. Am zis să te întreb pe tine mai întâi...

Am clătinat din cap:

— Nu cred că e viabil. Fetele nu se vor lăsa niciodată închise într-un buncăr. Mai indicat ar fi să ne petrecem timpul în junglă. Acolo nu le poate depista nimeni ușor. Venim dimineața, le dau de mâncare, iau ordinele de marș, apoi plecăm în patrulare.

— Ce viață ar fi asta? Cât crezi că o să reziști așa?

I-am zâmbit amar:

— Viață de cercetaș, domnule colonel. Și n-am de gând să mă mut în junglă cu totul, ci doar până când veți afla cine vrea să ne ucidă.

— OK, acceptă el, cu inima îndoită. Au apucat să mănânce ceva animalele înainte de explozii?

Nu eram prea sigură, dar îmi aminteam că le luasem de la masă.

— Nu contează, domnule colonel. Chiar dacă nu s-au săturat, vor găsi de mâncare în junglă. Sunt animale de pradă.

— OK. Nu vreau să aflu ce-or să vâneze. Sper doar să nu ajungi cu ele în oraș, la barul în care nu te-au lăsat să dansezi, încercă el o glumă.

Se uită la gardul care înconjura unitatea:

— O să trimit câțiva genești să dărâme gardul, să puteți ieși pe-aici. Nu cred că e indicat să mai folosiți ieșirea principală. Cine știe cine vă mai așteaptă pe acolo?

Am mângâiat-o încet pe Clara și am bătut ușor cu palma în gardul din prefabricate.

— ÎMPINGE, Clara! am spus și într-un minut vreo zece metri din gard era la pământ.

— Trimiteți genești să-l repare, domnule colonel pentru că noi nu mai stăm aici niciun

minut. Ținem legătura prin stație, am arătat eu spre aparat și am în- călecat-o pe Clara.

— Hai, fetelor! Mergem la picnic! am strigat zâmbind, lăsându-1 pe colonel în spatele nostru, clătinând din cap.

Nu știu dacă decizia de a ne petrece timpul în junglă fusese cea mai bună, însă din ziua aceea nu s-a mai aruncat asupra noastră nici măcar c-o pietricică. Ca și cum cineva s-ar fi lămurit de inutilitatea atentatelor și ar fi trântit un capac greu peste toată ideea.

Capitolul 16

Fetița era băieței

A urmat cea mai frumoasă perioadă din viața mea. Dar nu puteam spune nimănui asta. Trebuia să mă prefac că sunt îngrijorată și speriată, în scurtele momente în care mă vedeam cu cei din unitate, însă eu mă simțeam mai liberă ca niciodată. De fapt, legăturile mele cu batalionul se mai țineau doar într-un fir subțire ca o ață și dacă n-ar fi fost nevoie să-mi hrănesc fetele și să schimb acumulatorii de la stația radio, în mod sigur aș fi dat pe-acolo doar o dată pe săptămână.

Colonelul părea și el mulțumit de acest aranjament pentru că era ferm convins că în

pădure, și mai ales dacă ne aflam mereu în mișcare, eram mult mai în siguranță decât în unitate, oricât de bine am fi fost păziți. Important era că bântuiam cu puștoaicele mele prin cele mai îndepărtate și sălbatice coclauri. Africa avea încă nenumărate locuri în care omul nu pusese nicicând piciorul. Chiar dacă număra aproape două miliarde de locuitori, majoritatea se adunaserăm marile aglomerări urbane și de-a lungul fluviilor, și toc-

mai de aceea întâlnisem extrem de puțini pe coclaurile pe unde ne purtau pașii.

O dată cred că m-am îndepărtat la mai mult de 200 de kilometri, căci colonelul, încercând să ia legătura cu mine, a auzit doar niște pârâituri slabe și frânturi disparate de fraze. A trebuit să ne urnim din loc și să ne apropiem de bază pentru a ne auzi mai bine. Nu avea însă nimic important de comunicat. Doar era îngrijorat că de peste trei zile nu mai dădusem nicio veste. Pur și simplu, uitasem să-i mai raportez poziția și eventualele probleme. Era mai ales îngrijorat de faptul că puștoaicele nu se prezentaseră la masa de dimineață, însă găseau, se pare, suficiente animale pe care să le vâneze, încât să nu mai depindă de carcasele de vită oferite de cei de la intendență.

L-am liniștit și ne-am continuat periplul, ajungând într-una din zile la un lac minunat, limpede ca cristalul, adăpostit sub câteva stânci de pe care se prăvălea o cascadă sclipitoare. M-am dezbrăcat și, fără nicio urmă de cumpătare, m-am aruncat în apele cristaline, urmată imediat de fetele mele. În ciuda senzației de euforie pe care o simțeam, eram atentă la tot ce se petrecea în jurul nostru, pentru că deși nu părea un loc frecventat de crocodili, în Africa nu poți să știi niciodată de unde apar. Dar în acea zi n-a fost niciun incident. Am înnoptat în zonă și a doua zi, pe când m-am aventurat mai departe de mal, am simțit deodată că mă atinge ceva pe picior. Înainte să apuc să reacționez,

Clara, care se afla cel mai aproape de mine, s-a repezit ca un fulger și, o clipă mai târziu, a scos în botu-i imens un crocodil uriaș. Lidia și Linda m-au flancat imediat și m-au împins afară din apă, iar după câteva minute, a sosit și Clara, trăgând crocodilul pe mal. Chiar dacă era să-i devin masă, nu m-am bucurat de cruda lui sfâșiere de către dinozauri. Trebuia să mă fi obișnuit până atunci cu ideea că sunt doar niște animale de pradă feroce și că, vrând-nevrând, acesta era modul lor de viață.

După ce au terminat de mâncat crocodilul, mă așteptam să se întindă la soare, să-și facă siesta, așa cum ar fi procedat orice mare carnasier. în loc de asta, însă, după ce au schimbat câteva mârâituri între ele, Clara s-a îndreptat spre mine și m-a împins câțiva metri mai departe de malul apei. Au intrat apoi toate trei în lac și au început să îl patruleze cu atenție și, în mai puțin de trei ore, au terminat tot lacul de dragat. Nu știusem că pot înota atât de bine; uneori stăteau sub apă chiar și câte cinci minute, căutând peste tot cu atenție. Au mai descoperit patru crocodili, pe care i-au ucis și i-au adus lângă mine. Apoi Clara a venit și a început să mă împingă ușor spre apă. Nu mai aveam chef de baie, dar acesta era modul ei de a-mi transmite că lacul era sigur acum și modul meu de a-i mulțumi a fost să intru iarăși câteva minute în apă, să mă bălăcesc.

La câteva zile după aceea, când am revenit la unitate, am fost tentată să-i spun colonelului despre acel

loc și despre episodul cu crocodilii, dar mai apoi am considerat că e mai bine să tac și să țin asta numai pentru mine. Locul mi se părea fascinant și de câteva ori am surprins două dintre puștoaice dispărând în spatele perdelei

de apă făcute de cascadă, în timp ce a treia stătea de pază lângă mine. După câteva astfel de dispariții, am devenit curioasă și, ocolind lacul, am găsit o fâșie îngustă de teren uscat, pe unde am putut ajunge în spatele cascadei. Am descoperit astfel intrarea într-o peșteră imensă, unde Clara și Linda se fugăreau și se hârjoneau fără grijă. La intrare se vedea bine, de la lumina care se strecura prin perdelele de apă ale cascadei, dar apoi urma o porțiune de semiîntuneric, după care peștera era iarăși luminată de razele care se strecurau prin câteva hornuri ce se deschideau în tavan, aidoma unor luminatoare.

Când s-au trezit cu mine înăuntru, cele două au părut nemulțumite și, ușor dar insistent, m-au împins cu boturile lor imense spre ieșire. Am mai aruncat o privire spre adâncimile peșterii, dar cum n-am văzut nimic deosebit, am pășit spre ieșire. împinsă puțin cam tare de Clara, am alunecat și m-am sprijinit, fără să vreau, de unul dintre pereți și mi-am tras rapid mâna. Aproape arsă, căci temperatura rocii nu părea să aibă mai mult de 40 de grade Celsius, dar, cum nu mă aș-teptam să întâlnesc o asemenea căldură acolo, am avut un adevărat șoc. Clara, însă, nu mi-a dat răgaz să cercetez mai îndeaproape fenomenul. Cu delicatețe, dar

și fermitate, m-a condus spre ieșire. în minte, însă, mi se aprinsese o alarmă: dacă pereții fierbinți ai peșterii erau așa din cauza unor roci radioactive și puștoaicele puteau fi afectate?

Colonelul m-a chemat prin stație și mi-a spus că primise informații potrivit cărora pericolul care plana asupra mea și a dinozaurilor fusese înlăturat definitiv. M-am tot întrebat, pe drumul de întoarcere, de unde aflase asta, dar când am ajuns la unitate, văzând cu câtă poftă se reped fetițele asupra carcaselor de vită, nevoia de a dezlega enigma a pierit.

în timp ce dinozaurii mâncau, de mine s-a apropiat un soldat mai în vârstă, care, după ce a tușit de câteva ori, și-a făcut curaj să vorbească:

— Nu vă supărați, domnișoară sergent-major... Aș vrea să vă spun ceva.

Era cel care se ocupa de hrana puștoaicelor, după dispariția lui Tim Slade și nu-mi aminteam să fi schimbat prea multe vorbe cu el până atunci.

— Spune, l-am încurajat.

Și-a scos boneta și a frământat-o neliniștit în mână, căutându-și cuvintele.

— Nu știu cum să vă zic, începu el, dar cred că faceți o greșeală.

Trebuia să dau dovadă de tact si răbdare.

— Ce fel de greșeală?

— Păi, vă aud mereu că le spuneți animalelor ba puștoaice, ba fetițe...

155

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Probabil că nu era singurul nelămurit pe tema asta, așa că am hotărât să îi explic:

— Vezi dumneata, animalele astea, chiar dacă toți le zicem dinozauri, sunt de fapt femele de tyranno- zaur, pentru că, în cazul lor, femelele sunt mai mari, mai robuste și mai bine pregătite să...

M-am oprit, pentru că soldatul, fără să spună nimic, arătă cu degetul spre Linda, care tocmai terminase de mâncat și acum se întindea, arătându-și abdomenul în toată splendoarea. Iar ceea ce cu greu se zărea acolo, fără îndoială că n-ar fi trebuit să se afle în dotarea unei puștoaice, indiferent de regnul din care ar fi făcut parte.

— Una din... fetitele dumneavoastră e... băietei în toată regula, râse soldatul și se îndepărtă în lumina apusului, mustăcind, lăsându-mă să analizez uluită problema.

Am făcut un set de fotografii și am căutat un loc mai izolat, să mă gândesc în tihnă. După câteva ore, am luat o decizie și după ce m-am asigurat că nu e nimeni în preajmă, l-am apelat pe colonelul Thompson.

— Știu că e miezul nopții la

dumneavoastră, domnule colonel, dar sunt sigură c-o să vă piară somnul când o să vedeți pozele pe care tocmai vi le trimit.

Am așteptat răbdătoare ca setul de fotografii să ajungă la el. Și i-am auzit respirația accelerându-se, pe măsură ce realiza despre ce e vorba.

— Sper că-i o glumă, exclamă el, mai mult în șoaptă, cu îngrijorare în glas.

— Nu e, domnule colonel. în seara asta am văzut și eu…

După câteva clipe de tăcere, oftă și mă întrebă:

— Există posibilitatea să fie o greșeală? Adică, să fie o reflexie de lumină sau ceva asemănător?

Am pufnit disprețuitoare:

— Domnule colonel, sunt crescută la o fermă și chiar dacă noi nu înmulțeam dinozauri acolo, am avut destule animale, așa că pot să confirm fără nicio umbră de îndoială: Linda nu mai e femelă, ci un mascul funcțional din toate punctele de vedere!

— Ce te face să crezi asta? a întrebat.

I-am povestit despre hârjoana nevinovată a Lindei cu Clara, în peșteră. Cel puțin, asta crezusem atunci că este. Acum îmi schimbasem părerea.

— Doamne, Dumnezeule! Trebuie să vii aici cât de repede poți, să vorbim cu profesorul Douglas. Sper să nu fie prea târziu!

I-am explicat despre felul în care reacționau fetițele în lipsa mea și a început să râdă.

— Dacă îmi aduc aminte, prima comandă pe care ai folosit-o cu ele, a fost tocmai... *AȘTEAPTA.* Dacă a funcționat atunci, de ce n-ar funcționa și acum?

— Păi, credeam că se referă doar la intervale mici de timp, nu la câteva zile sau chiar săptămâni.

— Citește manualul mai bine și pe urmă discutăm.

în drum spre biroul său, am recitit partea despre comenzi din manual. La comanda *AȘTEAPTA* și la ca-

racteristicile ei, puteam specifica durata cât trebuia animalul să aștepte. Era destul să rostesc *AȘTEAPTA O ZI, AȘTEAPTĂ O SĂPTĂMÂNĂ, AȘTEAPTĂ O LUNĂ* și fetele urmau să mă aștepte intervalul de timp indicat prin comandă.

Capitolul 17

Home, sweet home!

După ce comandatul unității s-a convins că dinozaurii pot sta liniștiți în lipsa mea, n-a mai avut nimic împotrivă să mă lase să plec pentru câteva zile în concediu.

— OK, dacă zici că nu-i apucă strechea, îți promit că vei avea un loc în primul avion care pleacă spre țară.

întâmplător, acesta era un bătrân cargou imens, de tip Lockheed Martin C-130J Super Hercules, care, după cum arăta, chiar părea fabricat pe vremea dinozaurilor. Adusese ajutoare umanitare în Africa, iar acum se întorcea gol spre casă. Văzându-mi privirea plină de îndoieli, căpitanul avionului începu să râdă și-mi spuse:

— Domnișoară sergent-major, colonelul a solicitat la aeroport cel mai sigur mijloc de transport aerian spre țară pentru dumneata. (Făcu un gest larg spre imensul cargou.) Asta este! Poate că n-are confortul și luxul unui Air Jet, dar, credeți-mă, uriașul ăsta ne va duce în siguranță în America.

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

M-am mulțumit să-i zâmbesc ușor și am

păşit în cala avionului, căutându-mi un loc cât mai comod ca să pot dormi. Alţi pasageri nu mai erau, iar cei patru membri ai echipajului păreau preocupaţi de ceea ce făceau, ca să mai aibă timp şi de mine. După decolare, m-am cufundat în gânduri, pe scaunul tare, în vreme ce pasărea gri de oţel se ţâra cu 600 de kilometri pe oră spre America. Nici nu mi-am dat seama cum am adormit. Pe la jumătatea drumului, navigatorul m-a trezit şi mi-a adus o tavă cu un ceai cald şi o raţie militară. Am mâncat ca prin vis şi am adormit iarăşi, tre- zindu-mă abia când am ajuns pe aeroportul de destinaţie.

M-am întins ca să mă dezmorţesc, am mulţumit echipajului, am coborât şi am intrat în prima toaletă, să mă aranjez un pic. Aveam urme adânci pe faţă, de la spătarul scaunului de care mă sprijinisem în timpul somnului.

Am părăsit repede incinta militarizată, am închiriat o maşină din parcarea aeroportului din Dallas şi în trei ore eram acasă. Deşi i-am telefonat din maşină mamei, anunţând-o că voi ajunge pe la amiază, tot nu îi venea să creadă când m-a văzut în faţa porţii.

M-a privit mult timp înmărmurită, apoi şi-a dus mâna la gură, ca şi cum ar fi vrut să îşi oprească toate vorbele. Dar în cele din urmă a răbufnit:

— Doamne, Amber, ce ţi-au făcut? Eşti slabă ca un schelet!

Am zâmbit, gândindu-mă că goana prin junglă cu dinozaurii nu prea era făcută pentru cele dornice să se îngrașe, dar cum nu puteam să-i spun așa ceva, am liniștit-o:

— Mamă, nu uita că sunt în armată și acolo nu prea e timp de lenevit.

Dar ea se tot uita la mine, uluită, așa că am pășit grăbită în casă și m-am oprit în fața oglinzii mari din sufragerie, să mă privesc mai bine: la mine se uita lung o fată slăbuță, cu chipul tras, păr auriu și doi ochi adânci și albaștri. Uniforma era mototolită și adăuga și ea o notă de dezolare înfățișării mele.

— Lasă, mama, fac o baie și-o să vezi că voi fi ca nouă.

Am intrat în camera mea, rămasă la fel ca în ziua în care plecasem; am aruncat uniforma într-un colț, mi-am umplut cada cu apă și m-am lungit în ea, bu- curându-mă din plin de o baie ca acasă. N-am ieșit de acolo decât când mama m-a strigat din spatele ușii, îngrijorată.

I-am spus să-mi dea zece minute, am ieșit din baie, am ales o rochiță albastră și am încercat să îi prind la spate câteva cute care, cu un an și ceva în urmă, nu existau, astfel încât să nu atârne pe mine. Când am coborât, mama m-a privit cu ochi critic, dar n-a spus nimic. Doar a dat ușor din cap și m-a invitat la

masă. întinsese pe ea atâtea bunătăți, încât aveam impresia că vrea să-mi pună kilogramele lipsă la loc în numai câteva zile.

161

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— Tata când vine? am întrebat, după ce m-am săturat, gândindu-mă cu un ușor sentiment de vinovăție că poate ar fi fost indicat să întreb asta înainte de a începe să mâncăm.

— Lasă-l pe taică-tău, răspunse mama zâmbind. Știi bine că nu lasă câmpul ăla nici dacă i-ar fi sosit băiatul din armată.

Tata avea câteva zeci de hectare și „se juca de-a agricultura", după cum spunea mama, dar adevărul era că întotdeauna se descurca de minune cu joaca lui și ghicea cu un an înainte la care dintre cereale le va crește prețul, de parcă ar fi avut un glob fermecat. Iar treaba cu băiatul sosit din armată era o vorbă de-a noastră scoasă atunci când mă înrolasem: tata era convins că alesesem cariera militară numai pentru a-i demonstra lui că pot ține cu brio locul băiatului pe care și-l dorise toată viața.

De fapt, situația era mai complicată și eu aveam de gând să o complic și mai mult, dar n-aveam ce face. Am așteptat un moment potrivit și, după ce am ajutat-o pe mama să strângă resturile mesei, am tras-o deoparte și

am rugat-o:

— Mamă, n-aș vrea să te superi, dar trebuie să te întreb ceva mai delicat...

Mama s-a șters îndelung pe mâini, conștientă parcă de ceea ce urma să-i cer. S-a așezat pe scaun și m-a privit lung.

— întreabă, a spus simplu, cu voce pierdută.

162

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

M-am așezat și eu, strângând din pumni sub masă, dar nu am renunțat, fiindcă trebuia să știu:

— Mamă, eu sunt copilul vostru natural sau sunt înfiată?

Tăcerea se lăsă grea între noi, punctată doar de apa care picura din robinetul chiuvetei, pe care ea nu-1 strânsese până la capăt.

— Ce-ți veni să întrebi asta? făcu ea într-un târziu.

— Așa, pur și simplu...

— Nu te-am îngrijit noi cum ai vrut? Nu ți-am fost alături de câte ori ai avut nevoie?

M-am ridicat de la masă mai mult ca să o întrerup, deși am mers să închid robinetul chiuvetei:

— Mamă, nici vorbă de așa ceva. Pur și simplu... sunt prea diferită de voi și nu-mi pot explica motivul. Voi sunteți amândoi foarte

bruneți, iar eu am pielea albă și păr auriu, aproape blond. Voi ochi căprui, eu ochi albaștri...

Mama lăsă capul în jos:

— Speram să nu vină niciodată ziua asta. Dar știam că va veni, căci tu ai fost întotdeauna o fată isteață. în cele din urmă tot trebuia să-ți spunem.

S-a ridicat și și-a umplut un pahar cu apă. A băut câteva înghițituri mici și a continuat, revenind pe scaun:

— Eu și tatăl tău eram căsătoriți de ceva ani și încă nu rămăsesem gravidă. Am făcut nenumărate analize, și eu și el, dar nimeni nu-și putea explica motivul infertilității, pentru că totul părea în regulă.

163

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Uitase iarăși să închidă bine robinetul și păru deranjată de zgomotul picăturilor sau poate doar căuta ceva s-o distragă, s-o ajute să mărturisească mai ușor ce avea pe suflet. S-a ridicat să-l închidă, după care s-a întors iar la masă, s-a aplecat spre mine și m-a privit direct în ochi:

— Aproape că renunțasem la ideea de a avea copii și chiar ne gândeam să adoptăm unul, când un prieten de-a tatălui tău ne-a recomandat o clinică privată, cu rezultate excepționale. Era un program nou, cumva

secret, dar tatăl tău a investit banii obținuți pe recolta dintr-un an și a mituit pe cine trebuia... și uite așa m-am trezit inclusă în programul special de inseminare artificială.

Mă apucă de mâini și mă strânse puternic:

— Ce îți spun eu acum, te rog să nu-i zici niciodată tatălui tău. Orgoliul lui a suferit destul atunci când a aflat cum vom proceda, dar a trecut cu tărie peste asta și când a vorbit cu profesorul Douglas, a făcut chiar haz de necaz și a bravat zicând că, dacă tot e să aleagă, atunci el vrea un băiat înalt și blond, să alerge toate fetele după el.

— Profesorul... Douglas?! am întrebat și am sperat ca mama să nu vadă că tresărisem.

— Da, răspunse ea. Un anume profesor Douglas era șeful acelei clinici private. De ce întrebi?

— Am cunoscut și eu pe cineva pe care îl cheamă Douglas, am răspuns, cât mai neutru posibil.

— Probabil că e doar o coincidentă, dădu mama din mână și continuă: Imediat după ce am rămas gravidă, clinica s-a închis, iar despre profesor n-a mai auzit nimeni nimic. Oricum, nouă nu ne-a mai păsat, fiindcă ne atinsesem scopul: și chiar dacă n-am născut un băiat, cum a sperat tatăl tău, ne-am ales

cu o fetiță care, cel puțin până pe la vreo zece ani, a fost gălbioară ca floarea soarelui.

Arătă spre peretele sufrageriei plin cu poze de-ale mele, de la diferite aniversări. Am zâmbit privindu-le și n-am putut să nu-i dau dreptate: până pe la vreo zece ani avusesem un păr atât de galben încât părea vopsit. Abia după aceea începuse să se mai închidă și să capete nuanța de auriu închis pe care o aveam acum.

Și îmi aduceam aminte și de încercările tatălui meu de a uita că nu are un băiat și de a mă învăța tot ce ar fi vrut să știe puștiul lui, astfel că foarte de timpuriu învățasem să călăresc și să conduc tractoare.

— N-o să-i spun nimic, mamă. Pentru mine ați fost și rămâneți cei mai buni părinți din lume.

Am îmbrătisat-o strâns si, vizibil mulțumită că scă- pase de o piatră de pe inimă, cu ochii în lacrimi, s-a apucat să pregătească una dintre specialitățile ei, iar eu i-am zis că merg să fac o plimbare prin grădină. Am intrat mai întâi în șopron și am luat o cazma și o lopată. Cu ele pe umăr, m-am îndreptat, pe furiș și parcă vinovată, spre locul unde o îngropasem, cu mulți ani în urmă, pe Bella, cățelușa mea husky. în capul meu,

zumzetul creștea în intensitate și ochii mi se tot întorceau, fără să vreau, înapoi spre casă, ca și cum mi-ar fi arătat direcția spre care ar fi trebuit să pornesc. Am strâns însă din dinți și am continuat să merg.

Săpând repede și ordonat, cum mă învățaseră instructorii de la Fort Hood când făceam adăposturile individuale, n-a trecut mai mult de zece minute până să realizez că în mormântul Bellei nu era nimic. Nici măcar pledul ei, pe care își petrecuse ultimele zile de viață. Am așezat bucățile de iarbă desprinse înapoi peste mormânt, astfel încât nu se observa că aș fi umblat acolo. M-am spălat pe mâini la cișmeaua din curte și am intrat în casă. Mama îmi curățase și-mi călcase uniforma.

Văzându-mi privirea uimită, mi-a explicat:

— L-am sunat, totuși, pe tatăl tău. Vine mai repede și m-am gândit că... (ezită o clipă) m-am gândit că i-ai face o mare bucurie dacă te-ar vedea în uniformă.

— Cu drag, mamă, nicio problemă.

Am luat uniforma și am urcat la mine în cameră, să mă schimb, apoi l-am așteptat pe tata afară, pe treptele de la intrare.

Mama s-a apropiat, privindu-mă pe furiș:

— Ești o fată tare frumoasă, Amber. N-ar trebui să spun, dar ești atât de frumoasă, încât uneori mă întreb cum de nu-ți găsești și tu pe cineva?

Am ridicat din umeri. Dar trebuia să-i

răspund. Altfel, ar fi reluat subiectul iar și iar.

166

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— Mamă, sunt angajată în armată și acolo există un afurisit de regulament pe care trebuie să îl respectăm cu toții, și femeile și bărbații. Iar articolul 50 din acest regulament interzice în mod categoric relațiile între camarazi, așa că... știi, nu prea pot să-mi găsesc prieteni cât sunt în armată.

M-a privit cu îndoială, așa că am continuat:

— Și ca să te liniștesc până la capăt, să știi că nu-mi plac fetele... cel puțin, nu în felul în care te gândești tu. îmi plac bărbații, ca la orice fată normală, numai că... n-a sosit încă vremea. Crede-mă.

Puțin mai liniștită, a ridicat privirea și a făcut bucuroasă semn spre drumul principal, de unde se apropia tractorul tatei. Apoi s-a restras în casă, să mă lase să-l întâmpin singură.

Când tata a intrat în curte și s-a apropiat, am luat poziția de drepți și l-am salutat bățoasă, făcându-mă că nu-i văd lacrimile când mi-a răspuns la salut.

— Ce faci, soldățelul meu iubit? a spus el, cu voce tremurândă.

Și m-a luat în brațe și m-a strâns la fel de tare ca în copilărie. Mâinile lui mari cât niște lopeți, bătătorite de muncă, îmi mângâiau

părul și o clipă, doar o clipă, mi-am imaginat că sunt iar fetița de odinioară, ce alerga cu Bella prin pădurea din spatele grădinii. Doar eu și ea, fără griji, dinozauri, zumzet și vocile din cap.

Ziua și seara petrecută cu ai mei, în casa copilăriei, au trecut aproape fără să-mi dau seama. Iar seara, ră-

_pusă de Sergiu emoții și de oboseală, am picat frântă în pat, cu gândul că a doua zi trebuia să mă trezesc dis-de-di- mineață, pentru a nu întârzia la întâlnirea cu colonelul Thompson.

Capitolul 18

Visele doctorului Douglas

Am ajuns la locuința profesorului Douglas duminică pe la prânz. Nu răspundea la telefon. Dar colonelul Thompson știa unde locuiește, așa că ne-am hotărât, în cele din urmă, să cădem pe capul lui direct, fără să-l mai anunțăm.

— Puteam să-i trimitem măcar un mesaj pe telefon sau un e-mail, am spus eu la un moment dat, cuprinsă de remușcări, dar colonelul Thompson a scuturat din cap.

— Poate chiar e mai bine că ajungem pe neașteptate. Abia nu-i mai dăm timp să pregătească cine știe ce poveste cu care să ne îmbrobodească. Pentru că, zău așa, n-aș vrea să ne amețească iarăși cu explicații de doi bani. Mai ales după ce am aflat ce se întâmplă cu dinozaurii tăi.

Conducea relaxat, șoseaua era liberă și se vedea că nu era prima dată când mergea pe drumul acela.

După câteva minute de tăcere, își continuă ideea:

— In viața mea n-am cunoscut un om cu o putere de convingere mai mare. Să fi văzut cum îi mâncau

din palmă durii din Comisia de Apărare a Senatului. Parcă îi sorbeau vorbele din gură, nu alta. I-a convins din două vorbe și trei mișcări.

— în afara cazului în care nu erau gata convinși, am mormăit eu și el fu gata să oprească mașina de emoție.

I

întoarse capul spre mine și mă întrebă:

— Ce vrei să spui cu asta?

Chiar dacă era o porțiune dreaptă de drum, nu mă simțeam confortabil ca cineva să conducă cu privirea spre mine, așa că i-am arătat printr-un gest șoseaua și abia după ce a întors capul am continuat:

— Imediat după moartea Bellei, cățelușa mea husky, am început să aud o voce în cap, care îmi spunea ce să fac. Dacă nu voiam să fac ce mi se spunea, simțeam un zumzet care devenea din ce în ce mai tare, până când, în cele din urmă, trebuia să mă supun. Așa am ajuns să mă înrolez în armată, deși eu voiam să fac școala de teatru.

A oprit cu totul mașina, trăgând pe dreapta într-un refugiu. M-a privit lung, apoi a pus capul pe volan și, când l-a ridicat, a exclamat:

— Deci și tu... Credeam că numai eu sunt atins de „nebunia" asta.

— Și eu sunt, am zis. Mai mult ca sigur că și profesorul Douglas și cine știe câți or mai

fi.

Respiră adânc, părând că își revine și porni mașina. Plecă încet de pe loc și-mi transmise hotătârea sa:

— Haide, totuși, la profesor... Sunt sigur că știe mai multe decât spune.

Locuința lui Douglas era o veche casă colonială, restaurată și bine întreținută, iar când colonelul a parcat mașina, am avut surpriza să zărim silueta subțiratică a profesorului între coloanele din față.

— Vă așteptam, ne spuse el, după saluturile de rigoare.

— Aveți cumva un glob magic? am întrebat, încercând să imprim discuției un ton colocvial, care se preta mai bine la ceea ce aveam de gând să întrebăm.

Profesorul mi-a zâmbit părintește și m-a luat de după umeri, conducându-mă în casă. Colonelul Thompson ne urmă. Abia când am ajuns în holul mare și spațios mi-a răspuns:

— N-am niciun glob magic, draga mea. în schimb, eu, spre deosebire de voi, nu doar că aud voci, ci văd și imagini, așa, ca în niște vise.

Observând privirile pe care le-am schimbat rapid cu colonelul, a zâmbit si a continuat:

— Vise destul de vagi și neclare, pentru că

uneori le am în stare de trezie și se suprapun peste realitatea curentă, astfel că devin foarte greu de analizat.

Arătă spre o ușă cu cifru, de pe peretele depărtat al holului, și ne pofti într-acolo:

— Am dat liber azi personalului, ca să putem sta în liniște de vorbă și cred că cel mai bine voi răspunde nelămuririlor voastre în laborator.

171

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

După ce deschise ușa, am pășit într-un laborator de-a dreptul spațios, ceea ce era uimitor, fiindcă, văzută de afară, casa nu părea cine știe ce clădire uriașă. Pereții erau plini cu rafturi cu aparatură, pe mese se vedea sticlărie de laborator, iar câteva microscoape puternice își etalau strălucirea.

Intr-un colț, o centrifugă zumzăia liniștită, dar profesorul o opri, murmurând:

— Nu vreau să existe nimic care să ne perturbe și acum... cred că nu mai e nevoie de ceea ce e în ea.

Goli o masă, manevră ceva cu un ibric care părea singura piesă veche din tot laboratorul și reveni cu o tavă pe care se aflau trei cești de ceai fierbinte. Luă un carnețel pe care scrise câteva cuvinte. întoarse apoi carnețelul, pe rând, atât spre mine, cât și spre colonel și am putut citi amândoi cuvintele

scrise în grabă: „Beți infuzia repede și fără să întrebați nimic!"

In ciuda interdicției, am dat să întreb ce era șarada aceea, dar profesorul duse un deget la buze și arătă spre cănile din fața noastră.

Am dus ceașca la gură și am gustat lichidul maroniu din ea: avea un gust puțin amărui și părea făcut dintr-un amestec de plante medicinale. După vreun minut, mi-am dat seama că zumzetul din mintea mea, care mă însoțise ca un zgomot de fond slăbea tot mai mult și, curând, dispăru cu totul.

Văzând uimirea de pe fața mea, profesorul zâmbi și ne explică:

— Ceai din *Leonurus cardiaca.* Se duse și mai umplu o dată cești le. Dintre sutele de plante încercate, se pare că e singurul ceai în stare să reducă volumul vocilor și să scadă zumzăitul până la un nivel suportabil sau chiar, uneori, să îl anuleze cu totul. Se găsește în farmacii și e folosit, ocazional, pentru tratarea anxietății. încercați să mai beți o porție și-o să vedeți ce se întâmplă. Abia de la a doua cană vor reacționa și vocile, apoi vor dispărea.

Am dus precaută a doua ceașcă la buze și imediat am auzit glasul care îmi ordona, de

data asta cu o vizibilă notă de iritare răutăcioasă:

— *Nu bea! Rău! Nu bea!*

Am mai luat o gură fierbinte și imediat glasul din mintea mea s-a transformat într-un bolborosit furios. Am mai luat încă o gură și bâzâitul mi se păru cu adevărat suportabil.

— Vocea îmi spune să nu beau, le-am zis celor doi, sorbind însă o nouă gură mare de infuzie.

Profesorul Douglas zâmbi cu gura până la urechi:

— Bea-1 tot! Fă-o repede și bea-1 cât mai cald. Cel puțin două ore vei avea parte de liniște.

Am golit ceașca și exemplul mi-a fost urmat imediat de colonelul Thompson, care s-a luminat imediat la față.

Profesorul dădu din cap, cu o mină satisfăcută:

— Acum vom avea cel puțin două ore în care putem discuta în liniște. Am găsit și alte substanțe care

_blochează Sergiu vocile, dar ceaiul ăsta e cel mai simplu și mai ușor de folosit. în plus, sunt pline farmaciile naturiste de el și chiar dacă nu crește în America, e importat în cantități industriale din Europa. Acolo i se zice *talpa gâștii.*

Arătă spre ibric și continuă:

— Problema e că nu putem să bem din el din două în două ore, fiindcă luat în cantități mari intervine intoleranța. Să ne grăbim, așadar, să discutăm ce avem de discutat.

Am privit spre colonelul Thompson, care îmi făcu semn să vorbesc eu prima.

— Mai întâi vreau să vă întreb dacă sunteți unul și același profesor Douglas care, cu peste 20 de ani în urmă, a condus o clinică privată de fertilitate, unde se făcea și inseminare artificială?

Colonelul îl privi dintr-o parte, ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată:

— V-ați ocupat și cu așa ceva?!

Profesorul ridică din umeri:

— Parcă n-ați ști? M-am ocupat de tot ce îmi spuneau vocile să lucrez. Numai că... vedeți voi, de cele mai multe ori executam lucrurile astea așa, ca într-un fel de transă, și mă trezeam buimac, câteva ore mai târziu, mirat eu însumi de lucrurile pe care mă puseseră să le fac. Uneori mă simțeam ca o pensetă umană care e pusă să ia trei micrograme din substanța A și să o amestece cu patru micrograme din substanța B, iar cu

ceea ce Sergiu rezulta, să facă ceva ce nu-mi mai aminteam peste câteva ore.

Sorbi din ceașca lui de ceai și continuă:

— La mine, problema e mai accentuată

decât la voi și din cauza asta sunt nevoit să beau mai des. Am analizat compoziția infuziei și zilele astea, în sfârșit, sper să reușesc să izolez substanța care ne ferește de voci și zumzet. Voi încerca să prepar niște pastile pe care să le purtăm în permanență asupra noastră, să nu fim nevoiți să umblăm cu termosul după noi.

Ascultam atentă explicațiile lui și o întrebare nu-mi dădea pace. Am încercat să o formulez cât mai simplu și, în cele din urmă, l-am întrebat direct:

— Atunci, domnule profesor, cine sunt eu? Sunt „fabricată", ca să spun așa, din componente umane sau și în cazul meu ați luat un microgram de aici și două de dincolo?

Profesorul mă privi trist, apoi oftă adânc și îmi făcu semn să mă ridic și să-l urmez până la un perete de care atârna o oglindă. îi făcu semn colonelului să se apropie și el, și abia apoi îmi răspunse:

— S-ar putea să-ți pară rău că ai întrebat, dar există o metodă sigură de a afla cine ești.

îmi prinse mâinile la spate și îi spuse colonelului:

— Ține-i mâinile, te rog, și strânge-le cât poți de bine. Nu uitați că totul e doar un experiment.

Spre deosebire de Clara, care de obicei executa prompt comenzile, colonelul privi spre profesor, privi

spre mine, apoi, după ce întoarse ordinul pe toate părțile, întrebă nedumerit:

— Pentru ce naiba să fac asta?

— E doar un experiment, îl liniști profesorul și îmi zâmbi și mie.

în cele din urmă, colonelul trecu în spatele meu, îmi prinse mâinile la spate și mi le ținu strâns, așa cum îi ceruse Douglas.

Acesta se postă în fața mea și, zâmbindu-mi fals liniștitor, îmi trase brusc o palmă peste față, încât am văzut, la propriu, stele verzi. înainte de a putea reacționa, îmi întoarse chipul spre oglinda atârnată pe peretele laboratorului și îi zise colonelului.

— Acum las-o să vadă!

Cu obrazul în flăcări, am dat să mă întorc spre profesor și să-i spun câteva, uitând de grade și de respect, dar privirea mi-a fost atrasă de oglinda de unde se uita la mine o cu totul altă persoană. Dacă fața părea la fel, ochii în mod sigur nu mi-i recunoșteam: deveniseră verzi ca smaraldul și aveau două pupile negre, verticale și imense ca două hăuri. Un val de spaimă, dar și de fascinație m-a cuprins deodată și m-a făcut să mă trag înapoi, până când m-am lovit de colonelul Thompson, care nici el nu-și putea lua privirea uluită de la reflexia mea din oglindă.

După ce ne-a lăsat o vreme să ne uităm la

noua mea înfățișare, profesorul Douglas ne-a mărturisit, cu un zâmbet amar pe chip:

— Dacă ai avea tupeul să ne pocnești sau ai găsi o altă cale prin care să ne înfurii la extrem, ai avea surpriza să vezi că atât eu, cât și colonelul, am avea ochii exact ca ai tăi.

Umplu de la chiuveta din fața oglinzii un pahar cu apă și mi-1 întinse fără să mai spună nimic. După ce l-am băut și m-am mai liniștit, a adăugat:

— Și ca noi, cine știe câți or mai fi, numai că nu putem umbla pe străzi să pălmuim oamenii la întâmplare, pentru a afla câți dintre ei sunt ca noi și câți au rămas normali.

Am oftat, am mai băut puțină apă și, după ce mi-am clătit fața, am privit fascinată cum pupilele acelea negre ca tăciunele se retrag încetul cu încetul. în câteva minute, din oglindă mă priveau iar ochii mei albaștri și inocenți.

Simțeam că tremur, dar acum nu din cauza palmei primite, ci datorită implicațiilor acelei dezvăluiri: în mine se.ascundea cineva de care eu habar n-aveam!

M-am așezat la masă și mi-am mai turnat o ceașcă de ceai, încercând instinctiv să mă apăr de voce și de ce însemna ea.

Au venit și ceilalți doi lângă mine și

colonelul a conchis:

— Noi venisem să vă spunem că Linda s-a transformat în mascul, dar se pare că dumneavoastră aveți mai multe vești să ne dați, așa că ar fi bine să vorbiți primul.

— Cum doriți, spuse profesorul și începu să ne spună cea mai incredibilă poveste pe care o puteam auzi. Și pe care, dacă n-ar fi fost confirmată în parte de propria-mi experiență, n-aș fi crezut-o cu niciun chip și aș fi catalogat-o imediat o simplă teorie a conspirației.

— Cum sunt cel mai în vârstă dintre noi, probabil că eu am fost primul care am avut aceste vise și am auzit vocile. Și lucrul acesta a început foarte devreme, încă din copilăria mea timpurie, astfel că nu mi s-a părut ceva deplasat. Chiar și părinții mei își închipuiau, când le povesteam despre experiențele mele, că nu era vorba decât despre un prieten imaginar, cum au mulți copii de vârstă preșcolară. Ba mai mult, erau încântați de existența acestui prieten imaginar, mai ales pentru că mă sfătuia de bine și mă ferea de pericole. Bunica mea spunea că e „îngerul meu păzitor", dar după ce am mai crescut, mi-am dat seama că era vorba de cineva care mă

voia cu orice preț în viață pentru că avea planuri mari cu mine.

— Cineva? Cine? am întrebat. Extra terești? O civilizație reptiliană?

Profesorul Douglas clătină din cap.

— Nu am habar, dar dacă vom pune cap la cap tot ce știm fiecare în parte despre această problemă, probabil că vom reuși să aflăm, în cele din urmă. Există un principiu filosofic, numit *Briciul lui Occam* sau principiul parcimoniei, care spune că după ce elimini toate

ipotezele improbabile, ceea ce rămâne e în mod sigur adevărat, așa că hai să vă spun ce știu eu.

Ne-am așezat mai comod, pregătiți să ascultăm.

— La vârsta de 12 ani mi-am dat seama că ceva nu e în regulă cu mine, atunci când, la urcarea într-un autobuz care urma să mă ducă, împreună cu câțiva colegi, într-o excursie, am auzit mai tare ca niciodată vocea. *Pericol, nu urca!* îmi striga ea și, pentru că nu voiam să mă fac de râs în fața colegilor și am îndrăznit să o înfrunt, am simțit un bâzâit mai puternic ca niciodată, care mi-a dat o migrenă îngrozitoare. Pur și simplu, am simțit că îmi pleznește capul de

durere și, ca să scap de ea, am început să mă izbesc cu capul de trotuar și de ziduri. Bineînțeles că autobuzul a plecat în excursie fără mine, iar eu am fost dus la spital, unde s-a constatat că în afară de cucuiele pe care mi le făcusem singur, nu aveam nicio altă afecțiune. între timp, a sosit vestea că autobuzul în care se aflaseră colegii mei se răsturnase într-o prăpastie din Munții Stâncoși și niciunul dintre ei nu supraviețuise.

După întâmplarea asta am început să fiu mai atent la ce îmi spunea vocea și să ascult sfaturile ei. Au trecut mul ți ani, m-a mai scăpat din câteva pericole, până când am început să mă întreb cine este. Era vorba de vocea mea interioară? Era un înger păzitor, așa cum îmi spusese bunica? Eram atras încă din tinerețe de biochimie și curând am ajuns un specialist renumit, dar uneori îmi puneam întrebarea dacă această pa-

siune a Sergiu mea nu era cumva tot indusă.
Dacă nu cumva cel din spatele vocii avea nevoie de un biochimist pentru a-și duce planurile la îndeplinire?

Făcu o pauză mai lungă și m-am simțit îndemnată să îl îndemn:

— Și așa a fost?

Oftă și dădu din cap:

— Se pare că da. M-am convins de asta

când am simțit brusc nevoia să readuc la viață dinozaurii, și nu orice fel de dinozauri, ci tocmai T. Rex. Tot atunci am început să am și halucinații, care păreau atât de reale, încât, atunci când mă trezeam, realitatea din jurul meu mi se părea a fi, de fapt, visul. Și mai aveam impresia că visele îmi erau trimise de două entități diferite, care adesea nu prea cădeau de acord cu ce să-mi transmită. Primul dintre aceste vise a fost și cel mai impresionant, pentru că mi s-a părut că a durat o eternitate, în el era vorba despre niște broaște țestoase uriașe, care trăiau într-un loc radioactiv și care atunci când îmbătrâneau erau mânate de un instinct interior care le trimitea să moară undeva, într-o peșteră aflată pe lângă marele Rift African. *„Le-am trimis la moarte ca să vă puteți naște voi",* îmi spunea cineva în vis și n-am înțeles despre ce e vorba până când, în visul următor, n-am primit mai multe informații. în peștera care avea pereții luminoși a intrat, la un moment dat, o ceată de maimuțe bipede, care, după o vreme, au ieșit de acolo transformate în... oameni.

180

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— Peștera unde m-au dus fetițele mele! am exclamat și le-am povestit, cu lux de amănunte, despre întâmplările de lângă lac.

— Nu știu dacă e aceeași pe care am visat-o eu, făcu profesorul, dar în mod sigur e radioactivă, dacă spui că avea pereții calzi. Va trebui să luăm cu noi un contor Geiger, când o vom vizita, pentru că va trebui să o vizităm împreună, în cele din urmă.

— Spuneați ceva de *Briciul lui Occam,* îl îmboldi colonelul. Când îl ascutim?

»

Profesorul zâmbi slab la încercarea de glumă a ofițerului și continuă:

— înainte de a trece mai departe, va trebui să vă mai povestesc ceva din copilăria mea. încă de pe atunci îmi plăcea enorm să citesc tot ce îmi pica în mână și, la fel ca toți copiii care au un tată iubitor, și eu am avut o căsuță într-un copac, care stătea să se prăbușească sub greutatea cărților pe care le cărasem acolo. Luat cu cititul, uitam de mese și atunci tata a găsit o rezolvare, acceptată de toată lumea: în bucătărie, la îndemâna mamei, a instalat un mâner legat la o sfoară care, după ce ocolea jumătate de grădină, ajungea până unde citeam eu. Iar când masa era gata, mama trăgea de mâner și eu, conform înțelegerii, lăsam lectura și coboram din copac, să mănânc.

— Și credeți că noi suntem copiii care răspundem la semnal atunci când cineva trage de sfoară? întrebă sarcastic colonelul.

Profesorul Douglas răspunse amar:

— Nu, domnule colonel, nu suntem copiii gata să răspundă la semnal. Suntem clopoțeii meniți să îi anunțe pe copii că masa e gata...

Aduse de undeva o coală mare de hârtie și, cu un marker negru, desenă pe ea un mâner stilizat, prelungit cu o sfoară care se termina la capăt cu un clopoțel, pe care desenă un chip de fată care semăna supărător de mult cu mine.

Am făcut o grimasă, dar profesorul își continuă munca de artist amator și sub mânerul stilizat de la capătul celălalt al sforii desenă o farfurie, în care, la fel de schematic, dar ușor de recunoscut, îl desenă pe colonel.

— Asta ce naiba vrea să însemne? întrebă exasperat colonelul.

Profesorul termină desenul, îl mai admiră câteva clipe, apoi întoarse foaia de hârtie spre noi, să îi putem admira opera și zise:

— Asta înseamnă că atunci când mânerul va fi tras, cineva se va pregăti de masă.

— Cu tot respectul, domnule profesor, dar asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o până acum! exclamă colonelul.

— Mda, e posibil ca să fi exagerat puțin. Probabil că noi trei nu vom fi serviți. Noi cred că suntem mai degrabă chelneri sau poate bucătari, în niciun caz nu vom fi gătiți și mâncați.

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Amândoi ne uitam la el și nu ne dădeam seama dacă vorbește serios sau glumește, așa că am întrebat:

— Puteți fi mai explicit, domnule profesor? Despre cine vorbiți? Cine vor fi cei care vor servi masa și cine va trage de mâner ca să sune clopoțelul?

Profesorul clătină din cap, zâmbind:

— Pui întrebările greșite, sergent. Problema este nu cine va servi masa, asta mi se pare evident. întrebarea potrivită este când s-a tras de mâner?

— Foarte bine, atunci întreb cum ați spus dumneavoastră: deci, când s-a tras de mâner?

Mă privi blajin și răspunse:

— O dată precisă nu știm, dar aș putea estima că asta s-a făcut cam în urmă cu... 65 de milioane de ani.

Am încercat să asimilez informația, dar colonelul Thompson, care tocmai bea un pahar cu apă, se înecă și fu cât pe ce să-1 scape din mână. Se șterse, așeză paharul pe masă, apoi spuse cu calm:

— Sunteti nebun. Fără îndoială că sunteti nebun. Demult am auzit astfel de zvonuri despre dumneavoastră, dar acum m-ati convins: sunteti nebun.

Profesorul îl privi ca și cum ar fi fost obișnuit cu astfel de aprecieri și-i replică:

— Păi, gândește-te puțin, domnule colonel, la zumzăitul acela permanent pe care îl auzi în cap. La vocile care, în cele mai importante momente ale vieții, apar și îți spun ce să faci. Gândește-te bine la asta și o să capeți răspunsul. Știu că e greu de acceptat, dar în

știință, Sergiu atunci când elimini toate celelalte ipoteze, cea care rămâne trebuie să fie adevărată. E *Briciul lui Occam,* acest concept filosofic vechi de secole, care nu a dezamăgit niciodată. Dacă găsiți altă explicație mai simplă, eu unul o accept cu plăcere...

Colonelul nu zise nimic, dar se vedea că se gândește intens la cele aflate.

— Să presupunem, reluă el, doar de dragul demonstrației, că cele propuse de dumneavoastră ca ipoteză de lucru ar fi adevărate... deși nu îmi imaginez cum ar putea fi așa ceva posibil, dar să presupunem că ar fi adevărat. Atunci, atentatele asupra dinozaurilor și asupra sergentului Blood n-ar fi tocmai acele fapte care vă contrazic?

— Păi, e suficient să ne gândim că poate acum 65 de milioane de ani exista, ca și acum, o opoziție care nu era de acord cu ceea ce aveau de gând să facă cei de la putere. Cum e la noi, cu partidul Democrat și cel Republican.

Colonelul nu părea de acord cu asta:

— Păi, dacă ar fi adevărat ce spuneți, atunci cum explicați naivitatea atentatelor? Să trimiți în luptă pe cel mai bătrân războinic al tribului o fi poate o onoare, dar în niciun caz o rezolvare. Ca să nu mai vorbesc de încercarea rușilor, cu buldozerele. Asta cum mai explicați?

Profesorul Douglas privi când la mine, când la colonel, apoi ridică din umeri:

— Să nu credeți că nu m-am gândit la asta încă de cum am aflat de atentate, dar hai să ne aducem aminte de un alt joc al copilăriei noastre: telefonul fără fir. La un capăt al unui șir de copii se spune un cuvânt, care e repetat apoi în șoaptă de fiecare copil, până când ajunge la celălalt capăt. Ei, aduceți-vă aminte de cât de deformată era informația după numai cinci, șase copii, așa că ce să mai spunem de 65 de milioane de ani?

— Dar de ce se deformează atunci numai informația trimisă de opoziție și nu și cea trimisă de cei de la putere? insistă colonelul.

— Asta e o explicație la mintea oricui, exclamă profesorul. Cei de la putere au de partea lor tot ce au nevoie, pe când cei din opoziție sunt probabil hăituiți și vânați, așa că numai ei știu cum ne pot trimite din când în când câte o amărâtă de știre.

*

Colonelul admise în silă explicația profesorului, dar se vedea pe chipul lui că nu e mulțumit.

Profesorul continuă:

— Și chiar dacă nu sunt adeptul numerologiei și nici al sistemelor de numerație, nu pot să nu observ că la împlinirea unui an de când dinozaurii au ajuns în Africa, au mai fost executate, de către opoziție, presupun, încă șase atentate asupra domnișoarei Blood și asupra dinozaurilor.

— Și ce-i cu asta? se încruntă nedumerit colonelul.

— Păi, dacă presupunem că atentatele au fost comandate de către cineva care are șase degete - sau, mă

rog, gheare - la cele două labe din față, e la fel de normal să folosească un sistem de numerație în baza șase, așa cum noi folosim baza zece pentru că avem zece degete la cele două mâini. Așa că au atacat de șase ori - o cifră rotundă pentru sistemul lor de numerație, cum ar fi zece pentru noi.

— Bine că n-au fost organizate de miriapozi, încercă colonelul Thompson o glumă. Domnișoara aici de față și dinozaurii ei ar fi avut parte de mii de atentate și în mod

sigur unul ar fi reușit, în cele din urmă.

N-a râs nimeni, iar eu eram parcă năucită de la atâtea informații asimilate în ultimele minute, așa că am scuturat din cap, ca să îmi limpezesc gândurile.

— Și ce explicație găsiți atunci pentru ceea ce ni se întâmplă? am întrebat în cele din urmă.

— Niciuna, răspunse profesorul, deprimat. Probabil că dacă aș reuși să descriu fenomenul în termeni științifici și să-l explic, aș lua premiul Nobel. Presupunând că după o asemenea explicație ar mai interesa pe cineva premiul Nobel...

Capitolul 19

Cine este Dumnezeu?

Profesorul se apropie de un laptop aflat pe măsuța alăturată, îl cuplă la un proiector și apăsă un buton de pe un pupitru de comandă, făcând jaluzelele să coboare.

— Să vă arăt o pagină pe care am descoperit-o de curând.

Tastă ceva pe laptop și continuă:

— Pentru că am fost convins că nu suntem singurii care auzim voci, am căutat informații pe internet. Deși acesta e plin de prostii, dacă știi ce să selectezi, găsești lucruri interesante. Ca acesta, de exemplu!

Ne arătă pe ecran o pagină cu un titlul mare și pâlpâitor: „Dumnezeu a fost dinozaur."

— Ce-i prostia asta? am întrebat eu, dar profesorul ne îndemnă:

— Citiți, vă rog, mai întâi, apoi vom discuta.

Am început să citesc cu voce tare textul de sub titlu, care ar fi făcut-o pe mama să-și facă cruci mari, apoi să afurisească nervoasă, deși nu era cine știe ce bisericoasă:

187

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

— „Dacă vă întrebați unde a dispărut Dumnezeul crud, rece, răzbunător, mânios și însetat de sânge al Vechiului Testament, făcând loc blândului și iubitorului Dumnezeu din Noul Testament, înseamnă că sunteți pe calea cea bună. Iar dacă reușiți să ieșiți din cutia dogmatică în care educația religioasă v-a pus, veți găsi singuri răspunsul. Dumnezeul adevărat este cel din Vechiul Testament. Atâta doar că atunci când a văzut că

omenirea evoluează, și-a modificat și el discursul. S-a adaptat vremurilor. Se pune întrebarea: de ce acest vechi Dumnezeu este atât de crud... atât de inuman. Răspunsul e simplu și la îndemâna oricui caută adevărul: acel străvechi Dumnezeu e un dinozaur, mai precis un Tyrannosaurus Rex."

— Ciudată ipoteză! am exclamat.

Profesorul mi-a făcut semn:

— Citește mai departe.

— „Acum 65 de milioane de ani, tyrannozaurii erau casta dominantă pe Terra și aveau o civilizație foarte dezvoltată, dar prea puțin orientată spre progres tehnologic. Confruntați cu pericolul reprezentat de un asteroid care se apropia și având deasupra capului posibilitatea extincției, și-au dezvoltat câteva talente avute în trecut, dar lăsate în stare latentă. Practic, abilități telepatice și posibilitatea de a transcende timpul, influențând ființe și fenomene care aveau să se petreacă multe milioane de ani mai târziu. Astfel, au obligat o specie de broaște țestoase de uscat să bea

apă dintr-un izvor radioactiv, iar după ce elementele radioactive s-au concentrat suficient de mult în carapacea lor, le-a sugerat să meargă și să-și aștepte moartea

într-un loc anume din centrul Africii. O peșteră aflată lângă Marele Rift African, cunoscut drept leagănul umanității, locul unde tyrannozaurii au trimis mai multe maimuțe antropoide care, pur și simplu, și-au „iradiat creierul", forțând un salt calitativ care avea să ducă la apariția omului."

— Asta-i o ipoteză absurdă, am spus.

— Stai așa, că nu e tot, a replicat profesorul și a continuat să citească el de unde mă oprisem:

— „Tyrannozaurii au depus toate aceste eforturi pentru că aveau nevoie de ființe care să se axeze pe o civilizație tehnologică, ființe capabile să manevreze instrumentele fine necesare readucerii lor la viață. Scopul final al acestui demers era ca pe Terra să apară un număr suficient de mare de tyrannozauri care, prin puterile lor telepatice, să inițieze crearea unui portal temporal prin care toți cei un milion de tyrannozauri să ajungă în prezent, unde există hrană suficientă pentru ei - aproape nouă miliarde de ființe umane."

— în ciuda a ceea ce ni se întâmplă nouă, asta-i o ipoteză imposibil de crezut, zise colonelul Thompson.

Profesorul Douglas vru să îi răspundă, dar chiar atunci îi sună telefonul și se retrase câțiva pași ca să poată vorbi. Când se întoarse spre noi, mi-am dat seama că primise vești importante, căci era schimbat la față.

— Am primit informații noi. După cum știți, și chinezii și rușii au readus la viață câte un set de tyranno- zauri. Nu știu dacă e o coincidență, dar ieri dimineață au fost cu toții uciși de un soi de comando fantomă. Atacul n-a fost revendicat de nimeni.

— înseamnă că și ai mei sunt în pericol! am sărit eu.

— Da și nu, răspunse profesorul. Pentru că tot ieri dimineață, cei trei dinozauri instruiți de sergentul Blood s-au pierdut în junglă și de atunci n-au mai apărut. Ca și cum cineva i-ar fi anunțat despre pericolul care îi pândește.

Am privit lung unii la alții și într-un târziu, colonelul întrebă:

— Si ce facem?

Profesorul ridică din umeri.

— Prea multe opțiuni n-avem, răspunse el. Vom spune tuturor că voi ați venit la mine să-mi cereți ajutorul, pentru că ați fost informați că cei trei dinozauri au dispărut din unitatea unde erau ținuți. Așa că nu ne rămâne altceva de făcut decât să mergem în Africa să-i găsim. Am impresia că toate încep și se termină în Africa, unde noi va trebui, probabil, să decidem dacă suntem oameni sau dinozauri.

Aș fi vrut să întreb la ce se referă, dar în mod sigur n-aș fi obținut decât o lungă dizertație despre originea africană a omului,

așa că m-am abținut și am plecat cu colonelul Thompson să găsim un avion care să ne ducă pe toți în Africa.

Capitolul 20

Peștera lui Hades

întâmplător - sau poate nu - am fost duși în Africa de același bătrân Lockheed Martin C-130J Super Hercules, iar căpitanul a zâmbit amuzat când ne-a văzut:

— Vă mulțumesc, domnișoară sergent-major, pentru lobby-ul pe care ni-1 faceți. Văd că aveți succes, iar numărul de pasageri tot crește.

Avionul era încărcat, de această dată, cu ajutoare și membrii echipajului a trebuit să mute câteva cutii cu alimente ca să ne facă loc.

Nu eram niciunul dintre noi foarte pretențioși, cu gândul la ce se putea întâmpla în lipsa noastră cu dinozaurii. Căpitanul cred că și-a dat seama de asta, pentru că, după ce ne-a văzut instalați, ne-a lăsat în pace și s-a adâncit în procedurile pentru decolare.

Zborul, din cauza zgomotului intens al vechilor motoare, a fost unul fără dialoguri, iar în mașina care ne-a luat de pe aeroportul din Mbongo și ne-a dus la unitatea militară a colonelului Spruer n-am apucat să vorbim din

cauza oboselii și surescitării, dar mai ales a urechilor atente ale șoferului.

191

Dragonul fără aripi Sergiu Someșan

Când am ajuns la unitate, Spruer aproape că mi-a sărit în brațe de bucurie că-și putea lua de pe umeri grija dispariției dinozaurilor.

— Nicio problemă, domnule colonel, l-am liniștit. Ne ocupăm noi. Doar dați-ne trei gravimotociclete.

Trecând peste grade, am preluat tacit conducerea grupului, mai ales că nimeni nu s-a împotrivit. Au fost câteva probleme până când profesorul Douglas s-a obișnuit cu comenzile motocicletei, dar după ce le-a dat de cap, am pornit întinși la drum.

Am parcurs cei 200 de kilometri dintre unitate și lacul lângă care se găsea peștera în mai puțin de trei ore. în parte atât nepriceperii profesorului, cât și a faptului că cea mai mare bucată a drumului a trebuit să mergem prin junglă, rar de tot găsind câte un drumeag sau vreo potecă.

Ajunși lângă lac, am oprit motocicletele cât mai aproape de peșteră și am ascultat cu atenție. Nu se auzea nimic, oricum eram încă destul de departe, așa că ne-am apropiat mai mult de intrare și ne-am oprit iarăși. Profesorul Douglas a scos contorul Geiger și a măsurat nivelul radiațiilor.

— E aproape dublu față de cel normal, dar nu-i periculos pentru o perioadă scurtă de timp.

— Prea mult nu cred c-o să ne lase dinozaurii să rămânem, a replicat Thompson, arătând pereții peșterii.

Atât aceștia, cât și solul, păreau formați din bucățele mici de rocă. Abia când colonelul a ridicat una și ne-a

arătat-o, am putut observa că era de fapt o bucată mică dintr-o carcasă de broască țestoasă. Cea pe care o ținea în mână părea mai recentă, dar pereții și podeaua erau formate din bucăți atât de vechi, încât erau pur și simplu amalgamate într-un amestec dur, tasate de trecerea timpului.

Un miros înțepător venea din hăurile obscure ale peșterii și profesorul Douglas spuse:

— Parcă ar fi peștera lui Hades.

Văzând că îl privesc curioasă, a continuat:

— Hades a fost zeul Infernului la vechii greci.

Văzând că tot nu înțeleg, insistă:

— Se presupune că zeul avea o peșteră plină cu comori, dar intrarea în ea era însoțită de mari pericole.

Cum tot nu păream lămurită, colonelul Thompson zâmbi:

— Se vede treaba că Hollywood-ul nu a făcut recent niciun film cu tema asta.

A zâmbit și profesorul, dar i-am lăsat în pace. Eram încordați și glumele astea, așa proaste cum erau, păreau să reducă stresul.

Am pătruns mai mult în peșteră și profesorul ne-a comunicat că nivelul radiației a mai crescut puțin, dar insuficient pentru a atinge un nivel periculos. Am auzit un zgomot ciudat, ca și cum ar fi fost făcut de o mulțime de animale și atunci, în semiîntunericul peș-terii, am văzut-o pe Clara, iar dincolo de ea o mulțime de pui de T. Rex, zbenguindu-se în jurul unei grămezi

dinozaur aflate pe punctul de a ecloza. Am privit-o pe Clara, care nu ne observase încă, atentă la ouăle neeclozate și la micii tyrannozauri ce forfoteau peste tot.

— Clara! am strigat-o încet și ea și-a întors capul imens spre mine.

Am privit lung în ochii ei albaștri și am chemat-o, încercând să nu-mi sune vocea a ordin:

— Clara, vino lângă mine.

— „Mâh"? a întrebat ea și eu i-am răspuns:

— Fără „Mâh"? Știu că înțelegi ce îți spun, așa că, hai, vino lângă mine.

Șovăind, și-a urnit trupul imens spre mine

și și-a plecat capul până la înălțimea ochilor mei.

— Ce ai făcut, Clara? Ce ai făcut?

M-a privit cu tristețe parcă și s-a uitat spre animalele din peșteră, apoi iar spre mine. Și a răspuns, cât se poate de simplu:

- Pui?

Apoi, plăcându-i cum sună cuvântul, a repetat mai tare și vădit încântată:

— Puuuuui!

Din spatele peșterii, unde se vedeau alte grămezi de ouă așezate în cercuri concentrice, într-un fel de mici adâncituri săpate în rocă, s-au apropiat Lidia și Linda, căruia ar fi trebuit să îi spun, poate, Linden, de acum. Erau mai vesele decât Clara și spuneau mai clar decât ea:

— Pui, pui, pui…

Păreau că n-au de gând să se mai oprească, iar colonelul Thompson ridică glasul, încercând să le acopere țipetele:

— Mi-e teamă că puii ăștia ne vor mânca într-o zi!

M-am întors intrigată:

— De ce să facă asta? am strigat spre el.

Dar chiar în momentul în care întrebarea îmi părăsea buzele, mi-am dat seama de ce. Dacă părinții lor aveau incluse artificial o

serie de limitări, puii nu le aveau! Mai mult ca sigur că nu. Puțin probabil ca ele să se fi transmis pe cale ereditară. Profesorul Douglas trebuia să știe mai multe, așa că m-am întors rapid spre el, să-l întreb.

Capitolul 21

Copiii Poporului Ales

N-am mai apucat s-o fac, pentru că în spatele lui, la intrarea în peșteră, s-au ivit dintr-odată patru bărbați. îmbrăcați în uniforme de camuflaj, siguri pe ei, au ajuns lângă noi în câteva secunde.

Primul, înalt, brunet și cu ochi căprui, s-a oprit în fața mea și mi-a oferit un zâmbet pe

care aș fi vrut să îl întâlnesc în alte ocazii:

— Mulțumesc că ne-ați condus până aici, domnișoară sergent-major. De aici, preluăm noi!

Răgetul contrariat al Clarei izbucni deodată și când m-am întors, am observat că ezita, fără să știe încă dacă să se întoarcă să-și apere puii sau să se repeadă asupra intrușilor.

— *Pericol, fugi, fugi, pericol!* mă avertiză vocea, abia auzit și atunci mi-am adus aminte că trecuseră mai bine de două ore de când băusem ultimul ceai.

Dar de ce trebuia să fug, când bărbații păreau că ar avea ceva de împărțit cu dinozaurii, nu cu mine?

Colonelul, observând armele ciudate îndreptate spre dinozauri, interveni:

— Domnilor, tin să vă anunț că aceste animale fac ' » »
parte din inventarul Armatei Americane și orice acțiune împotriva lor presupune...

— Am notat, domnule colonel, îl întrerupse individul ce părea a fi conducătorul grupului și aținti pușca lui ciudată spre Clara.

Nu știu ce fel de proiectile avea, dar în momentul în care Clara a fost lovită în cap, s-a prăbușit ca fulgerată. Ceilalți au procedat la

fel cu Lidia și Linda, apoi, încet, metodic, au început cu toții să tragă în puii și ouăle din jur.

Am sărit spre Clara. Din rana din creștet i se scurgea un lichid luminescent, lăptos, și m-am gândit prima dată la fosfor, dar era altceva. Draga mea Clara era moartă și ochiul ei albastru, întors spre mine, deveni încetul cu încetul tot mai opac. în cele din urmă, cu o tremurătură a pleoapei, albastrul dispăru cu totul, înlocuit de un verde crud, cu aceeași pupilă neagră, verticală, pe care o văzusem și la mine.

— Ce ați făcut?! Pentru numele lui Dumnezeu! strigă colonelul, privind năucit măcelul din peșteră.

Conducătorul grupului se întoarse o clipă spre el:

— Parcă n-ați ști, domnule colonel. Am salvat lumea, asta am făcut!

Profesorul Douglas rămăsese stană de piatră. Respira adânc și, cumva, părea ușurat că altcineva luase acea decizie în locul lui. L-am auzit pe unul dintre indivizi raportând:

— Gata, șefu'! N-a mai rămas nimic în viață.

Șeful indică niște tuneluri mai mici, care porneau din peștera principală:

— Verificați și-acolo. Nu lăsați nici măcar o piatră neîntoarsă. Iar acolo, în spate, montați explozibilii.

— Am înțeles! răspunse scurt unul dintre ei și plecară cu toții să îndeplinească ordinele.

Nimic nu părea să mai fi rămas întreg.

— *Pericol, fugi, fugi, pericol!* mă avertiză vocea din nou, de data aceasta mai tare.

Nu mai vedeam niciun pericol, dar, ca să fiu sigură, l-am întrebat pe conducătorul grupului:

— Ce ordine ai? O să ne elimini și pe noi?

Omul mă privi zâmbind.

— Dacă stația de comunicare cu dinozaurii încă îți mai spune că ești în pericol, are dreptate doar în parte. Nu vă vom elimina pe voi, ci doar legătura cu stația.

Scotoci în geantă și scoase ceva ce părea a fi o cască de baie, prevăzută cu câteva fire.

— Savanții noștri au cercetat problema și au ajuns la concluzia că vocile pe care le auziți iau naștere în creierul vostru prin intermediul unei concrețiuni nervoase pe mărimea unei alune. La început, era extrasă prin operație, dar mai nou se poate distruge printr-un mic impuls cu microunde.

îmi întinse casca și mă întrebă:

— O pui de bunăvoie sau trebuie să-l rog pe unul dintre soldații mei să te țină?

Am dat din umeri.

— Am de ales?

— Nu prea, recunoscu el. Dar, ca încurajare, trebuie să-ți spun că procedura e sigură sută la sută. Spre deosebire de operații, care au mai dat greș...

— *Pericol, fugi, fugi, pericol!* mă avertiză vocea, de astă dată mai degrabă resemnată decât poruncitoare.

Conducătorul grupului îmi prinse casca pe cap, apoi o conectă la o sursă de curent de pe centura lui. Am simțit o durere fulgerătoare și, preț de o clipă am crezut că voi cădea, dar bărbatul m-a sprijinit. M-am prins cu palmele de cap. Simțeam o usturime ușoară, dar persistentă, undeva în adâncul creierului și individul mă liniști:

— în cinci minute trece durerea. Eu am suferit o zi întreagă, dar pe-atunci au folosit un model primitiv de cască.

Subalternii lui au repetat procedura cu colonelul și profesorul și, după ce și-au recuperat căștile, s-au îndreptat spre ieșire.

— Apropo, se întoarse șeful grupului spre noi, am uitat să mă prezint: sunt Avidan.

— Mossad, deci! exclamă parcă victorios colonelul Thompson.

Avidan zâmbi îngăduitor:

— V-am monitorizat îndeaproape convorbirile din ultimul timp, domnule colonel, așa că știm totul despre obsesia dumneavoastră pentru Mossad, dar de

data Sergiu aceasta greșiți. Nu suntem de la Mossad, însă... să zicem că sunteți pe-aproape.

Și-a dat jos rucsacul militar din spate, l-a proptit cu niște pietre, a deschis o clapetă și a setat ceva, mai mult ca sigur o bombă cu explozie întârziată. Apoi ne-a făcut semn spre ieșire. Am pășit afară din peșteră, la lumina puternică a soarelui.

— Din acest moment, avem zece minute să ne îndepărtăm de locurile acestea. După aceea, chiar că vor deveni un ținut al lui Hades. Căci vrem să ne asigurăm că nimeni nu va mai folosi vreodată reactorul din carapace de broaște țestoase...

— De parcă cei care l-au făcut n-ar putea să mai construiască unul, ricană profesorul zâmbind amar.

— O pot face, bineînțeles, dar va mai dura încă vreo câteva milioane de ani și atunci alții vor fi însărcinați să-1 distrugă. Noi ne mulțumim să ne îndeplinim partea noastră de misiune.

însoțitorii ai lui Avidan depășiseră deja locul unde ne lăsasem gravimotocicletele și se îndreptau spre un elicopter care aterizase într-o poiană mică, aflată dincolo de lac.

Avidan se opri și se întoarse spre mine:

— Domnișoară sergent-major, ești o fată foarte drăguță și foarte specială, și asta mă cam sperie puțin. Sa- vanții noștri au ajuns la

stupida concluzie că anumite persoane speciale pentru dinozauri, și dumneata ești una dintre ele, ar putea avea o altă glandă implantată

în creier, care funcționează pe o frecvență ascunsă și care se activează numai după distrugerea celei dintâi... Până acum n-am întâlnit niciun caz, totul e la stadiul de ipoteză. Și fiindcă e de natură organică, implantată în momentul conceperii, e foarte greu de depistat pe cale radiologică...

— Așa, și? am ripostat.

— Aș vrea să mă asigur dacă savanții au sau nu dreptate, răspunse el.

Tocmai voiam să întreb cum are de gând să facă asta, când m-am pomenit cu o palmă atât de zdravănă, încât aproape că mi-a mutat capul din loc. Am dat să ripostez tot cu o palmă, dar l-am văzut privindu-mă atent în ochi si am realizat ce dorise. A zâmbit mulțumit * i spre mine și m-a asigurat:

— Savanții noștri au greșit, domnișoară Blood. Ești curată și nu ai alți gărgăuni în cap, cum ar spune cineva cu mai mult umor.

Mi-am frecat obrazul. Mă ustura al naibii de tare:

— Mă bucură mult treaba asta, dar aș dori ca pe viitor savanții voștri să găsească alte

metode pentru a testa prezența gărgăunilor!

Avidan îmi răspunse peste umăr, în mișcare:

— Le voi transmite asta, domnișoară dragă.

Am grăbit pasul și am ajuns la gravimotociclete. Ne-am adăpostit după ele și Avidan își verifică ceasul.

— Mai sunt câteva minute până la explozie, dar cred că suntem în siguranță aici. Nu plec până când

nu văd dispărând „cuibul diavolilor" odată pentru totdeauna.

Am cerut o explicație:

— Ținând seama de palma zdravănă pe care mi-ați dat-o, cred că merit mai multe informații, mai ales că eu nu sunt setată să văd peste tot servicii secrete.

Avidan îmi făcu semn să mă ghemuiesc după motocicleta masivă.

— în fond, ai dreptate: dacă există cineva care merită să cunoască adevărul, atunci voi, care ați suferit în mod direct, sunteți aceia. Fac parte dintr-o... să-i spunem, asociație secretă, numită „Copiii Poporului Ales".

— Poporul ales să facă ce? întrebă colonelul Thompson de după motocicleta lui și chiar în acel moment peștera explodă într-o uriașă jerbă de flăcări și pietre. Câteva resturi

mărunte ajunseră până la noi, dar nu fu nimeni atins, așa că Avidan, scrutând locul exploziei, continuă, adresându-se ofițerului:

— Păi, după cum vedeți, domnule colonel, până una alta, se pare că suntem poporul ales să salveze lumea.

Se ridică în picioare și se scutură de praful fin care se așezase pe el.

— Hai s-o iau cu începutul, ca să înțelegeți mai bine, deși nu vreau să o lungesc prea mult. Din zorii civilizației am trăit cu convingerea că noi, evreii, suntem poporul ales de lehave, Dumnezeul crud, rece, răzbunător, mânios și însetat de sânge al Vechiului Testa-

ment, Sergiu pentru o misiune înaltă. O mulțime de prooroci ne asigurau că acesta este adevărul și că prin intermediul lor, lehave ne transmitea dorințele lui care pentru toți deveneau apoi lege. Visele și viziunile pe care le aveau aceștia semănau suspect de bine cu visele și vocile pe care le-ați auzit voi. Legenda spune că proorocul Ben Avidan, un străbun îndepărtat de-al meu, a fost primul care s-a îndoit de adevărul vocii care îi vorbea. Descoperise și el efectul ceaiului de *Leonurus cardiaca* sau pur și simplu i s-a părut că acest lehave era prea crud și rece pentru a fi în întregime uman. Or, asta intra în contradicție cu *Cartea Facerii,* care spunea că lehave l-a făcut pe om după chipul și

asemănarea lui. A inițiat cercetări pe cont propriu, care n-au fost deloc pe placul clerului oficial și în cele din urmă a fost lapidat cu pietre în piața publică, blamat ca fiind profet mincinos.

— Am citit pe internet ceva asemănător, dar tot nu înțeleg ce legătură are cu noi, spuse profesorul.

Avidan privi spre cei trei oameni ai lui care se îmbarcau în elicopter și grăbi ritmul poveștii:

— înainte de a muri, a reușit să închege o frăție numită „Copiii Poporului Ales", care avea ca menire, deși părea greu de crezut, salvarea omenirii de invazia dinozaurilor.

— Invazia dinozaurilor? întrebă profesorul Douglas, un pic sarcastic. Nu sună a titlu de film SF despre apocalipsă?

— Ba da. Aveam însă toate șansele ca această apo- calipsă să devină realitate, dacă nu distrugeam dinozaurii pe care dumneata și alți savanți, din Rusia și China, i-ați readus la viață.

— Cum așa? întrebă colonelul. Cum ar fi procedat? Elicopterul își pusese deja elicele în mișcare.

— E o poveste lungă, dar, în câteva cuvinte, ea sună așa: acum 65 de milioane de ani, pe Pământ exista o civilizație foarte avansată,

care nu era orientată spre tehnologie, dezvoltând în schimb alte abilități. Tyrannozaurii erau rasa conducătoare și au fost conștienți de sosirea asteroidului care avea să le distrugă civilizația. Preconizaseră în amănunt dispariția lor, dacă n-aveau să ia nicio măsură: mai întâi, datorită lungilor zile în care soarele avea să fie ascuns în spatele norilor de praf, aveau să dispară plantele, hrana zilnică a uriașilor ierbivori care constituiau, la rândul lor, hrana zilnică a tyrannozaurilor. Aveau nevoie de o jumătate de tonă de carne pe zi pentru a supraviețui. Cam șase oameni maturi, zâmbi el.

— Ciudată unitate de măsură, am comentat eu.

— O să vezi imediat de ce, îmi răspunse el. Unii tyra- nnozauri au propus să obțină, prin diferite procedee, o micșorare a dimensiunilor lor, dar au fost probabil lapidați și ei în piețe publice, la fel ca străbunul meu, pentru că dimensiunile și faptul că se hrăneau cu carne erau chiar motivul existenței acestor prădători, oricât de dezvoltați erau ei din punct de vedere spiritual.

204

Dragoiitil fără aripi Sergiu Someșan

Era mândria lor, era emblema lor, la care nu puteau renunța. Salvarea a venit de la unul dintre conducă- ♦

tori, cel care a împrumutat o serie de caracteristici Clarei, și care a descoperit o modalitate de a crea o legătură telepatică cu viitorul. A încercat, astfel, de nenumărate ori să creeze, dirijând comportamentul diferitelor animale, civilizații tehnologice care să poată recrea tyrannozaurii pornind de la rămășițe de ADN, conservat în ambră și plantat de ei în diferite locuri strategice, unde savanții ruși, chinezi și americani, aflați sub comanda lor telepatică, aveau să le descopere și, mai apoi, să le execute ordinele.

Se ridică și se întoarse spre elicopter. L-am prins de mână.

— Doar atât? De ce aveau nevoie de tyrannozauri în viață, acum, în timpul nostru, ca să se salveze?

— Pentru că regina tyrannozaurilor, un fel de Clara de-a ta, dar din vechime, avea nevoie de o copie a ei în timpul actual pentru a putea construi un vortex spațio-temporal prin care să aducă în vremurile noastre toți tyrannozaurii fideli castei conducătoare. Era nevoie de această copie a reginei și de cel puțin o sută de tyrannozauri vii, înzestrați cu puteri telepatice și poate altele, de altă natură, care le-ar fi permis să creeze partea din prezent a vortexului lor temporal. Din câte am putut să ne dăm seama, ar fi fost vorba de transferul în prezent a vreunui milion de tyrannozauri.

— Un milion?! am exclamat îngrozită. Un milion de tyrannozauri ar fi avut nevoie de foarte multă... carne.

— Văd că ai priceput, zâmbi Avidan. Și-au făcut socoteala că cei aproape nouă miliarde de oameni care populează Pământul le-ar fi ajuns până când ar fi reușit să găsească o soluție. O altă facțiune a propus ca după sosirea lor aici să ne oblige la plătirea unui tribut în animale domestice și să lase în viață o parte din noi. E posibil să mai fi încercat, la o scară mai mică, transferul acesta, de-a lungul timpului. Să nu uităm de miturile cu dragoni care cereau sacrificarea de tineri pentru a lăsa în pace comunitățile lângă care trăiau.

— Sau de mitul minotaurului, completă colonelul, pe un ton visător.

— Stai așa! strigă deodată profesorul Douglas, foarte tăcut până atunci. Și opoziția? Cei care voiau să o omoare pe Clara?

— Opoziția voia, pur și simplu, să lase totul în voia sorții și să dispară întreaga rasă, dacă asta era voia zeului lor suprem. Pentru că, da, aveau și ei un zeu suprem.

Opri restul întrebărilor cu un gest scurt din mână:

— Gata! Aveți toate datele la îndemână de-acum. Vă puteți răspunde și singuri la

întrebări.

Și ne întoarse spatele, fugind spre elicopter. Urcă în el și, în mai puțin de un minut, aparatul se pierdu în spatele coroanelor dese ale copacilor din junglă.

Am rămas un timp acolo, toți trei, lângă gravimo- tociclete. Dar nu mai era nimic de spus sau de făcut, în tăcere, ne-am urcat pe ele și am pornit spre unitate, să-i dăm comandantului vestea că trei proprietăți ale Armatei SUA, în valoare de 42 de milioane de dolari fiecare, tocmai fuseseră distruse.

Parcursesem deja vreo zece kilometri, la viteză economică, cufundați în gânduri, când mi s-a părut că aud un foșnet ușor în ureche. Am bătut încet cu degetul în cască, dar fâșâitul nu venea din ea. Și oricum, am realizat, încă ne aflam prea departe ca cei din unitate să poată să mă contacteze astfel. Fiind ultima din șir, am tras gravimotocicletă pe dreapta și m-am uitat după colonelul Thompson și după profesorul Douglas până când i-am pierdut din vedere. Am coborât de pe aparat, l-am oprit cu totul și am ascultat cu atenție. în jurul meu, zgomotele obișnuite ale junglei: câteva maimuțe se certau în depărtare, un papagal își încerca repertoriul, iar peste toate, foșnetul. îl distingeam în

continuare. Venea din capul meu, aidoma zumzetului acela deranjant. O clipă, se atenuă. Apoi am auzit clar o voce, în mod sigur amuzată, pronunțând scurt:

— „Mâh!"

După care se așternu o tăcere totală.

CUPRINS

Trei ieșiri la creastă.....5
Nu-i rostul lor să pună vreo-ntrebare!... 13
Un colet de preț.....17
întâlnire cu Clara.....23
în culise.....35
Adaptarea.....42
îmbarcarea.....48
Călătoria peste ocean.....57
Mama dragonului cu aripi ascunse 69
Prima misiune.....81
Un fel de Curte Marțială.....88
O moarte stupidă.....99
în misiune cu Clara.....104
Din nou la judecată.....122
Sase zile de coșmar.....135
Fetita era băietei.....151

Home, sweet home!.....159
Visele doctorului Douglas.....169
Cine este Dumnezeu?.....187
Peștera lui Hades.....191
Copiii Poporului Ales.....196